

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYE BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 55 / Temmuz 1986 / 2.-DM

DİYARBAKIR ZİNDAN DİRENİŞÇİLERİNİN PARTİYE VE DÜNYA İLERİCİ KAMUOYUNA ÇAĞIRISI

Tarihin hiçbir döneminde Kürdistan dünyayı bu kadar ilgilendirmedi. Kürdistan üzerindeki hesaplar hiçbir dönemde bu kadar incelenmedi. Halkımız hiçbir zaman dış güçler tarafından bu kadar ciddiye alınmadı. Hiçbir zaman düşmanımızın nefretini bu kadar artırmadık. Talanı hiçbir zaman bu ölçülerde yaşamadık. Vahşet hiçbir zaman bu

boyutlarda olmadı. Zulüm gemi azıya almış gidiyor. Özgür halkların çoğunluğu bugün yaşadığımız zorlukları yaşayarak özgürlüğe vardılar. Bu, özgürlüğün bedelidir. Bu bedeli göze alamayanlar özgür yaşama şerefine ulaşamıyorlar. O halde, özgür yaşamın bedelini vermeye başlayan halkımıza selam! Kürdistan'da özgürlük ağacının dallarında tomurcuklar patladı.

Dağlarımızda tomurcuk gibi patlayan gerillaya selam! Halkımızın tarihle girdiği bu zorlu hesaplaşmada, organizatörü PKK'ye selam! Düşmana karşı mücadelevi şahsında somutlaştıran, yarattığı değerle de Kürdistan halkının varlığını teminat altına alan. Ortadoğu'da çağdaş direnişin öncüsü büyük Önder APO'ya selam!

Devamı Sayf: 5'te

YAZ ATILIMI, YOĞUNLAŞAN DİRENİŞ VE GÜÇLENEN EYLEMLERLE DEVAM EDİYOR

Faşist Türk Sömürgecileri Neden Suskun?

Bahar ve Newroz Atılımı ardından güçlenerek süren Yaz Atılımı ile sağlanan gelişmeler, sömürgeci faşistleri büyük bir suskunluk içine itti. Kürdistan'daki gelişmeleri ısrarla gizlemeye çalışan faşist cunta, hiçbir gelişme yok-

muş gibi davranmaktadır. Bir yandan yeni hazırlıklar içine girerken, diğer yandan da yaptığı açıklamalarla, "Bölücülüğün ömrü az kaldı" demektedir. Birbirine zıtlik gösteren bu her iki davranış,

Devamı Sayf: 2'de

KÜRDİSTAN'IN KALBİNDEN YENİ EYLEM HABERLERİ GELİYOR

Hakkari, Şırnak, Pervari ve Uludere alanlarında, Bahar ve Yaz Atılımı süresince gerçekleştirilen eylemlerde onlarca düşman askeri imha edildi. Düşman birlikleri ile sürekli bir çatışma içinde bulunan devrimci birliklerimiz, değerli savaşçılarından bazılarını şehit verdi.

Buna karşın, sömürgeci-faşist düşmanın saflarından yüzlerce asker işlemez duruma getirilmiştir. Adeta Kürdistan'ın kalbi olarak nitelendirilen bu alanlarda sömürgeciler tarihlerinde karşılaşmadıkları en ağır darbeleri aldılar.

Hézil Çayı boyunca Gabar, Çirav dağlarında ve Pervari, Uludere vb. alanlarda gerçekleştirilen onlarca eylem ve çatışmanın, daha önce yayınlamadığımız ve elimize ulaşan dokümanları şöyledir:

Devamı Sayf: 2'de

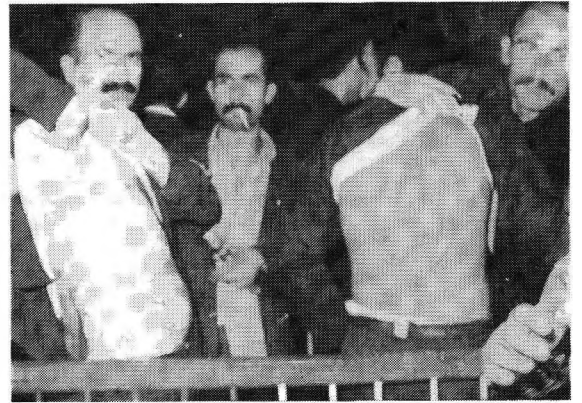
BİNGÖL'DE DİRENİŞ GÜÇLENİYOR

Yaz Atılımının yoğun eylemlilikle yaşandığı alanlardan biri de Bingöl yöresidir. Hidayet Bozyiğit isimli alçağın teslimiyeti ile, Bingöl'deki devrimci gelişmelerin önüne engel olabileceklerini sanan sömürgeciler, bu alanda devrimci direnişin kökleşmeyeceğinin beklentisi içindeydiler. Bahar ve halen sürmekte olan Yaz Atılımı süresince gerçekleştirilen propaganda çalışmaları ve ulusal kurtuluş eylemleriyle sömürgecilerin tüm bu umut ve beklentileri yerle bir edildi.

Bingöl alanında devrimci direniş kökleşti ve artık sökülmez boyutlara ulaştı. Bahar Atılımı ile yoğunlaşan silahlı direniş eylemlerimiz, Yaz süresince de devam etmekte-

Haziran sonlarında, HRK birlikleri gerçekleştirdikleri bir dizi eylem neticesinde yoğun bir siyasi

Devamı Sayf: 2'de

PKK'li savaş esirleri işkenceleri belgelendirdiler.

Yoğunlaşan Direnişe Faşist Sömürgeciler İdam Cezaları ile Karşılık Veriyor

"Özgürlüğümüze Sahip Çıktığımız İçin Yargılanıyoruz"

Faşist Türk sömürgecileri, ulusal kurtuluş mücadelemizin başarılı atılımlarla gelişimini sürdürdüğü bir dönemde, uzun süredir ara verdikleri mahkemelere yeniden başladılar. Savcılar çok sayıda idam talebi ile açılan bu davalarla, yoğunlaşan ulusal kurtuluş mücadelemize karşılık verilmeye çalışılmaktadır. Silahlı Kurtuluş Birliklerimizin karşısında acze düşen sömürgeciler, savaş esiri yoldaşlarımıza yönelik, direniş mücadelemizin önüne geçmeye çabalamaktadırlar.

Mahkemelerde, satın aldıkları birkaç itirafçıyı konuşturarak, direniş etkisiz kılmaya çalışan sömürgecilerin bu oyunu da tutmadı. İtirafçı hainler, sergilenen görkemli direniş karşısında efendilerine yalvararak, direnişin etkisiz kılınması için akıl vermeye çalışmaktadırlar. "Pişmanlık Yasası" vb. gibi ihanet yasalarının direniş duvarına çarparak etkisizleşmesi, faşist cuntanın yenilgisinin de işaretidir. Mahke-

melerde halkımızın haykırın sesi, sömürgecileri tarihi olarak yenilgiye götürmüştür.

Cezaevlerinde olduğu gibi dışarıda da direnişin görkemli boyutlara ulaştığı bir dönemde faşist sömürgeciler, yeniden savaş esirlerine yönelerek, ulusal kurtuluş mücadelemize engel olabilecekleri gafletine düşmektedirler. Bunun için peşpeşe açtıkları davalarda, idam cezalarını yoğunlaştırmakta; birçok idam cezasını ise onaylamaktadırlar. Böylece, direnişin yoğunlaşmasına, idam cezaları ile karşılık verip, acizliklerini gizlemek ve savaş esirleri ile halkımızın gözünü korkutmak istemektedirler. Dün olduğu gibi, bugün de cezaevlerinde ve mahkemelerde direnişin güçlü sesi yankılanmaktadır. Sömürgeci faşistler tüm çabalarına rağmen direnişin güçlenmesine engel olamamaktadırlar. PKK'nin adına layık bir direniş cezaevlerinde de ortaya konulmaktadır.

Devamı Sayf: 3'te

TÜRK ORDUSUNDA YENİ DÜZENLEME HAREKATI TAMAMLANDI CEPHE KOMUTANLIĞINA GEÇİLİYOR

Bu Harekat
Neyin Göstergesidir?

Faşist Türk ordusu yaptığı yeni bir düzenlemeyle, cephe komutanlığına geçerek, savaş hazırlıklarını yoğunlaştırmaya başladı. 1983'ten bu yana devam eden bu düzenleme hareketinin geçtiğimiz günlerde tamamlandığı açıklandı. Herhangi bir savaşta uygulanacağı söylenen bu cephe komutanlığına geçilmesi ve hem de görünürde bir savaş olmadık(!) bunun yapılması dikkat çekicidir. Faşist cuntanın o kadar çok övüldüğü ordusuna ne oldu ve ortaya ne gibi yeni gelişmeler çıktı ki böylesi bir düzenlemeye gereksinme duymaktadır? Bu düzenleme hareketi neyin göstergesidir?

BBC geçtiğimiz günlerde konuya ilişkin olarak, haberlerinde M. Ali Bırand'la yaptığı bir söyleşiye yer verdi. Söyleşinin tamamını, konunun daha iyi anlaşılması için buraya da alıyoruz.

BBC: Bu hareket düzenlemesi Türk Silahlı Kuvvetlerinin emir-komuta zinciri içinde ne gibi sonuçlar doğuracaktır?

M. Ali Bırand: Türkiye'nin her şeyin başında bir NATO görevi var. Genel NATO stratejilerine uyuyor. Ancak tehdit değerlendirmesi, yani tehditin nereden geldiği konusunda milli birtakım stratejileri olması

Devamı Sayf: 3'te

VKP-Genel Sekreteri ve Vietnam Devlet Başkanı Le Duan Yaşamını Yitirdi

78 yaşında olan Le Duan, Vietnam halkının seçkin önderlerinden biriydi. Ho Chi Minh'in yakın mücadele arkadaşı olan Le Duan, 1960'ta Vietnam Komünist Partisi'nin Birinci Genel Sekreterliği görevini üstlendi. 1974'te Parti IV. Kongresinde MK Genel Sekreterliğine seçilen Le Duan, halen VKP Genel Sekreteri ve Vietnam Devlet Başkanlığı görevlerinde bulunmaktaydı.

10 Temmuz 1986'da vefat eden Le Duan, Kuzey'in sosyalist inşası, Güney'in kurtarılması mücadelesinde de aktif görevler üstlendi.

1975 yılında Güney Vietnam'da savaşın bitimi ardından yürütülen birleşme çalışmalarının başındaydı. Vietnam'da Halk Savaşı stratejisinin geliştirilmesinde de değerli katkılarda bulundu. Aynı zamanda Viet-Kong Cephesi'nin başkanlığını da yürütmekteydi.

Parti saflarında disipline büyük önem veren Le Duan, aynı zamanda bürokratinin ve yolsuzluğun a-mansız bir düşmanıydı. Vietnam halkı, Le Duan'ın bu değerli çalışmalarından dolayı, O'na karşı muazzam bir hayranlık duymaktadır.

Vietnam'da sosyalist inşa çalışmalarını geliştirmekle birlikte, Güneydoğu Asya ve diğer dünya halklarına enternasyonalist desteğin sunulmasına da çaba sarfetmiştir. Başta Kamboçya, Laos olmak üzere birçok alanda sosyalizmin etkinliğini geliştirmeye çalışmıştır, Le Duan.

Vietnam Komünist Partisi Merkez Komitesi olağanüstü toplantısında Le Duan'dan boşalan VKP-MK Genel Sekreterliğine Politbüro Üyesi Truong Chinh'i seçti.

Dünya halkları ve Vietnam halkı, Le Duan'ı sosyalizm mücadelesinde yaşatacaklardır.

KENDİ BELGELERİNDEN TÜRK ORDUSUNUN ACİZLİĞİNİ SERGİLİYORUZ

III. Bölüm

- Türk Ordusunun Tarihi, Barbarlık ve Vahşettir!
- Sömürgeci-Faşist Ordu, İşbirlikçi-Tekelci Sermayenin Koruyucusudur!
- Sömürgeci-Faşist Ordu, Emperyalizmin beş Paralık Uşağıdır!

YAZISI SAYFA 6'DA

Kürdistan'da Süreklilik ve İlme Kanan Ulusal Kurtuluş Direnişi, Faşist Türk

Sömürgeci Ordusunun Operasyonlarındaki Çıkması, Direniş Karşısında Türk Şoven Burjuva Basının Çılgınlığı ve Milisleşme Yolundaki Reformculuk...

YAZISI SAYFA 18'DE

YAZ ATILIMI, YOĞUNLAŞAN DİRENİŞ VE GÜÇLENEN EYLEMLERLE DEVAM EDİYOR

Faşist Türk Sömürgecileri Neden Suskun?

Baştarafı Syf: 1'de

mücadelemiz karşısında cuntanın içine düştüğü çıkmazı da yansıtmaktadır.

Faşist rejimin yetkilileri, Kürdistan'da süren savaş gerçekliğini pratik tutumları ile gözardı edemezken, beyanlarında onu isimlendirmekten ise, ısrarla kaçınılmaktadır. Aslında bu durum sömürgeci faşistlerin yeni hazırlıklar içinde olduğunu göstermektedir. Önümüzdeki günlerde belirsiz olarak ortaya çıkacak olan bu komplolar rahatça uygulamak ve dikkatleri başka alanlara çekmek için, cunta yetkilileri ısrarla susmayı tercih etmektedirler. Yine, içeride ve dışarda birçok değişik sorun yaşatarak, dikkatleri Kürdistan'daki savştan başka noktalara çekmeye çalışmaktadırlar. Ama, tüm bu girişimlerine rağmen, başanlı olmaktan uzak olduklarını dile getirdi. Konuşmasında devamlı, "Yıkıcı çeteler halen, ülke bütünlüğümüze ve rejimimize karşı

faaliyetlerini kesintisiz sürdürülebilmek için her türlü fırsat ve imkanı kullanmaktadırlar. Bölücü örgütler, güç ve eylem birliği cepheleri teşkil etme yoluyla, ülkemiz aleyhindeki faaliyetlerine hız kazandırmak istemekte, militan güçlerin illegal yollarla sınırlarımızdan geçişini sağlamak suretiyle saldırılara tevessül etmektedirler." diyen Akbulut, bir türlü önüne geçemedikleri ulusal kurtuluş eylemlerimizi yine dış kaynaklı olarak gösterme çabası içine girmektedir. Bir başka konuşmasında ise Y. Akbulut şunları söylüyordu: "...Ancak olaylar şu gün önleneyecektir diye bir tarih vermemiz mümkün değil. Bölücülüğün önlenmesi hem dış güçlerin, hem de onların aleti olanların kafa yapılarını değiştirme gerektirir. Ancak, Türk devleti de bunlara pabuç bırakmayacaktır."

30 Haziran tarihli Tercüman gazetesi manşette verdiği bir haberde, "PKK-Irak'ta yeni kamplar kurdu. Hainler Atakta" başlıklarını kullanarak faşist Türk cuntasının içine girdiği korku ve paniği açığa vurdu, yine bu süre içerisinde gazetelerde çıkan değişik haberlerde, alınan yeni güvenlik önlemlerinden bahsedilirken, Kürdistan'da görevlendirilen öğretmen vb. devlet memurlarına da gerekli

dikkatin gösterilmesi istenmektedir. Bu konularda devletin yeni hazırlıklar içinde bulunduğunu duyuran Tercüman gazetesi, ayrıca bir öğretmenin 3 yıldan fazla bir zamanda kalmamasının ve kendi çevresine gönderilmemesinin karar altına alındığını belirtmektedir.

Son bir aylık gelişmelere ve sömürgecilerin açıklamalarına bakıldığında bile suskunluğun gerçek nedeni anlaşılmaktadır. Sömürgeci faşistler, artık Kürdistan'a sağlam bir biçimde yerleşmiş olan mücadelemizi ezmek için yeni komplolar peşinde koşmaktadırlar. Nitekim İçişleri Bakanı Akbulut yaptığı bir açıklamada, "Dışardan sızmalara şimdilik rastlanmamaktadır" diyerek, mücadelemizin ülke zeminine yerleştiği gerçeğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Önümüzdeki günler, sömürgecilerin yeni saldırı ve komplolarına da tanıklık edecekse de, ulusal kurtuluş mücadelemizin her bakımdan dev atılımlarla gelişip, güçleneceği bir süreç olacaktır. Sömürgecilerin suskunluğu yeni saldırıların işareti olmakla birlikte, mücadelemiz artık her türlü saldırıyı boşa çıkaracak güçtedir.

BİNGÖL'DE DİRENİŞ GÜÇLENİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

etki yarattılar.

Bingöl'ün Kığı ilçesine bağlı Topraklı köyünde gerçekleştirilen bir eylemde HRK birlikleri, köyde bulunan ihbarcı Nurettin Akan'ı da bu arada kurşuna dizmişlerdir. Köylülere yönelik olarak gerçekleştirilen propaganda ve bildiri dağıtma eyleminin ardından, ajanlığı sabit olan Nurettin Akan bizzat halkın onayı ile cezalandırılmıştır.

Temmuz ayı başlarında ise, Bingöl-Kuruca (Xezik) köyünde, bir ajan daha cezalandırılmıştır. Olaya müdahale için gelen bir operasyon birliği ile Devrimci Kurtuluş Birlikleri arasında çatışma çıkmıştır. Çıkan çatışmada helikopter birliklerini de kullanan düşman, HRK bir-

liğini imha etmeye çalışmıştır. Alıştığımız haberlere göre, çatışmada hiçbir kayıp vermemeyen devrimci birliklerimiz, ayrıca bir düşman helikopterini düşürmeyi de başarmışlardır. İçindekilerin öldüğü söylenen helikopter tamamıyla imha olmuştur. Devrimci birliklerin usta taktiği karşısında, düşman birlikleri geri çekilmek zorunda kalmışlardır.

Ayrıca Hidayet Bozyığıtlı adlı hainin evine de devrimci birlikler tarafından bir baskın düzenlendiği bildirilmektedir. Sömürgeci basında yer alan haberlere göre, hainin 2 yakını ölüirken, evde bulunan diğerleri ile DYP-Genç İlçe Başkanının çocuklarının da aralarında olduğu çok sayıda kişi yaralanmıştır.

KÜRDİSTAN'IN KALBİNDEN YENİ EYLEM HABERLERİ GELİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

1- Mart ayında, Hêzil Çayı boyunca yer alan, Bestler mıntkası olarak adlandırılan alanda bulunan düşman karakoluna karşı eylem gerçekleştirilmiştir. Karakolun yakınına ve hemen yanbaşındaki tepelere bombalı tuzak kurulumu ve pankart asılmıştır. Düşman birlikleri uzun bir aradan sonra ve ancak bombaları uzaktan patlatıktan sonra alana girebilmiştir.

2- 16 Nisan 1986 günü, Gabar Dağı'nda sabah saat 5.00 dolaylarında, Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'ye bağlı devrimci bir birliğimizle düşmanın askeri kuvvetleri arasında geniş çaplı bir çatışma meydana gelmiştir. 25 kişilik özel vurucu bir tim ile, Derşew'e bağlı milis çetelerin de katıldığı düşmanın imha amaçlı saldırısı, ulusal kurtuluş birliğimiz tarafından usta taktikler uygulanarak, boşa çıkarılmıştır.

Düşmanın yoğun kuşatması altına alınmak istendiğini farkederek kurtuluş birliğimiz anında müdahale ederek, düşman güçlerini yoğun ateş altına almıştır. Düşmanı arkadan çevirerek pusu kuran devrimci birliğimiz, bu pusuda 4 düşman askerini imha etmiştir. Bunun üzerine büyük bir korkuya kapılan düşman, panik içerisinde geri çekilmek zorunda kalmıştır. Silahlı kurtuluş birliğimiz ise çatışmadan herhangi bir kayıp vermeden başarıyla çıkmıştır.

3- Yine aynı gün, Gabar Dağı'nda çatışmanın sürdüğü bir anda, başka bir olay daha meydana gelmiştir. 28 Mart 1986 günü Büyük Komutan Mahsum KORKMAZ yoldaşın şehit olduğu çatışmada yaralanan ve yoldaşları tarafından Gabar Dağı'nın uygun bir noktasında redaviye alınan Kalender İLHAN (Metin) yoldaş, bir ihbar sonucu

yerinin tespit edilmesi neticesinde, şehit düşmüştür. 9 Nisan gününden itibaren, bu yoldaşımızın bulunduğu alanı da kuşatmaya alan faşist düşman, ulusal kurtuluş birliğimizi pusuya düşürme eylemini gerçekleştiremediğinden, 15 Nisan'da birliği imhaya hedefleyen bir saldırıya girişmiştir.

Birinci saldırı noktasında ağır kayıplar verdirilerek geri püskürtülen düşman birliği, Metin yoldaşın bulunduğu 2. noktaya yönelmiştir. Bu yoldaşımıza, yalnız ve yaralı olduğu halde yaklaşma cesareti göstermeyen düşman, teslim ol çağrılarında bulunmuştur. Teslim ol çağrılarında Metin yoldaş, yaralı olduğunu belirten ve kendilerinin gelmelerini isteyen bir karşılık vermiştir. Düşman, yaralı yoldaşımızın yanına gitme cesaretini bile gösterememiş, ihbarı yapan Mehdiullah Süleyman adlı haini öne katarak, üç askerini göndermiştir. Düşmanın iyice yaklaşmasını bekleyen Metin yoldaş, elindeki bombayı kullanarak son nefesinde bile direnişin en görkemlisini sergilemiştir. Bom-

banın patlaması sonucu, hain ile 3 düşman askeri tamamıyla imha olmuş, Metin yoldaş ise şehitler kervanına katılmıştır.

Metin yoldaşın sergilediği direniş, çevre köyler üzerinde büyük bir etki yaratmıştır. Büyük bir fedakarlık, cesaret, inanç örneği olmasının bilimsel olan Metin yoldaş, savaşçılığı ile de ulusal kahramanlık mertebesine çoktan hakketmiş değerli bir yoldaşımızdır.

4- 22 Nisan 1986 günü, Şırnak'a bağlı Kereş köyünün, telsizi alınarak ihbarcılık yaptığı da tespit edilen köy muhtarı 100.000 TL. para cezasına çarptırılmıştır.

5- 29 Nisan 1986 günü, Pervari'ye bağlı Omyanus köyünde konulan Metin yoldaşın düşman birliğine saldırı düzenlenmiştir. Saldırı sonucu 1 düşman askeri yaralanmıştır.

6- 29 Nisan günü, Pervari'ye bağlı Kaal köyünde, Omyanus köyüne mensup milis çetelerle bir çatışma meydana gelmiştir. Çatışma sonucu yurtsever 1 köylü yaralanmıştır.

7- 11 Mayıs günü, Uludere-Hêzil

boyunda bulunan Elean mıntkasında, faşist-sömürgeci birliklerle HRK birliği arasında çatışma çıkmıştır. Çatışmada 1 subay ve 2 asker öldürülmüş, çok sayıda düşman askeri ise yaralanmıştır. Ayrıca çatışmada düşmanın devrimci birliklere karşı kullandığı bir kurt köpeği de vurulmuştur.

Ancak, çıkan çatışmada, devrimci savaş birliğimiz, Emin DAL (Hasan) yoldaşı şehit vermiştir. Büyük bir kahramanlık örneği sergileyen Emin yoldaş, yaralı olduğu halde, yoldaşlarını düşman kuşatmasından haberdar etmiş ve "Biji PKK" sloganı ile şehit düşmüştür.

8- 16 Mayıs 1986 günü, Şırnak'ın Xirbikê Bestê köyünde konulan Omyanus köyüne konulan düşman birliğine erzak götürümlere karşı bir pusu kurulmuş. Pusu sonucunda 6 katır yükü erzak kamulaştırılmıştır. Kendi gücüyle erzak taşıyan korkan düşman, yurtsever köylülere taşıtılmaktaydı. Eylem esnasında köylülere yönelik bir konuşma yapılmış ve nasıl bir oyuna alet edilmek istendikleri açıklanmıştır.

9- 20 Mayıs 1986 günü, Habur köprüsünü geçerek Güney Kürdistan'da 1 saatlik yol alan devrimci bir birliğimiz, mayın patlaması sonucu değerli bir savaşçısını şehit vermiştir. Kontr-gerilla timlerinin döşediği mayın patlaması sonucu Mehmet Emin SEZGİN (Hacı Omer) şehit düşmüştür.

10- 22 Mayıs günü, Çirav Dağı'nda meydana gelen bir çatışmada ise 3 devrimci şehit düşmüştür. Düşman, helikopter desteğinde top, roketatar ve orta otomatik silahlarla yönelttiği saldırıda ağır kayıplar vermiş; 2 subay, 18 asker ve 4 çetenin ölümüyle cezalandırılmıştır.

çatışmada, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

Çarpışma yer yer kuşatma, zaman zaman da göğüs göğüseye devam etmiştir. Devrimci kurtuluş birliğimiz çatışma esnasında üstün askeri taktikler sergileyerek düşmanı püskürtmüştür.

Çatışmada Abdullah ACAR (Yaşar), Abdulkadir HANÇER (Hacı Musa) ve Ekrem ... (Adnan) yoldaşlar şehit düşmüştür. Gerçekleştirilen bu eylem ve çatışmaların dışında, düşmanın halk içinde yürütmeye çalıştığı karşı-devrimci politikasını etkisiz kılan ve planlarını bozan siyasal çalışmalar da yürütülmüştür.

Uludere'nin Rüpin ve Şırnak'ın Omyan köylerinde düşmanın geliştirmeye çalıştığı çetecilik etkisiz kılınmıştır. Devrimci silahlı kuvvetlerimiz, silah alan ve alma girişiminde bulunan çevreleri uyarak, devrimci otoriteyi dayatmıştır. İkna çalışmaları sonucunda silah alanlardan bazıları silahları devlete geri verirken, alma girişiminde bulunanlar ise bu tutumlarından vazgeçmişlerdir. Sömürgeci faşistler bu gelişmeler karşısında bazı silahları geri alırken, silah veren bazı kişileri ise tutuklamıştır.

Önemli bir yurtsever potansiyele sahip olan Uludere ve çevresi, düşmanın dayattığı çeteciliği kabul etmeyerek, sessiz ama büyük bir direniş sergilemektedir. Partimizin geliştirdiği direniş eylemleri ile derinden etkilenen yöre halkı, Partimize bağlılığını daha da pekiştirmektedir. Halkın bu özelliğini iyi kavrayan faşist sömürgeciler, bu nedenle alandaki devrimci gelişmeleri ısrarla gözlemlemektedirler. Düşmanın çetecilik oyununu boşa çıkaran yöre halkı, silahlı alanları da kendi arasında kısa bir sürede teşhir ve tecrit etmektedir.

YOĞUNLAŞAN DİRENİŞE FAŞİST SÖMÜRGEÇİLER İDAM CEZALARIYLA KARŞILIK VERİYOR

“Özgürlüğümüze Sahip Çıktığımız İçin Yargılanıyoruz”

Baştarafı Syf: 1'de

48 Savaş Esirinin İdamı İsteniyor

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Adana, Mersin, Adıyaman, Maraş ve Antep davasında 48 savaş esiri için idam cezası istenmektedir. Toplam 638 tutuklunun yargılandığı ve şimdiye kadar açılan PKK davalarının en büyüklerinden biri olan Adana, Mersin, Adıyaman, Maraş ve Antep davası, yıllardır süren suskunluktan sonra haziran ayı ortalarında başladı.

12 Eylül darbesi ardından mahkemelere ağırlık verilerek peşpeşe davalar yürütülmeye başlandı. 7. Kolordu sınıma giren davalar cuntadan sonra parça parça yürütülmeye çalışılmış, fakat daha sonra açıklanan nedenlerden dolayı uzun süre ara verilmiştir. 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde birleştirilerek başlatıldığı açıklanan Adana, Mersin, Adıyaman, Maraş ve Antep PKK davalarının bu dönemde açılmasının açık ki çeşitli nedenleri bulunmaktadır.

Newroz ve Bahar Atılımı döneminde Adıyaman, Pazarcık vb. alanlarda yoğunlaşan devrimci çalışmalar ve direniş eylemleri faşist sömürgeçlerle büyük bir korku ve tedirginlik yarattı. Sömürgeçler, ulusal kurtuluş mücadelemizi bitirmeyi hayal ettikleri bir dönemde, karşılıklı gıbi alanlarda da taşırılması, sömürgeçlerin saldırılarının bu alan üzerinde de yoğunlaşmasına yol açtı.

Uzun bir süredir açılmayan PKK-Adana, Mersin, Adıyaman, Maraş ve Antep davası, tam da böyle gelişmelerin yaşandığı bir dö-

nemde açılarak, ulusal kurtuluş mücadelemizin geliştirilmesinin hesabı, yoldaşlarımızın idam cezaları verilerek sorulmak ve halkımıza da gözdağı verilerek istenmektedir.

İtirafçı hainlerden Abdülkadir Agyan, Reşat Denli ve Ömer Eroğlu'nun itirafı ile savaş esirlerini ihanete çekmeye çalışan mahkeme heyeti, karşısında direnişçilerin güçlü sesini buldu. Savunma haklarının engellenmeye devam edilmesi halinde, devrimci tutuklular bir daha mahkemeye çıkmayacaklarını açıkladılar. M. Sait Korkmaz adlı devrimci tutuklu, mahkemede yaptığı açıklamada, işkence ve baskıları şöyle dile getirdi: “Ben Antep ve Mersin cezaevlerinde de kaldım. Ancak Adana Cezaevi'ndeki uygulama hiçbir yerde yok. Buraya getirilirken çırılçapık soyuluyoruz. Biz bunu insanlık onurumuza yedirmeyip direndiğimizde dövülüyoruz. Bugün yine dövüldük. Eğer bu uygulama sürerse savunma yapamayacağız.” Bunun yanı sıra, Bedrettin Açıkcı, Mehmet Şen ve Akif Özdemir adlı tutuklular vücutlarındaki işkence izlerini mahkemede göstererek, işkence gör-düklerini açıkladılar.

Devrimci tutuklular adına 238 sayfalık ortak savunmayı okuyan Hasan Şerik adlı tutuklu, savunmanın bir bölümünde şunları belirtti: “Özgürlüğümüze sahip çıktığımız için burada yargılanıyoruz. Bircoklarımız işkence ile öldüler. Mahkemenizce verilecek karar ne olursa olsun bizi bağlamayacaktır. Asıl karar tarih verecektir. Ayrıca biz bu savunmayı, huzurunuzda kendimizi temiz çıkarmak için değil, tarihe mal olması ve gelecek kuşakların ders çıkarması amacıyla yapıyoruz.”

Faşist Türk sömürgeçlerinin devrimcileri yargılama hevesleri bir

kez daha kursaklarında kalmaktadır. Mahkemelerde haykırın gür ses bugün Kürdistan halkına ulaşmakla kalmamış, güçlü bir direniş mücadelesinin temelini de oluşturmuştur.

Askeri Yargıtay 10 İdamı Onayladı

15 Ağustos eylemleri ardından açılan 126 kişilik PKK davasında verilen 10 idam cezasını askeri yargıtay onayladı. Askeri yargıtay 10 idam ve 46 tutuklunun hapis cezalarını onaylarken, diğer tutuklular hakkında verilen cezaları ise az bularak bozdu.

İdamları onaylanan devrimcilerin adları şöyledir: Sabri Ok, Muhi-ttin Dolacı, Sadrettin Aydınlik, Şahin Binici, Enver Özer, Musa Turhan, Derviş Öger, Bedrettin Çaylak, Ali Gün ve Hamit Sevik.

Kars Davasında 5 İdam

Erzurum Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Kars davası karara bağlandı. 6 yıldır devam eden Kars davasında 5 devrimci hakkında idam, 3'ü için ömür boyu, 83 kişi için ise 3 ile 20 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. Hak-larında idam cezası verilen devrimcilerin adları şöyledir: Cemalettin Cinkılıç, Hasret Kuş, Hüseyin Makal, İsmail Çakmak ve Serdar Ökmen.

Askeri mahkemenin kararı açıklamasını sloganlarla karşılayan devrimciler, davalarından vazgeçemeyeceklerini açıkladılar. Hasret Kuş, karar açıklanmadan önce yaptığı konuşmada: “Mahkemenizde iyi kişiler olabilir. Fakat Türkiye ve Kürdistan'daki mahkemeler, faşist diktatör güçlerin etkisi al-

tında oldukları için tarafsız karar veremezler. Yani sizin de tarafsız karar vereceğinize inanmıyorum” diyerek, mahkeme heyetini tanımadığını ortaya koymuştur. İsmail Çakmak adlı devrimci tutuklu ise yaptığı konuşmada, “Ben PKK üyesiyim. Bu örgütün amaçları doğrultusunda çalıştım. Türkiye'deki Kürtler ezildikleri için ayrı bir Kürt devleti kurulmasından yanayım. Ne cezam varsa razıyım. İstediginizi verin” diyerek, faşist mahkemelerin verdiği kararın kendisi için hiçbir önemi olmadığını açıklamıştır.

PKK'li tutuklular gerek zindanlarda ve gerekse sömürgeci mahkemelerde takındıkları direnişçi tutumla, sömürgeci faşistleri yenilgiye uğratmakta ve halkımızın zaferini ilan etmektedirler.

PKK-Ömerli Davasında Karar Açıklandı

Bir süredir devam etmekte olan PKK-Mardin-Ömerli davası geçtiği-miz günlerde karara bağlandı. 7 savaş esirinin yargılandığı davada, İbrahim Aslan ve Davut Tekin'e 13 yıl 4'er ay hapis cezası verildi. Ayrıca Fadıl Aslan ve Veysi Parlıtı 4'er yıl hapis cezasına çarptırıldı. İskan Oğuz, Kadir Yıldız ve Mehmet Parlıtı ise beraat etti.

PKK Hilvan-Siverek Davasında Yeni Cezalar Veriliyor

PKK Hilvan-Siverek davasına bağlı olarak açılan 3. dava, 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Mahkemesinde 9 Temmuz'da sonuçlandı. Daha önceki mahkemede idam ve ömür boyu hapis cezalarına çarptırılan savaş esirleri, mahkemede

yaptıkları savunma nedeniyle haklarında açılan yeni bir davada 15 yıl 8'er ay hapis cezasına çarptırıldılar. Mahkemenin kararını, “Biji PKK”, “Kahrolsun Sömürgeçlik” sloganları ile karşılayan devrimci tutuklulara karşı bu kez yeni bir dava açıldı. “Slogan davası” olarak nitelendirilen davanın mahkemede görüldüğü ardından savaş esirlerine 4 yıl 6'şar ay yeni hapis cezaları verildi.

PKK Hilvan-Siverek davasında yargılanan devrimciler 3'ncü kez ceza verilmektedir. İşkence ve yoğun baskılarla devrimcileri ideolojilerinden vazgeçiremeyen sömürgeçler, devrimcilerin direnişlerine ek hapis cezaları ile karşılık vererek, direnişin önüne geçmeye çalışmaktadırlar. Buradan da açık olarak ortaya çıktığı gibi, sömürgeci faşistler suça göfte ceza değil, direnişe göre ceza vermektedirler. Buna göre, direniş katlan ve faşist yönetimin uygulamalarına karşı çıkan her savaş esirinin cezası daha fazla olmaktadır.

Hilvan-Siverek davasında, önce siyasi savunma yaptıkları gerekçesi ile devrimci tutukluları yargılamaya çalışan faşist mahkeme, bu kez “Slogan davası” açtı. Faşist yönetimin tüm bu uygulamaları devrimci direnişi güçlendirmekten başka bir sonuç vermemektedir. Haklarında “Slogan davası” açılan devrimcilerin adları şöyledir: Celalettin Delibaş, Cuma Karaçalı, Bedrettin Kavak, Süleyman Gönyeli, Muzaffer Kızırtıcı, Salih Kubat, Abuzer Deheşt, İzzet Baykal, Abdurrahman Sevgat, Mustafa Güneş, Enver Şimşeksoy, İrfan Güler, Ramazan Özdemir, Salih Ağaç ve Mahmut Fahri Çiftikus.

Ayrıca İrfan Güler adlı savaş esiri, mahkemede yaptığı bir açıklamada, daha önce itirafa bulunan fakat sonradan itirafını geri alarak direniştan yana tavır takınan Suphi Çevirci'ni yeniden itirafa zorlandı, kendisinin ise bu ihanete çekme çabaları karşısında direniş geçerek kendi kendisini öldürme eylemini gerçekleştirdiğini açıkladı. Basma da yanlışına da açıklama, İrfan Güler ayrıca Peru cezaevinde katledilen tutuklularla dayanışma içinde olduklarını da belirtmiştir.

TÜRK ORDUSUNDA YENİ DÜZENLEME HAREKATI TAMAMLANDI CEPHE KOMUTANLIĞINA GEÇİLİYOR

● Bu Harekat Neyin Göstergesidir?

Baştarafı Syf: 1'de

normal. Zaten eskiden beri vardı. Fakat bu genel anlamdaydı. Şimdi daha ayrıntılı bir şekilde ortaya döktüldü. Getirdiği en ilginç değişiklik, herhalde hareket sırasında, yani bir savaş patladığı zaman, emir verecek mercinin değişmesi. Daha önce kuvvet komutanlıkları, yani Kara, Hava ve Deniz Komutanlıkları, kendi kuvvetlerine hareket emri verirdi. Yani get şurayı bomba veya şuraya kayın... Şimdi ise cephe komutanlıklarına dönüldü. Yani cephede bulunan 1., 2., 3. ve 4. Orduların komutanları savaş durumunda savaş komutanlıkları olacak ve bütün hareketi yönlendirecek. Bir bakıma şöyle söylenebilir: Bugüne kadar çok güçlü olan kuvvet komutanlıkları, savaş zamanı bu güçlerini kaybedecekler ve ordu komutanları güçlenecek.

BBC: Peki bu karar, çağdaş askeri gereksinimler dikkate alınarak mı alındı; yani bütün dünyada uygulanan bir uygulama Türkiye'de yeni mi gündeme geldi? Yoksa bu sadece Türkiye'ye özgü bir gelişme mi?

M. Ali Birand: Bu, daha önce Amerika tarafından, II. Dünya Sa-

vasında uygulanmıştı. Mesela, Pasifik Cephe komutanlığı vardı. Aynı şekilde şimdi de NATO'nun belirli cephe komutanlıkları var. General B. Rogers, Avrupa cephesi komutanı Amerikalıların... Bunların dışında ülkeler milli konularda bunu uygulamıyorlar. Burada Türkiye kendine özgü nedenlerle ilk defa bunun içine girdi.

BBC: Bu kendine özgü nedenler deyiminde ne kastettiğinizdir?

M. Ali Birand: Bunun başında tabii hareketin çabuklaştırılması var. Zira Genelkurmay Başkanlığı'nın üzerinde durduğu nokta, Ankara'dan, merkezden verilecek olan emirlerde gecikme, koordinasyon bozukluğu olabilir. Halbuki cephede bulunan komutan duruma çok daha fazla hakim. Düşmanla gerçekten karşı karşıya, dolayısıyla onun vereceği kararlar hem daha çabuk olacak, hem de koordinasyon da çok daha çabuk sağlanacak düşüncesinden hareket ediliyor.

BBC: Yani, bu bir anlamda Türkiye'nin askeri haberleşme olanaklarının kısıtlı olmasından, bu konuda elde bulunan teknolojinin geri olmasından mı kaynaklanıyor?

M. Ali Birand: O gereksinim aslında uzun zamandan beri vardı. Türk ordusunun modernizasyon programına, baktığınız zaman komünikasyonun en başta gelen eksiklik olarak kabul edildiğini görürsünüz. Bu açığı kapatmaya çalışıyor. İbiki ki, nedenlerden biri bu olabilir. Ama, bence temel neden çabuk hareket kabiliyetini mümkün kıldığıdır artırmaktır.”

12 Eylül faşist cuntasının, normal koşullarda uygulanmayan bir hareket düzenlemesine geçmesi, açık ki ciddi gelişmelerin işaretidir. Türk ordusunun böyle bir düzenleme işine girmesine yol açan nedenler nedir? M. Ali Birand'ın da söylediği gibi, bunun “kendine özgü nedenleri bulunmaktadır.” Bu “kendine özgü nedenlerin” neler olduğunu çözmek gerekiyor.

Her şeyden önce, ordunun emir-komuta zincirinin işleyişi değişmektedir. Şimdiye kadar direkt kuvvet komutanlıklarından emir alan ordu komutanları herhangi bir savaş anında birliklerinin direkt komutasından sorumlu olacaklardı. Böyle bir düzenlemeye neden gereksinime duydunuz? Ordu komutanlarının her gün kolayca haberleşme imkanları varken, neden bu

düzenlemeye geçildi? Bir kez, ani birçok gelişme karşısında merkez komutasını beklemek gecikmelere yol açacaktır. Örneğin, ABD böyle bir harekata II. Dünya Savaşı'nda başlamıştı. Düşmanla her gün karşı karşıya bulunan birliğin, bir saldırı karşısında merkez komutasını beklemesi imhasına da yol açabilir. Bu anlaşılır bir şeydir. Ama anlaşıl-mayan şey, TC'nin uzun bir sessizlik ardından söz konusu düzenlemeye geçtiğini açıklamasıdır. Ordu komutanlarının emir verme yetkilerini artırma ihtiyacı nereden doğmaktadır? Bugün artık Genelkurmaylık ve kuvvet komutanlarının emirlerini almadan da ordu komutanları insiyatifleriyle birliklerini istedikleri tarzda hareket ettirebileceklerdir. Bir savaş uygulaması olan bu düzenlemenin “kendine özgü ve milli yanlarına” baktığımızda, neden böyle bir değişikliğe gerek duyulduğu daha iyi anlaşılacaktır.

Faşist Türk ordusu, bugün adı konmamış olsa da Kürdistan'da bir savaş yürütmektedir. Tüm gizleme çabalarına rağmen, uluslararası kamuoyu da Kürdistan'da bir savaş verilmekte olduğunu kabul etmektedir. Belçika'nın Le Soir gazetesinde, “Kürdistan'da savaş var” biçiminde yer alan açıklama bunun

açık bir kanıttır. O halde, faşist Türk ordusunun kendisini bu savaşın gereklerine göre düzenlemesi de anlaşılır bir şeydir. Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi öyle boyutlara ulaştı ki, bu Türk ordusunun sarsılmakla kalmadı, tüm işleyişini de altüst etti. Ayakta kalamayacak ve tutunmak isten faşist ordu yeni düzenlemelere gitme ihtiyacını duymaktadır. Savaş öyle düzeylere ulaşmıştır ki, bunun merkezden gelen talimatlarla yürütülmesi artık olanaksız duruma gelmiştir. Bu açıdan cephe komutanlıklarının kurulması ve savaşın bunların komutası altında yürütülmesi ve yönetilmesi kaçınılmaz olmuştur.

Benzer bir uygulamayı, Kürdistan'da isyanların yoğunlaştığı eski dönemlerde de görüyoruz. En yakını 20. yy. başlarında patlak veren isyanlarda cephe komutanlıklarının kurulması olayı var. Bu komutanlıklar bizzat savaş planlıyor ve yürütüyorlardı. “Doğu cephe komutanlığı” olarak da isimlendirilen bu komuta merkezlerinde Kürdistan'daki isyanların ezilme çalışmalarını yanı sıra, Kürt halkının imhasının yöntemleri de geliştiriliyordu. Türk egemen sınıfları bugün yeni den cephe komutanlığına geçmektedir. M. Ali Birand, Türk askeri stratejisi oluşturulurken, NATO stratejilerine uygunluğunun yanı sıra,

Devamı Syf: 27'de

YAŞAM VE MÜCADELE

KOMUTAN AGİT YOLDAŞ EMREDİYOR; İLERİ

1986 baharında savaşılarımı-
zın sayısında büyük bir kabarma
oldu. Önceleri 10-15 kişilik olan
gruplar 100-150 kişilik gruplar
düzeyine çıktı. İçlerinde bir hayli
bayan da vardı. Onlara ulaştırdı-
mız ekme bir çuval unu asıyorduk.
Bir keresinde köyümüzden beş aile
ekmek yapıyorduk. Her aile üç-dört
leğen hamur hazırlamıştı. Ancak
ekmek bitmeden sömürgeci ordular
köyü bastılar. Leğenlerden bazı-
larını gizleyebildikse de tümünü giz-
leyemedik ve bu yüzden karakolda
işkence gördüm.

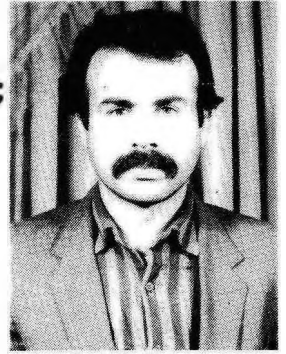
Türk devleti gelişmelerin farkın-
daydı. Ağırlığını köy korucuları ve
milis-çetelere vermiş, gelişmeleri
bunların aracılığı ile durdurmayı, o
da mümkün değilse -ki mümkün
olmadı- geciktirmeyi amaçlıyordu.
Yaptıkları toplantılarda, ge-
tirilecek her savaşçının (PKK'linin)
başı için 2 milyon TL ödül verecek-
lerini, bu konuda yarışma açtık-
larını açıklan belirtiyorlardı. Ger-
çekten de bu kelle avcılar, milis
çeteler azmışlardı. Gezginci milis
çeteler (halk bunlara "Kelleci" de-
mekte) 10 kişilik bir grup halinde
köyümüze geldiler. Beni çağırdılar,
yemek-su istediler. Kendilerine ne
ekmek ne de su verdik. Ancak evime
geldiler ve zorla içerde oturdular. O
ara bir köylü beni dışarı çağırdı; 15
kişilik bir partizan grubunun da
köye indığını söyledi. Partizanları
görevler durumu kendilerine belirit-
tim. Ne düşündüğümü sordular;
ben, çetelerin imha edilmesinden
yana olduğumu, ancak köyde ola-
bilecek bir çatışmanın köylüye zarar
vereceğini belirttim. Partizanlar
durumu değerlendirdiler ve yurtse-
ver köyün konumunu uzun vadede

ele aldıklarını belirterek köyden
ayrıldılar. Milis çeteleri köyden kov-
dum. Bunun üzerine beni ihbar etti-
ler; bir ay işkenceden geçtim. Ben
bırakıldıktan sonra partizanlar bize
uğradılar, bahsedilen çete grubunu
tümünden imha etmişlerdi. Bu mü-
deye, çetede, ihbarcandan, subay ve
askerlerden çok çeken biri, nasıl
karşılık vereceğini bilemez. Ayağa
kalkacak durumda olmamama rağ-
men, tüm işkenceleri bir anda unu-
tum. Savaşçılarımızı her yönüyle
takdir etmemek mümkün değil.

Birgün bir grup savaşıyarak bir
arkadaşı getirdi; bir kayanın yuvar-
lanması sonucu bileğinden yaralan-
mıştı. Ayağı hem kırılmış ve hem de
parçalanmıştı. Yarası sardı; arka-
daşlar kendisini götürdüler. Yarası
ağır olmasına rağmen partizan
hayranlık duyulacak kadar cesaret-
liydi ve morali yerindeydi.

Tüm olayları ve savaşıların
yaşamını bu yazıya sığdırmak
mümkün değil, ama yazımı bir
olaya daha değinerek bitirmek ist-
tiyorum.

Bir bahar akşamı bir arkadaş
köyde bize uğradı; gideceği alana
kadar beraber gitmemi, kendisine
rehberlik yapmamı istedi. Dikkati
çekmek için çifeyi alıp arkadaş
ile üç saate yakın yol yürüdük. Gitti-
ğimiz mıntkada aniden dur ihtian ile
karşılaştık; parola soruldu ve ya-
nımdaki arkadaş parolayı verdi.
Bizi alıp götürdüler. Bir barınağın
başında Agit komutan bizi karşı-
ladı. Önce benim elimi sıktı. O anda
kendimi oldukça cesaretle hisset-
tim. Diğer yoldaşın elini daha da
kuvvetli sıktı, durumumu sor-
duktan sonra getirdiğim arkadaşla
yanımdan ayrıldı. Diğer savaşı-

lar benim ile ilgilenmeye başladılar.
Halkın gelişen mücadeleye ilgisini,
mücadeleyi nasıl değerlendirdiğini,
düşmanın halka yönelik çalışma-
larını sordular. Durumu benden daha
iyi bilmelerine rağmen, sohbetimiz
bir hayli uzadı. Büyük komutan Agit
beni uğurlamadan önce, "Bu akşam
Türk ordusu köyünüzü basacak,
bunca tehlikeyi nasıl göze aldın?"
dedi. "Ben de Kürdüm, bu ülkenin
kurtuluşu için ben de savaşımak
zorundayım, son kurşunuma kadar
çarpışacağım" diye cevap verdim.
Bu büyük komutan bir dağ gibi beni
kucakladı, ve beni çok duygulan-
dıran unutamayacağım şu sözleri
söyledi: "Halkımız bu inanç ve
cesaretle davasına sahip çıktık-
tan sonra geleceği kendi elleriyle yarat-
makta da uzak değildiniz. Hiçbir güç
halkımızı bu kutsal davasından
alıkoymak kudrette değildir."

Daha sonra birkaç savaşı beni
köyüme kadar getirdi. Komutan
Agit'i daha sonraları bir kez daha
gördüm. Alihan Tatar'dan bana
bahsetti. Bu ajanın Türk devleti
açısından oynadığı rolü anlattı. Bu
türden ajanların ortadan kaldırıl-
masının HRK güçlerinin önemli
hedefleri arasında olduğunu belirt-
ti.

28 Mart 1986 akşamı bir parti-
zan grubu bizim köyü uğramıştı.
Akşamın geç saatlerine kadar baş-
ka bir grubu beklediler. Saatler iler-
ledikçe arkadaşlar sabırsızlanma-
ya başladılar: "Arkadaşlar kötü bir
Devamı Syf: 26'da

Şırnak'a bağlı bir köyde 20 yıl
muhtarlık yaptım. Türk devletinin
bizimle olan ilişkileri önceleri yok
denecek kadar azdı. 1984 yılı Ağus-
tos'undan sonra ordunun deneti-
minde yörenin tüm muhtarları ve
"ileri" gelenleri ile bir toplantı
yaptılar. Bu toplantıda, devrimci-
lere yardımcı olmamamızı, köye gel-
diklerinde onlara bildirmemizi ısrar-
la belirttiler. O dönemde eylemlere
içimizden sempati duyuyorduk. Ama
Partinin çalışmalarından fazla
haberimiz yoktu. Daha doğrusu,
1985 baharına kadar ben arkadaş-
larla karşılaşmadım. Ama eylemler
peşpeşe geliyordu. Köylerimizin üze-
rinde baskılar giderek yoğun-
laşıyordu. Eylemler yoğunlaştıkça
muhtarların toplantıları da daha sık
yapılmaya başladı. Bu toplantı-
larda köy koruculuğu yapabilecek
kişilerin isimlerini vermemizi iste-
diler. Birçok muhtar bu dayatmaları
karşısında ya susuyor ya da çeşitli
bahaneler öne sürüyordu. Eylemler
daha da yoğunlaştıkça toplantılara
üst rütbeliler katılmaya başladı. So-
nuç alamayan bu faşist subay ve
albaylar, tüm muhtarlar hakkında
dosyalar tutulacağını, köy korucu-
luğu yapmayanların köylerinin yıka-
lacığını, muhtarların ise tutukla-
nacaklarını belirtiyorlardı. Bu du-
rum karşısında bazı köylerde silah-
lar dağıtıldı. Buna karşılık partizan-
lar da birçok çeteyi öldürdüler, bazı-
larının ise silahlarını el kopup ser-
best bıraktılar. Ajanlığa yatkın bir-
çok muhtar ve yerel otorite bu
durumda geri adım atmak zorunda
kaldı.

Halk ise devrimcilerle susamış ve
onları arıyordu. Birlikte mücadeleyi
geliştirme arzusu bu çatışmalı or-
tamda daha da geliyordu. Ancak,
ajanlık yapan bazı kişilerden çekin-
diklerinden dolayı bunu belli etme-
meye çalışıyorlardı. 1985'in baha-
rına kadar bizim köyde partizan-
ların yaptığı çalışmaların habere-
ri değildi. 1985'in kis aylarında
köyümüzden iki genç Adana'ya
gideceklerini söyleyip ortadan kay-
boldular. Ancak üç ay sonra, bizim
köyümüzden de birinin içinde olduğu
10 kişilik bir grup köye indi. Bizim
köyden olan gencin de baştan ayağa
kadar mermi ve bombalarla donanı-
mış olduğunu gördük. O anda, Türk
devletinin PKK'den korkmasının
nedenini daha iyi anladım. Yaşamı-
mın en mutlu ve gururlu anını o
zaman yaşadım. 20 yıldır muhtarlık
yapıyordum; bunun kimin için ve
neden olduğunu kavrayınca muh-
tarlığımdan utandım. Şimdi ise
karşımda bizim de kurtuluşumuz
olan bir davaya adanmış gençleri-
mi vardı, onları bağrıma bastık;
bir dediklerini iki yapmadık. Tüm
köylüleri bir araya topladık; köylü-
lerle konuşular, onlar konuştukça
yüreğimdiki ateşe su serptiler. He-
pimiz mutluyduk. Gelişen bağımsız-
lık ve özgürlük savaşımız karşın-
da düşmanın içine düştüğü acizliği
ve baş vurduğu çalınışığı izah ettiler,
her şeyi açıkça ortaya serdiler.
Halka rahat ve kolay bir yol vaadet-
miyorlardı.

Partizanlarımız ondan sonra da
haftada bir kez uğurlardı ve hatta
daha sık gelip gittikleri de olurdu.

Şimdi ki ismim Melle Xerip'tir.
39 yaşlarımdayım, Kuzey Kürdistan
(Botan mıntkası)'nda yoksul
köylü ve yurtsever bir ailenin ço-
cuğu olarak dünyaya geldim. Çocuk-
luğumdan yirmibir yaşına kadar
dini öğrenimle uğraştım. Bazen
babamın yanında, bazen de Kürdistan-
da'nı dini öğrenim yapan diğer
okuyanlar gibi, fakirlik ve perişanlık
içinde Kürdistan'ın imamlarının yanında
okudum. Dini öğrenimi bitir-
dikten sonra Kürdistan'ın bir köyüne
imam oldum. Dışardan ilk ve orta-
okulu bitirme imtihanlarını vererek
resmi imam sıfatını kazandım. Dev-
letin resmi imamı olarak onbeş yıl
çalıştım. Yurtsever ve Kürt mil-
liyetçisi olduğum için, devletin ver-
diği maaş beni devrimci fikrimden
caydırmadı. Halkımın arasında
her zaman devrimci çalışma yürüt-
tüm. Düşmanın zulüm ve zorbalığını
teşhir ediyordum. Kölelik zincir-
lerinden kurtulmanın yolunu halkı-
ma gösteriyordum. Devrimcilerle
omuz omuza vererek Kürdistan'ın
bağımsızlığı için çalışma yürütü-
yordum. Böylece, köylü ve işçileri
uyandırıyor, Hube, bayram,
şenlik ve yaslarda her zaman bu
yönü propagandaya yapıyordum.

Bu şekilde, askeri faşist cunta
yönetime el koyuncaya kadar çalış-
maya devam ettim. Cuntanın geli-
şile birlikte baskının dozajı daha
da arttı. Birkaç kez tutuklanıp bira-
kıldım. PKK yigitlerinin başlattığı

şanlı 15 Ağustos hamlesi ardından
faşist askeri cuntanın pasaklı ve
kırılı elleri yurtseverlerin yakasına
daha fazla yapıştı. Yurtseverleri
işkence ve eziyet yapmak için daha
önce hazırladığı zindanlara dol-
durdu. Ben de Kürdistan yurtsever-
lerinden biri olduğum için işkence
ve zulümden nasibimi aldım. Aya-
ğımdan sakat kaldım. Ama, bu
sakatlık bende herhangi bir eziklik
yaratmadı. Aksine, ben bundan
şeref ve memnunluk duyuyordum.
Çünkü, zulüm ve eziyeti yaşama-
dıkça bağımsızlık ve özgürlüğümüz
kavuşamayız. Atalarımız,
"Heta nava destê te reş nebe,
tama devê te xweş nabe"... der.

Kürdistan'ın bütün alim ve i-
mamlarına çağırım şudur: Vakit
kaybetmeksiz elele verip devrim
çevresinde sınıksız kenelle-
nerek Kürdistan'ın kurtuluşu için
çalışmalısınız. Böyle bir istemde
bulunmak benim hakkımdır. Çünkü,
onlar hem arkadaşım hem de
meslektaşlarımdır. Bugün üzer-
lerine farz olan bu görevi yerine
getirmeli ve halka doğru yolu gös-
termelidirler.

Esas maksadım geleceğim;
çağrım, yıllarca birlikte çalışıp
geliştirmiş Kürdistan'ın bağımsız-
lığı uğrunda feda ettiğimiz arkadaş-
larımızdır. Birbirimize söz vermiş-
tik; "An Kurdistan An Neman!" diye
and içmiştik.

Bu, Kürdistan'ın ulusal kurtu-

luşu ve bağımsızlığı uğruna firar
etmiş birinin haykırışıdır. Bu çağrı,
Kürdistan'ın tüm yurtsever ve dev-
rimcilerinedir. Ben, yurtsever bir
Kürdüm. Yurtseverlik adına çağrı
yapıyorum. Böyle bir hak benim
olduğu kadar tüm yurtseverlerin de
üzerinde farzdır. Bu bir boyun bor-
cudur. Ben, bunu böyle biliyor ve bu
borcu ödemeye çalışıyorum. Ki,
yarım halkım üzerine lanetler yağ-
dırmasın; Kürdistan tarihinde adım
ihanetçi olarak kaleme alınmasın.
Çünkü, ben gençliğimden beri kendi
kendime söz verdim; ölünceye ka-
dar Kürdistan halkına ihanet etme-
yeceğim, ihanet etmek isteyenleri
engelleyeceğim ve ömrümü Kürdistan
Ulusal Kurtuluşu ve Bağımsız-
lığı için harcayacağım.

Tüm devrimci ve yurtseverler-
de ricam budur. Söylediklerimi
iyi değerlendirin. Elinizi vicdanı-
nıza koyun ve doğru söyleyin, gerçek-
lere gözlerinizi kapamayın ve gün-
lük işlerinizde kendinizi kaybetme-
yin. Kürdistan halkına doğru yolu
göstermekle yükümlüyüz. Onlara,
baskıdan, sömürden kurtulmaları
için öncülük yapmalıyız. Düşmanın
birer maşası, kuklası olup hal-
kanın kene gibi emmemeliyiz.
Şunu çok iyi görmemiz gerekir ki,
Kürdistan halkı hastadır. Bu hasta-
lığın ilacı da, pşmei ge ve devrimci-
lerin akıtılan berrak kanıdır. Ma-
demki ilacı biz kendimiz temin ede-
biliyoruz, niçin gidip yabancılardan

ilaç isteyelim ve elinde zehirli iğne
taşıyan düşmanın başının altına
koyalım?

Diyeceğim odur ki, devrimi terk-
edip ona sırt çevirmek ve onlara
seyirci kalmak ödelelerin işidir. Düş-
mana boyun eğmek, düşmanın kar-
şısında boyun kıldan ince olmak
erkekliğe sığmaz. Kürtlerin bir sözü
var:

"Jina bi makkerti ne tu jine..."
Arkadaşlar!.. İşte şimdi çalışma
alanı kapınızın önüne gelmiş bulu-
nyor. Gelin bu meydana da halay-
nızı çekin. Başkalarının kapısında
çalışacağınız, gelin kendi kapı-
nızda çalışın. Bu istem, Kürdistan
halkının bir istemidir. Hepiniz
kardeşçe elele vererek çeliktin bir
duvar örün ki, Kürt ve Kürdistan
düşmanlarına karşı dirensiniz;
Kürdistan'ın temiz toprağını kurtar-
sınız ve Kürdistan'ı düşmana me-
zar yapasınız.

Gelin!.. İşte yigirt HRK'li kardeş-
leriniz düşmana karşı direniyor ve
amanız, diğediş bir savaş yürütü-
yor. Onların da sizden istemi, düş-
mana karşı yürüttükleri savaşım-
larında onlarla omuz omuza savaşı-
manızdır. O zaman halk, Kürdistan
partileri arasındaki bu birlik ve kar-
deşlikten sevinç duyar. Böyle bir
birlik, düşmanın kalbine korku ve
ürküntü sokar, çığırlerine bir kurşun
gibi saplanır. Birbirinizi kandır-
maya ve çekiştirmeye son verin.

Devamı Syf: 26'da

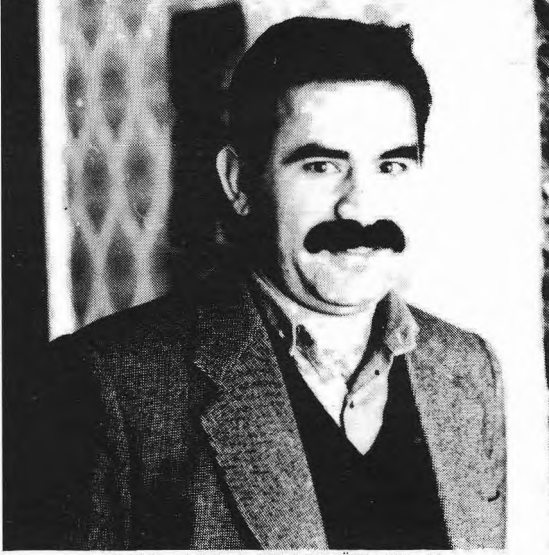
«BU BİR ÇAĞRIDIR»

Baştarafı Syf: 1'de

Bizler Diyarbakır zindanlarından size, sizin şahsınızda tüm insanlığa sesleniyoruz: Yaşam hiçbirimizin onayını almadan size görevler yükledi, yüklüyor, yükleyecek. Bu, yaşamın karşı konulmaz kuralıdır. Ancak insanlar, kendilerine yüklenen görevleri karşısında özgür iradelerini kullanıyorlar. Görevleri ya kabul ediyor ya da reddediyor. Biz, geldiğimiz bu noktada, halk olarak, Parti olarak, Parti kadroları olarak tarihin bize yüklediği yeni

Diyarbakır Zindan Direnişçilerinin Partiye ve Dünya İlerici Kamuoyuna Çağrısı

kat hiçbir zaman Partiye olan inancımız, ideolojimizin doğruluğuna olan güvenimizi yitirmedik. Ve PKK'yi yargılamak üzere kurulan mahkemeleri, sömürgecileri yargılayan mahkemeler haline getirerek, bitmediğimizi, bitmeyeceğimizi, halk olarak varolmadaki inancımızı

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş

yeni görevlerin muhatabı olmuş bulunuyoruz. Bu öyle bir görevlendirmedir ki, sonuç ya varoluş ya da yokoluştur. Bizler böyle bir görevlerimde içinde mükadelenin tayin edici cephesinden ayrı düşerek düşmana tutsak olduk. Tutsaklığımız da karakterini mükadelenin karakterinden aldı. İçine girmiş olduğumuz tarihi hesaplaşma, tutsak düşmeyle bitmedi, bitmezdi, bitmeyecek. Çünkü, ne biz tutsak olmakla halkımızın özgürlük bilincini ve mücadele azmini yitirdik, ne de düşman bizi tutsak alarak halkımızın özgürlük bilincini yok edebildi. O halde, mücadelemiz bir başka cephede, aynı karakterde ama daha vahşi bir şekilde sürecekti. Daha vahşi bir şekilde sürecekti diyoruz, çünkü; bizler bu savaşta bilincimizden başka kendimizi koruyacak hiçbir savunma aracına sahip değildik. Ve düşman, bilincimize yönelerek bizi ihanet ettirmeye, ihanetimizle de Partiyi bitirmeye çalışıyordu. Düşman bizim şahsınızda Partiye, Partinin şahsında Kürdistan halkına yönelmişti. Kürdistan halkı, kölelik tarihinde ilk defa, halk olma bilinciyle, halk olarak varolma kavgasına PKK ile atılmıştı. Bu kavgada PKK'nin yok oluşu, Kürdistan halkının yok oluşu demekti. Yine, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Kavgasının, savaşının tutsaklarına yönelen düşmanımızın vahşeti bu amacı taşıyordu. Biz bu vahşete göğüs germek zorundaydık, görevimiz buydu. Ve bu görev hepimiz için yepyenyidi; bu görevi bizden önce yüklenen olmamıştı. Yani bir mirasımız yoktu. Hem direnecek, hem de miras yaratacak, geleceğe bir mücadele çizgisi verecektik. Mirasımız yok diye, mücadeleyi askıya alamazdık. Mücadeleyi askıya almak, PKK'nin varlık koşulu olan direnmeye de ters düşmek olurdu. Ve düşman bize yönelirken, bu bilince biredik. Ancak bu tür bir savaşta yeni olmamız, birçok gerilimi bağrımızda taşımamıza neden oluyordu. Bundan dolayı da direniş savaşında yer yer zaafa düştük, direniş ideolojimize denk düşecek tam bir direniş politikasında zaman zaman gerilere düştük. Fa-

gösterdik. Ideolojimize inanıyor, Partimize güveniyor ve O'na denk düşecek tavırlar sergilemenin çabamızı yürütüyorduk. Bu çaba içinde Kürdistan halkı en yığıt evlatlarını yitirdi. Başta Mazlum DOĞAN olmak üzere, Kemal ve Hayri, dünya devriminin ölümsüz önderleri arasına katılırlarken, Kürdistan halk direnişini de insanlığın ilerici dünya kavgasına armağan ediyorlardı. Sizden ayrı olduğumuz zaman keşiti içinde, size ihanet etmemiz için bize uygulanan vahşette herhangi bir sınır yoktu. Bu sınırsız vahşete muhatap olmak her devrimciye kismet olmuyor. Onun için, bize uygulanan vahşetin karşısında kendimizi size göre mağdur görme durumuna düşmüş olarak görmemeye, aksine bunun bize kazandıracığı şerefi kavramaya çalıştık. Kemal'in deyişleriyle, "Bu vahşeti devrimciliğin hediyesi" olarak gördük, görüyoruz, göreceğiz. Bizi bu bakış açısıyla tutsaklığa baktıran güç, ideolojimizdir, Partimizdir. APO'muzdur.

Sizler bize güven kaynağı verdiniz. Bu kavgada, düşman, zindanlarda rehavet içinde bir zafer sarhoşluğuyla bizlere saldırdı, sizin devrime hazırlığınızı, büyük atılımlar için o kutsal günün gelmesini beklediğinizi, çektiğimiz acıların azmimizi, inancınızı bilemediğini, gerekirse bir bomba gibi düşmanın yüreğinde patlayacağımızı biliyorlardı. İşkencelerde Parti bayrağını düşürmemeye çalıştığımızda, bize anınızla, varlığınıza güç verdiniz. Atttığınız her adım gücünüzü üstümüzde hissettik, bakışlarımızın kontrolünde size varmaya çalıştık, size inandık, YANILMADIK; nasıl yanılabilir ki? O kutsal anın geldiğini ve sömürgecileri karşı kinimizi silahlarımızla kustüğünüzü görüyoruz. Ortadoğu halklarına çağdaş direniş çizgisini gösteren APO'nun büyüklüğünü bir kez daha görüyoruz. PKK'nin devrim sanatındaki inceliğini, ustalığını görüyoruz. Halkımızın, değil Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve sonuçları tüm dünyayı etkileyecek değişimleri nasıl yaratabileceğini görüyoruz. YANILMADILAR; Mazlumlar, Kemal-

ler, Hayriler yanılmadılar, yanılmadılar. Onlar ölümsüzlüğe gömülürken, halkımızın direniş bilinci oldular; direniş bilinci yanılmadı. Çünkü, yaşam direnişti. YANILMADINIZ; Mazlum'a, Kemal'e, Hayri'ye, onların başını çektiği zindan şehitlerine güvenirken yanılmadınız. Onlar, size ve ideolojimize bağlılığı tarihin sayfalarına silinmemecesine yazdılar. YANILMADI halkımız, köleliğe karşı açılan kavgada PKK önderliği altında saf tutmakta; APO'nun öncülüğünde mücadeleciler insanlığın onurlu bir üyesi olmakta.

İnsanlık yaşam kavgasında tarihe yön veren önderlere ihtiyaç duyulmuştur. Ve bu ihtiyacı gidermek için önderler çıkarmıştır. Bunlar yükledikleri görevin ağırlığıyla orantılı olarak büyüler. En büyük önderler, insanlığı zorlu dönemlerde yönlendirenlerdir. Marx'ın büyüklüğü, insanlığın ihtiyacı olan bilimsel bir ideolojiyi yaratmasıydı. Lenin'in büyüklüğü, komünist ideolojiyi bir yaşam biçimi haline getirmesiydi. Stalin'in büyüklüğü, sosyalist sistemi gerici saldırılara karşı savunabilmesinden, sosyalist sistemi oturtabilmesindendir. Ho Chi Minh'in büyüklüğü, Hindi Çini halkların emperyalizme karşı yönlendirmesindendir. İnsanlık tarihi bugün yeni bir önderle tanışıyor. Ortadoğu halkları devrimci bir çizgiyle yaşama atılıyor, bu çizginin önderliğini de APO yapıyor. Ortadoğu devriminin dünya devrimindeki yeri ne ise, APO'nun dünya devrimindeki rolü odur. PKK'yi ve APO'yu korumak devrimi korumaktır. Başta PKK kadroları veya komünistleri olmak

kader olmadığını ispatlamanın zamanı gelip geçmiştir. İnsanca yaşamak, halk olarak bağımsız yaşamaktan, özgürce değer yaratmaktan geçiyor. Bu yaşam biçimini yaşama fırsatını halk olarak yakalamış bulunmaktayız. PKK'nin açtığı bağımsızlık kavgası, Kürdistan halkı için, bu yaşamdan uzaklaşmaya son veren büyük fırsattır. Bu fırsatı kavramak; özgür haklar ailesinin bir üyesi olarak, insanlığa değer katarak insanlığı yüceltmek için PKK'nin öncülüğünde saf tutmak; safları sıklaştırmak; düşmanlarımızla binlerce yılın hesaplaşmasını yaşamak bir onurdur. Bu onur kavgasında tüm dünya halklarının gözü sizin üstündedir. Dünya halklarına PKK'yi hediye etmekle ilk görevini yaptım. Şimdiki görevim ise, yarattığım eseri, yani PKK'yi korumaktır; O'nu yüceltmektir. Düşmanların seni yok etmek için, PKK'yi yoketmeye çalışıyor. Bu fırsatı düşmana tanıtmamalı; PKK'yi ve APO'yu korumak en başta Kürdistan halkının görevidir.

Bizler Kürt ve Kürdistan'ın onurunu en zorlu dönemde korumuş olduğumuza inanarak sesleniyoruz: Evlatlarımızı çektiikleri acıları dindirmenin yolu, bu namus kavgasında can vermektir geçer.

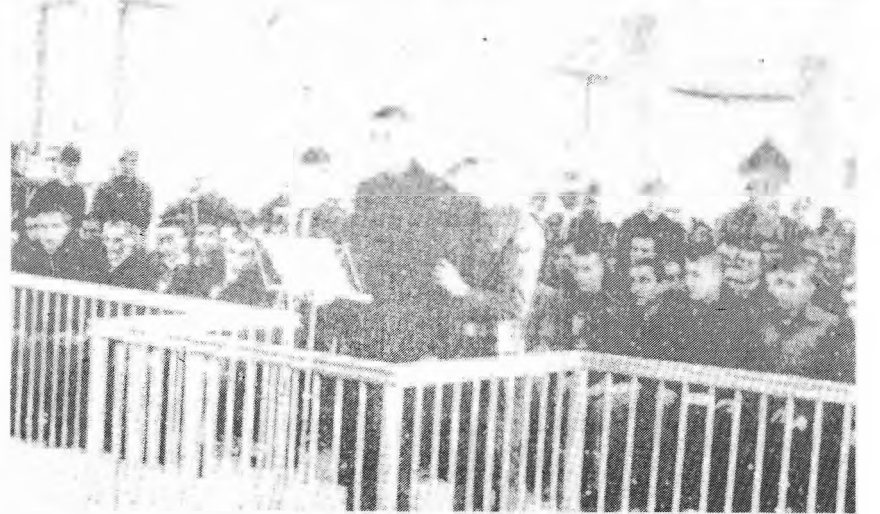
PKK'liler!.. Her biriniz devrimin temel taşları; dökeceğiniz kan devrimin harcı olacaktır. Tüm dünya devrimcileri, sizin yüklediğiniz rolü, devrimci bir kıskançlıkla izlemektedir. Sizler bu göreve layık olduğunuzu ispatlıyorsunuz. Mücadelede tutulacak yolda ihtiyatı elden bırakmadan yürüme gereği unutulmamalıdır. Çektiginiz acı-

lılığı şahsında somutlaştırılanlar, çelikleştirilmiş iradesini insanlık icad olan hiçbir şeyin eritemediğini Diyarbakır zindanlarındaki PKK'liler, Mazlumlarla, Kemallerle, Hayrilerle gösterdiler, daha da gösterecekler.

Kürdistan halkı!.. Seni yok edemeyeceklerini Diyarbakır zindanlarında anladılar. Daha da anlatacağız.

Kürdistan proletaryasının öncü ve örgütlü müfrezesi PKK!.. Ideolojinin doğruluğunun ölçütü, şehitlerimizin kanıdır.

Yoldaş!.. PKK'ye ve tarihine dön bak; görülen kandr. Ülken de, vahşetin, katliamların, zulmün, her türlü onursuzluğun, ikiye bölünmüşlüğü, ihanetin, bencilliğin ilmi ilmi işlendiği bir tezgah haline dönüşmüşdür. Bunları bıçak gibi kesmek için, yürekte insanlık onuru, beynimizde çekikten komünist iradeyle hareket etmek zorundayız. Bize, uğrunda ölünecek onuru ve bilinci vererek, yüreğimizi ve beynimizi coşkuyla dolduran; bütün tarihimiz boyunca özlemini duyduğumuz oz örgütümüz PKK'yi yaratarak, tutsaklığımızın sürgit devamını sağlayan parçalanmışlık ve bölünmüşlüğümüze son veren; insanlık tarihinin ve özellikle ülkemiz koşullarının yaratımı olan; beynimizin bilinci ve yüreğimizin coşku lu onuru, Önderimiz APO'muzu kanınla KORU! O, SEN: PKK'NİN MİMARIDIR! O, senin uğruna bayrak bayrak ülken dağlarına diktığın kutsal BAĞIMSIZLIĞINI öğreten dir. O, düşmanlarımızın bataklik haline getirilen yurunda halk olarak yok olup gitmeden için elinden tutup çıkarandır. Kutsal bağımsızlık savaşını sürdücek, kayıpların olacağı gibi, seni terkeden kaçkınlara, dönekler, hainler de çıkacaktır. Bunu aklından çıkarma; senin varlığın, ülkemizin aydınlık meşalesi, yol göstericisi APO'muza sarılmaktan geçer, O'nu korumaktan

üzere, tüm dünya komünistleri ve partileri, Ortadoğu halklarına karşı görevlerini yerine getirirken en acil görevi olarak PKK ve APO'ya destek olmalı, onlara güvenmeli ve onları korumalıdır. Bunu kavramayanlar ve yapmayanlar, tarih karşısında suçlu olacaklardır.

Bolşevik Partisi, dünyada sosyalist devrimler çağını açtı. VIP, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş hareketlerinin timsali oldu. PKK, emperyalizmin her zamanından daha fazla saldırganlaştığı günümüzde, onu nihai sonuna götürecektir. Ortadoğu halklarının devrimci muhalefetinin organizatörünü yapıyor. Bu mücadelede, PKK'nin birliğine, yönelce, onu mücadeleden alkoyacak her tür davranış, karşı-devrime hizmet etmek olacaktır. Ona destek vermemek, devrime lakayt kalmak olacaktır.

Kürdistan halkı!.. Köleliğin bir

ların, verdiğiniz emeğin karşılığı şerefli bir ölüm ve şerefli bir özgür yaşam olacaktır. Bir Kürdistanlı komünist için en büyük mutluluk, Haki ve Mazlumların öncülüğünü yaptığı şehitlerle ulaşmaktır. Hephimizin özlemi bu mutluluğa erişmektir; bu mutluluğu tatmaktır.

Dünya insanlığı!.. İnsan olmanın ölçütü, bilincini korumaktır. Kendilerine insan diyenler, bizi insanlıktan çıkarmak için her türlü hayvani uygulamaya tabi tuttular. Bizim şahsınızda insanlık onuruna yöneldiler; insanlık onurunu çiznediler. Ve alçakça katliamlara giriştiler. İnsanlığımızı koruduk. Senin insanlık onurunu korumak için bedenimizi siper ettik. Hala aynı kavganın içindeyiz.

Komünistler!.. Komünist ideo-

ger. Tarihin, insanlığın ve halkımızın gözü, bugüne kadar Kürdistan yurdu ve halkı için kanını akıtmış sizlerin üstündedir. Senin gözlerin de APO'nun üstünde olmalı. Tarihsele sorumluluğunun bunlarla başlar. Gözlerini kırpma haklarının olmadığını bil. Unutma ki, emperyalizm, sömürgecilik ve bölge gericiyle tüm düşmanların APO'nu elinden alıp senin beynine kurşun sıkmak için bir anını bile boş geçirmemektedir.

İnsanlığımızı borçlu olduğumuz büyük önder şanlı PKK'ye. Kürdistan halkına, dünya komünistlerine ve dünya insanlığına layık olmak için dimdik ayakta, ayakta kalmaya devam edeceğiz. Direnmek, sana karşı borcumuzu ödemeye onurdur. Onur ölümdür.

DİYARBAKIR ZİNDANLARINDAN PKK'Lİ TUTSAKLAR

24.4.1986

Gazetemizin 52 ve 53. sayılarında yayınladığımız yazıya bu sayımızda devam ediyoruz.

Kendi Belgelerinden Türk Ordusunun Acizliğini Sergiliyoruz

BİR ÇÖKÜŞÜN İTİRAFI / TÜRK ORDUSU ENKAZ HALİNDE

- III -

- Türk Ordusunun Tarihi, Barbarlık ve Vahşettir!
- Sömürgeci-Faşist Ordu, İşbirlikçi-Tekelci Sermayenin Koruyucusudur!
- Sömürgeci-Faşist Ordu, Emperyalizmin Beş Paralık Uşağıdır!
- Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, İnsanları Kişiliksizleştirme Ocağıdır!
- Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, Bugün Toplum Üzerinde Kaldırılmaz Bir Yüktür!
- Nihai Yenilgi ve Yok Olup Gitmek Türk Ordusu İçin Kaçınılmaz Bir Sondur!

TÜRK ORDUSUNUN TARİHİ, BARBARLIK VE VAHŞETTİR!

Kürdistan halkının ulusal kurtuluş savaşı karşısında tam bir döküntü olduğu açığa çıkan sömürgeci-faşist Türk ordusu tarihin en acımasız yargısıyla yüzyüze. Bu ordu, tarihi ve güncel suçlarının hesabını tüm insanlık önünde vermek durumunda. PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisini can damarından vurdu ve onu tüm kirli tarihinin hesabını en ağır biçimde vermek zorunda bıraktı. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi şimdi bunun telaşını yaşıyor. Bu telaşla, tarihi yeniden tersyüz etmeye çalışıyor. Ama zaten kan ve kiri, yalan ve iftirayla gizlemeye, kofluğunu en sahte görüntüler ardında örtmeye çalışan ve varlığını bunun üzerine kuran bir güç olarak, yaşadığı baktaki her çırpış onu ölüme biraz daha yaklaştırmakla başka sonuç vermiyor.

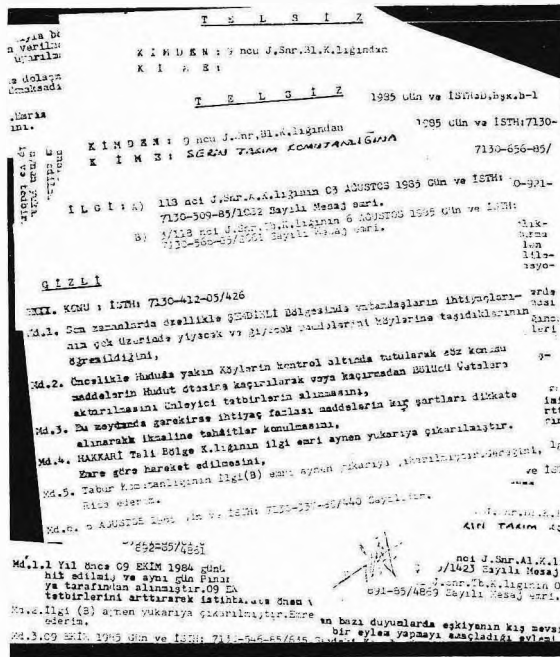
Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi varlığını bağladığı ordusuyla birlikte yıkıma gidiyor. Bu bir iddia değildir. Yaşamın her gün ortaya koyduğu ve hem de çok çıplak bir gerçektir. Bunu biz söylemiyoruz; bunu kendileri söylüyor. En yetkili ağzılardan verdikleri demeçlerle, ama aynı zamanda da her günkü uygulamalarıyla, telaşlarıyla, hırçinliklarıyla, saldırı ve katliamlarıyla kendileri bu gerçeği her gün defalarca ortaya koyup, kanlı oluyolar.

Sömürgeci-faşist burjuvazi ve ordusu kendilerini Kürdistan'da ele verdirler. Bu zemin bu gücün sadece zayıflığını-çürümüşlüğüne değil, tarih boyunca işlediği tüm suçları da açığa çıkararak bir ayna oldu. Türk sömürgecileri Kürdistan'ı, bu nedenledir ki, elde edilememesi gereken bir ateş olarak görmekteydiler. Çünkü bu zemin, açığa çıkaracağı gerçeklerle, bu sınıfın yaşam gücü olmadığı gibi, yaşam hakkı da olmayan bir sınıf olduğunu en kör gözlerle bile gösterecek kadar yalıcıydı. Türk sömürgecileri çok iyi bildikleri bu gerçekten ötürü, böyle bir hesaplama anından kaçmak için bütün güçlerini ortaya koydular. Ancak kaçamadılar. Üstelik kendi kurdıkları bir tuzağa düştüler.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi ve ordusu, 20. yy'nin sonunda, Kürdistan'da işledikleri ağır suçlarla tüm dünyanın önünde tarih boyunca oynamış oldukları yıkıcı ve tahripkar rollerini son kez, ama en şiddetli biçimle ortaya koyuyorlar. Çöken bir egemenlik sisteminin en azından bir maddet daha yaşatmak için, Türk ordusu, Türk egemen sınıflarının tarihin gelişimine, halklara ve insanlığa kin ve düşmanlıkla dolu olduğunun açık bir belgesidir. Türk egemen sınıflarının çıkarlarının doğ-

rudan uygulama gücü olarak, bu ordu tam bir cinayet, kompo, talan, yağma ve vahşet makinası gibidir. O bu özelliğini elbetteki damgasını taşıdığı sınıfın karakterinden almaktadır. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz ve tüm Kürdistan halkına karşı uyguladığı alçakça saldırı ve vahşet sadece bugüne has bir olay değildir. Bugün bu en son noktasına varmış da olsa, bunun, bu sınıfın tarihsel karakteri ve rolü olduğu açıktır.

Türk ordusunun tarihi, barbarlık ve vahşettir. Ve tarih bunun kanıtıdır.

Türk boyarında askerlik, sadece soyun dış tehlikelere karşı korunması amacıyla olmamıştır. Tam tersine, yaşamın tek kuralı kabul edilmiştir. Üretimden kopuk olarak yaşayan Türk boyarı, yağma ve talanı tek geçim kaynağı bellemişlerdir. Kılıç gücüne dayanarak, başka halkların maddi zenginliklerini gasp ve talanı üzerinde bir yaşam sürdürmüşlerdir. Bugünkü adı "Cumhuriyet Ordusu" da olsa, bu ordunun mayası işle bu dönemde atılmıştır.

Türk egemen sınıflarının maddi üretimle bağlarının ne denli zayıf olduğu bilinir. Bu sadece kapitalist-emperyalist döneme özgü bir olgu değildir. Köleci dönemde de, feodal dönemde de aynı özellik görülür. Halklar feodalizme geçerken, Türk boyarı henüz barbarlığın üst aşamasını yaşamaktadırlar. Kendilerinin çok ileri bir toplumsal düzeni ve

kültürü yaşayan halklar karşısında insanlığın çoktan aştığı geri bir yapıyı temsil etmektedirler. Temsil ettikleri geri konuma halklar arasına giriş yapmaya çalışan Türk boyarı, askeri güçlerinden başka hiçbir dayanağa sahip değildirler. Akınlar halinde halklara saldırarak, ıktıkları değerlere el koymak, çalmak, talan etmek ve geride yakılıp-yıkılmış medeniyetler bırakmaktan öte, günlük maddi yaşamlarını örgütlemeye gücünden bile uzaktırlar. XI. yy'da Arap yarınmasına doğru akın ettiklerinde yaşadıkları gerçeklik tam da böyledir.

Oysa Ortadoğu'da yükselen bir uygarlık vardır. Bu, İslamiyetin öncülüğünde gelişen Arap feodal uygarlı-

lerine dayanan bu beylikler, egemenlikleri altına aldıkları halkların tüm zenginliklerini ve kültür değerlerini talan ederek, onları kendi maddi yaşamlarına hizmet eden serf-lerine haline getirmişlerdir. Türkmen boyarları da yine aynı biçimde ezilmiş ve baskı altına alınmışlardır. Bunda, daha gelişkin bir ekonomik düzenin ve daha üstün bir uygarlığın geri yapıları hakimiyeti değil, tümüyle gerinin zor gücüne dayanarak hakim olma, onun üzerinde biçimlenme ve yükselme durumu vardır. Tarihsel açıdan bu son derece gerici bir durumu ifade eder.

Türk beyliklerinin örgütlenmesi bir zor gücü olarak ifadesini bulur. Onların üretimle değil, sadece sonuçlarıyla ilgileri vardır. Emekçi halkın yarattığı tüm değerlere bu zor gücüne dayanarak el koyar ve yaşamlarını bunun üzerine kurarlar. Ama aynı zamanda yine bu zor gücüne dayanarak kendilerini emekçi halk üzerinde her türlü tasarruf hakkına sahip görürler. Emekçi halk onlar için sadece bir üretim aracı değil, aynı zamanda da kendi çıkarları doğrultusunda istedikleri gibi başka halkların üzerine gönderilecekleri bir savaş gücüdür. Türk egemen sınıflarının çokça övündükleri "ordu-millet" kavramının gerçek anlamı ve kökeni de buraya yatar. Onlar, kendi halkları da dahil egemenlikleri altındaki tüm halkları tehdit, şantaj ve katliamlarla kendi çıkarları doğrultusunda başka halklar üzerine saldırmak, halkları birbirine kırdırmakta gerçekten de oldukça başarılıdır. Anadolu Türk beyliklerinin üzerinde kurulan Osmanlı İmparatorluğu ve son olarak da TC bunun en çıplak örneğidir.

Talan, yağma ve fetihle dayanan egemenlik, Osmanlı İmparatorluğunda daha üst boyutta ve daha belirgindir. Haraçla yaşamak Türk egemen sınıflarının ruhlarına işleştirdi. Ordu ise tarih boyunca bunu elde etme ve güvence altına almanın aracı olmuştur. Osmanlı İmparatorluğunun tarihi, ordu gücüne dayanarak içinde emekçi halkı ve dışarıda da diğer hakları vergi adı altında haraca bağlama, küçük ve zayıf halkları bu ordu gücüne dayanarak egemenlik altına alma, zenginliklerini ve hatta insan varlıklarını gasp etme tarihidir. "Vatan-millet" edebiyatının en çok yapıldığı bir kurum olarak Türk ordusunun buna en çok ters düşen bir konuma olduğu da yine aynı tarihin gerçeğidir. Osmanlı İmparatorluk Ordusunun, kıtlıktan geçirilen halkların çocuklarının kendi halklarına yabancılaşması ve inahet temeline kılıç kuşandırılması biçiminde oluştuğunu bilmiyoruz. Bu sınıf, katliamcı özelliklerini ölçülere vermiştir ki, katlettiği sadece fiziki varlıklar değildir. Devşirme Yenici ordusunda ifadesini en açık biçimde bulan bu katliamcı özellik, ruhları katletmiş ve her şeye düşman hale getirilmiş kılıcın hizmetindeki ordu denilen

"insan" kalabalığında kendisini konuşturur. İmparatorluk işte bu ordu ile, tarihin bu sayfaları hatırlan-dıkça insanlığı dehşetle irkiltten vah-şi katliamlar, talan ve yağmalarıyla halkların başına bela kesilebilmiştir. Üretimle en küçük bir bağıları bile olmayan, ulusal ve kişisel benlikleri asimilasyondan geçirilerek dejenere edilmiş bir serkeşler takımı, nitelikli sahiplerinin bile başına bela olacak kadar dızsızdır. Böyle bir ordunun, hiçbir toplumsal düzenin kurallarıyla bağdaşmayacak bir saldırganlık ve yıkıcılık göstermesi kaçınılmazdır.

Türk ordusundaki tek kural, sonuna kadar yak, gaset, katlet'tir. Her savaş belli bir vahşet ögesini içinde taşır. Ama, Türk ordusunun kendisi bir vahşet ve ahlaksızlık yuvasıdır. Tarih boyunca, karşısında zayıf bulduğu her güce acımasızca saldırmıştır. Kadın-çocuk demeden en vahşi katliamları gerçekleştirmiş, kadınlara kocalarının cesetleri başında her türlü ahlak dışı saldırılarda bulunmuş, bebeler ya süngü uçlarında ya da devşirme okullarında imha edilmişlerdir. Bu konuda sayısız örnek verilebilir.

Zayıf karşısında güç gösterisinin ve hiçbir vahşi uygulamadan çekinmeyen Türk ordusu, güç Karşısında daima dizi çökmüştür. Bu ordunun gerçekte tarihin tek bir anında bile kendisini "şan" sahibi edebilecek zaferi yoktur. Daha Anadolu'ya gelirken, gördüğü güç karşısında din değiştirecek kadar gerçekte kendine bile sahip çık-maktan uzak olduğuna ortaya koymuştur. Ama arkasına güçlü bir yapıyla iddida da zayıf karşı kanlı bir despot kesilimi, dızsız bir saldı-rı gücü olarak kılıç ve kanı kıtadan kıtaya taşımıştır. Bu ordu hiçbir zaman kendi özgücüne güvenme-miş, ona dayanarak hareket etme-miştir. Mulla arkasında bir dayana-k aramıştır. Bu dayanak, XI. yy'da İslam feodalizmidir; XIX. yy'nin sonları ve XX. yy'nin başlarında Avrupa kapı-luğunun tarihi, ordu gücüne dayana-rak içinde emekçi halkı ve dışarıda da diğer hakları vergi adı altında haraca bağlama, küçük ve zayıf halkları bu ordu gücüne dayanarak egemenlik altına alma, zenginliklerini ve hatta insan varlıklarını gasp etme tarihidir. "Vatan-millet" edebiyatının en çok yapıldığı bir kurum olarak Türk ordusunun buna en çok ters düşen bir konuma olduğu da yine aynı tarihin gerçeğidir. Osmanlı İmparatorluk Ordusunun, kıtlıktan geçirilen halkların çocuklarının kendi halklarına yabancılaşması ve inahet temeline kılıç kuşandırılması biçiminde oluştuğunu bilmiyoruz. Bu sınıf, katliamcı özelliklerini ölçülere vermiştir ki, katlettiği sadece fiziki varlıklar değildir. Devşirme Yenici ordusunda ifadesini en açık biçimde bulan bu katliamcı özellik, ruhları katletmiş ve her şeye düşman hale getirilmiş kılıcın hizmetindeki ordu denilen

lerden ve kahramanlıklardan bahsedilir. Oysa tarih bambaşka konusmaktadı. Örnek. I. ve II. İbnü Zâferîlerdir. Bu zâferîlerin nasıl M. Kemal'in udasından çıktığını ve ilanın da içki masasında yapıldığını merak eden herkes, hem de Türk burjuva yazarlarının kılâplarından okuyabilir. M. Kemal'e "Gazi" unvanını kazandıran Sakarya muharebesi. I. ve II. İbnü Zâferîleri ve diğerleri istisnasız küçük çarpışmalar ardından ilan edilen, zâfer ihtiyacı duyulduğu için yaratılmak zorunda olunan sahte "zâfer"lerdir. Görüleceği üzere, bu sivil ve orduyu kendi cuceliğini sahte zâferler ardına gizleyecek kadar sahtekar ve sefilidir. Dünyada hiçbir egemen sınıf ve ordu kendisini bu ölçüde düşürmemiştir. Belki savaş alanlarında yenilmişler, ama buyesine bir alçalmayı kabul etmemişlerdir. Türk burjuvazisi ve orduyu. "Kurtuluş Savaşı"nda dış karşıt ile bir gerçek zâfer gösteremez. Ama içte kazandıkları "zâfer"ler vardır. Ve bu zâferler kompuya dayanan "zâfer"lerdir. Buna örnek ise, düzensizlen kompolarla Çerkez Ethem'in uğratıldığı akıbet ve yine TKP'nin başına getirilenlerdir. Yani o çok övündükleri askeri güç ve yeteneklerinin üstün başarıları değildir ve hiçbir zaman da böyle zâferler kazanamamışlardır.

Ama şunu yapmışlardır. Küçük çarpışmaları büyük zâferler biçiminde gösterip bunların ardında büyük görünmeye ve büyük bir utanmazlıkla kendilerini en çok zâfer kazanmış, dünyaya bedel olacak bir ordu gibi gösterip çevreyi korkutmaya çalışmışlardır. Yine şunu da yapmışlardır: Ezileceklerini andıkları, göz kestirdikleri en zayıf ve güçsüz en vahşi şekilde saldıkları, ana rahmindeki ceninleri bile sun-gülemiş, tarihte görülen en kanlı jenositleri gerçekleştirmiş, talan etmiş, yağmalamış, halkları topraklarından koparıp sürgün etmiş, mücadele önderlerine kompo ve suikastler düzenlemiş, en karanlık cinayetleri işlemiş ve bütün bunların üzerine işle o dış karşı kazandıklarını iddia ettikleri sahte "zâfer"lerle örtüp-gizleyebileceklerini zan etmişlerdir. XX. yy'ın başında Ermeni halkının maruz bırakıldığı vahşet. Kürdistan'da gerçekleştirilen vahşi katliamlar, idamlar, sürgünler bunun örnekleridir. Türk ordusunun halkları maruz bıraktığı uygulamaların tanımı gerçekleştiren zordur. Türkçe'de bu "vahşet" kelimesinde ifadesini bulur. Bunu açmak ve olaylarla anlatmak, yine aynı kelimeyle ifade edecek olursak tam bir vahşet ve barbarlık tarihini ortaya çıkarmaktır.

Tarihte, kendisine güvenen hiçbir gücün, hangi sınıf adına olursa olsun buyesine uygulamaları giriştiği görülmemiştir. Bunlarda ordu gucu, siyasal egemenliği tesis ve güvence için kullanılmıştır. Egemen sınıflar kendilerinin gelişkin ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal yapılarıyla hakim olmaya çalışırken, ordu bunun bir güvencesi olarak ele alın-

mıştır. Hiçbir zaman doğrudan doğruya onun üzerinde şekillenilen bir rol atedilmemiştir. Oysa Türk ordusu tümüyle bu rolün sahibidir. Türk egemen sınıfları orduya dayanarak doğmuş ve kendi varlıklarını tümüyle ona bağlamışlardır. Bu sadece feodal Osmanlı ordusunun fedeliğinde boy veren burjuvazi için değil, tüm Türk egemen sınıflar açısından geçerlidir. Türk burjuvazisinin içinde şekillendiği rahimle, Osmanlı sultanlarının şekillendiği rahım aynıdır. Türk egemen sınıflarının buyesine karakteristik bir özelliği vardır. Aynı zamanda Türk egemen sınıflarının bir önceki egemen sınıfla mücadele içinde değil, onların bir dönüşümü biçiminde bir gelişmeyi yaşadıkları bilinir. Yani toplumların gelişim diyalektiğine bağlı olarak feodallerin kölecî egemen sınıfa, burjuvazinin ise feodal egemen sınıfa karşı mücadele içerisinde yaşadıkları doğum ve gelişim olayı, Türk egemen sınıflarının tarihinde görülemez. Burada dışardan gelişen yeni bir toplumsal sisteme ve onun dayatmalarına bağlı olarak Türk egemen sınıflarının da şekil alması oluyordu. Mustafa Kemal'in "modern" Türkiye'sinin burjuvaları Osmanlı sultanlığının kaymak takımı, ya da paşalarından başkaları değildiler. İmparatorluk sarayının sultanları kılıç şakırdatan Türk boylarının "bey"lerinden başkası değildiler. Tabii ki aynı gerçeklik Türk ordusu için de geçerlidir. Bugün "Cumhuriyet Ordusu" diye piyasaya sunulan Türk ordusu, ilkel dönemden günümüze kadar egemen sınıfların birinden diğerine geçen bir yapıdır. Türk burjuvazisi gibi, bu ordu da tarihin tüm kırıklarını üzerine taşır. Anadolu halklarının boğazına kılıç dayayan, Balkanlarda kafatasından kaleleri ören ordu ile, günümüzde Kürdistan'da bir halkın yaşamına kasteden güç aynı güçtür. "Cumhuriyet Ordusu" diye isimlendirilen sömürgeci-faşist Türk ordusu, tarihten bu yana kesintisiz biçimde gelen, ikinci boylardan Osmanlı ordularına kadar hepsinin özelliğini şahsında somutlaştırmış bir kurumdur.

Tarihi gelişim ve karakteri barbarlık ve vahşete dayanan, tarihin her döneminde gelişmenin önüne durmayı varlık koşulu kabul eden, halkların ve dünya insanlığının gelişmesi karşısına dikilmek için adeta özel yaratılmış bir güç olarak her dönemde dünya gericiğinin hizmetine koşulan Türk ordusu bugün de aynı özellikleri ve hem de en yoğun biçimde yansımaktadır. Üstelik, Türk burjuva egemenliğinin bu askeri gücü bugün tek iktidar gücüdür ve çöken bir egemenlik sisteminin ayakla tutulması gibi, tümüyle boş bir çabanın sahibidir. Onun günümüzde böyle bir rolü oynayabilmesi ise tarihe taş çıkartan vahşet, katliam ve barbarlıkları uygulaması demektir. Türk burjuvazisinin ve ordusunun bunun dışında ne rolleri ve ne de yapacak başka bir şeyleri vardır.

tişiyorlar. Generaller Türkiye'deki ordu gerçeğinin artık kavranması olmasive sivil siyasal çevrelerin artık ölçülerini birlecek hareket etmesi gerektiğini söylerken, burjuvazinin sivil siyasal sözcükleri de bunu şimdi daha iyi kavradıkları bilerek birer piyasa da yeniden boy göstermenin vizesini almaya çalışıyorlar.

Türkiye'de ordu gerçeği aslında bilinmeyen bir olgu değildir. Ama bu gerçek üzerine kurulu bir egemenlik, bünyesine, adına demokrasi dedikleri birtakım elbiseler giydirmeye kalkınca, bu elbiseleri dikenler de giydirenler de kendilerini en büyük yanığı içerisinde buldular ve kendi kendilerine bile şaşar oldular.

1980'de iktidara el koyan sömürgeci-faşist ordu, "Her şeyin hakimi benim" derken, işle bu yanılığı düzeltti.

Türk egemen sınıfları bir ekonomik ve siyasal güç olarak değil, bir askeri kuvvet olarak örgütlenmiş ve tarih boyunca böyle boy göstermişlerdir. Türk egemen sınıflarının bu temel özelliği kavranmaksızın, ne tarih ve ne de güncel gelişmeler yerli yerine oturabilir.

Türk burjuvazisi, toplumlar tarihini istisnai gelişmelerinden birinin sahibidir. O güçlü bir ekonomik temel üzerinde doğmamıştır. Batı kapitalizminin İmparatorluk sınırlarını zorlaması sonucu ve doğrudan saray ile İmparatorluk ordusunun içerisinde, tümüyle usaklık temelinde ortaya çıkmıştır. Doğaldır ki, böyle bir ilişkinin geliştiricisi olarak ordu, aynı zamanda bunun bekçisi de olacaktır. Yani özünde kendi kendisini bir koruma olayıdır. Türkiye'de burjuvalaşma böyle bir ilişki temelinde üstlen geliştirilmiştir. 1920'lerde "Cumhuriyet" devralan burjuvazi, böyle bir burjuvazidir. Kendi Dünyayı sarsan devrimleri yaşayan

Avrupa'da burjuvazi siyasal iktidarı ele alabilmek için uzun yılları alan ekonomik, sosyal, kültürel gelişim ve mücadeleleri yükseltir ve feodalizme karşı en çetin savaşları içerir. Burjuva askeri örgütlenmesini de yaratarak iktidara yürürken, Türk burjuvazisinin Osmanlı feodalizminin iktidar gücü olan saraya karşı en küçük bir itaatsizliği bile görülemez. Tam tersine, ona dayanmak zorunluluğunu hisseder. Onsuз kendini bir hiç sayar. "Türkiye Cumhuriyeti"nin kuruluşu da tastamam böyledir. Türk burjuvazisi, I. Emperyalist Paylaşım Savaşında kendi bağımsız siyasal ve askeri örgütlenmesini yaratarak, işgal ordularıyla tam bir işbirliği içinde olan Osmanlı sarayına ve işgalcilere karşı bir mücadele geliştirme yoluna girmemiştir. Türk burjuvazisinin emperyalist işgale ve feodalizme karşı bağımsız bir mücadelesi ve tabii ki böyle bir mücadeleyi temsil eden siyasi ve askeri temsilcileri yoktur. Osmanlı sarayının bürokratları ve İmparatorluk ordusunun paşaları TC'nin de kurucusu olarak belirirler. Cumhuriyet ordusu, bozguna uğramış Osmanlı ordusunun geride kalanlarının toparlanmasından başka bir şey değildir. Aynı örgütlenme, aynı ruh ve kültür burada da yaşanmaktadır. Asker bürokratlar, asker burjuvalar bu aynı ekonomik temelin üzerinde aynı ruh ve kültürün temsilcileri olarak, adına cumhuriyet denilen son Türk devletinin kurucusu olur ve her şeyin başına çöreklenirler. Kemalizmde ifadesini bulan, devletçilik denilen olgu işte bu döküntü ordunun yeni den biçimlendirilmesi üzerinde eski esraf takımı ve paşaların burjuvalaşırılması, bunlara ekonomik ve siyasal bir kimlik kazandırılması çabasından başka bir şey değildir.

Böyle bir sınıfın, topluma verebi-

ratik" kurumlarının bizzat oluşturucu gücü ordudan başkası değildir. Hangi siyasal partilerin ne zaman nasıl ve kimler tarafından oluşturulacağı her zaman ordu tarafından belirlenmiştir. Rollerinin çerçevesi belirlenerek ortaya sürülen bu oluşumlar hiçbir zaman bağımsız bir kimlik sahibi olamamışlardır. Bu, burjuvazi adına bile olsa böyledir. Yine sermayenin gelişimi de aynı durumu gösterir. Ne ekonomide, ne de siyasette ordunun dışında bir gelişmeyi bulmak mümkündür.

Ordunun namuluları altında emekçi sınıfların boğazı sıkılarak yaratılan burjuvazi II. Dünya Savaşı sonrasında emperyalizmle işbirliği içerisinde tekeli aşmaya doğru geçtiğinde de, ordunun başrol sahibi olduğu görülür. Bu yıllar Türkiye'nin bu günkü belirleyen yıllardır. Kemalist devlet bu yıllarda çiçek açmaya başlar.

Ama beklendiği gibi, doğuş ve gelişmenin özünü yansıtan bir çiçeklenmedir bu. İşte bu biçimde varılan burjuvazinin gelişimi ile emperyalizmin sömürgeci politikasını geldiği nokta artık bu ikinin tam bir kucaklaşmasını gerektirmektedir. Ve bu birlik en çirkef temellerde sağlanır. Palazlanan Türk burjuvazisinin uluslararası tekeli sermaye ile usaklık temelindeki bu aşağılık birliği, her alanda yansımaları bulur. Ama yabancı sermayeye bu tam teslimiyet ve bunun sonuçları toplumsal gelişimde belli bir açılımı da beraberinde getirir. 1960 darbesi, bu genişlemenin bir sonucu olarak, ordunun gelişmelere hakim olma müdahalesinden başkaları bir şey değildir. Devlet organları ve tüm toplumsal yapı üzerinde ordunun mevcut tedbirleri artık yetmez olmuştur. Buna uygun yeni örgütlen-

Nereye kadar?

SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST ORDU, İŞBİRLİKÇİ-TEKELCİ SERMAYENİN KORUYUCUSUDUR!

Türk egemenlik sisteminin günleri artık sayılı. Bu köhnemişi gerici, çağdışı, asalak bünye ağır sarsıntılar geçiriyor. Yıkılmak için son güçlü darbeyi bekliyor. Ve bu sancılı süreç içerisinde Türk ordusunun karakteri ve rolü de daha bir belirginlik kazanıyor.

Bu ordunun işbirlikçi-tekeli sermayenin koruyucusu olmak dışında herhangi bir işlevinin olmadığını halk kitleleri de şimdi çok daha iyi anlıyorlar. Bu ordunun, "Türk milleti"nin dış karşı onurunu ve bağımsızlığını korumak gibi bir sorununun olmadığını, ağıktan görüyorlar.

Sömürgeci-faşist ordu, işbirlikçi-tekeli sermayenin azgın bir koruyucusudur. Çünkü onun içinde doğuran bir kurumdur. İşbirlikçi-tekeli

ci burjuvazinin onsuз edemeyeceği, onu vareden, yani sadece onu koruyan değil, ama varlığını da borçlu olduğu bir yapıdır.

Bütün çıplaklığıyla ortaya çıkan bu gerçek, düne kadar varolan birçok yanılığı herkesin önüne serdi. Demagoji, yalan ve sahtekarlık üzerine kurulu birçok yargı yerle bir oldu. Özellikle 1980 askeri faşist darbesi ve ardından yaşanan gelişmeler, uluslararası piyasa sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi ve ordusunun güncel bir tartışma konusu haline getirdi. Herkes ordunun nasıl olup da tek bir karşı çıkışı belirtisi bile olmadan sivil iktidar organlarını bir kenara atıverdiğini, sivil siyasal sözcüklerin dut yemiş bülbüle döndüklerini sordu. Şimdilerde bunu dilleri çözölen sivil siyasal güçler de tar-

başına değil devlet organlarını kurup hakim olacak, kendi kendisini bile ayakta tutabilecek güçte değildir. Ekonomik temeli ve sosyal gelişmeye hakimiyeti son derece zayıf, kültüresiz bir sınıftır. Onun tek kültürü, orduyle sürdürüldüğü ve yaşamını borçlu olduğu şiddet ve gasp kültürüdür.

Türk burjuvazisinin iktidar gücü haline gelişinin hikayesi bilinir. Osmanlı sarayı ve İmparatorluk ordusunda boy veren bu burjuvazinin, burjuvazinin dünya çapındaki gelişimi ile karşılaştırıldığında bu sınıf adına bile utanç verici bir gelişimi vardır. Hiçbir zaman kendi kimliğini bulamamış, ordunun kucagındaki felçli bir çocuk gibi kapkaççılık, talan ve zorbalıkla beslenmeye çalışılan, daha doğarken satın alınmış, feodalizm ve kapitalizmin bütün gerici özelliklerini şahsında somutlaştıran bir bünyeye sahiptir.

leceği hiçbir şeyin olmadığı zaten açıktır. Kendisi ordunun kollarında beslenen bir sınıfın, doğrudan ordunun yönlendirmesi altında olması kaçınılmazdır. Türkiye'de bu özelliği görmediği noktada birçok yanlışya düşmüştür. Başta burjuvazi olmak üzere, Türkiye'de her şey, ordunun damgasını taşımaktadır. Bu bakımdan adına TC dedikleri Türk devleti burjuvazinin çeşitli kurumlarından oluşan bir yönetim aygıtı değil, ordunun doğrudan merkez olduğu, onlara herhangi bir şeyi paylaşmadığı bir örgütlenme düzenidir. Türk burjuvazisi böyle doğmuş ve yönetimini böyle sürdürmüştür.

Ordunun, başta burjuva sınıflar olmak üzere tüm toplumsal yapı üzerindeki hakimiyeti Türkiye toplumunun en karakteristik yanısıdır. Bu özellik toplumsal gelişimin bütün yönlerinde etkisini gösterir. Devletin tüm ekonomik, kültürel, demok-

melere ihtiyaç hissedilmektedir. Nitekim 1960 darbesiyle birlikte ordunun her alanda bu yönlü bir faaliyeti görülür. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınların gelişebilecek mücadelelerine karşı, karşı mücadeleli geliştirecek özel bir örgütün oluşturulmasından ordunun sermaye üzerinde doğrudan pay sahibi olmasına kadar, hemen her alanda doğrudan bir etkinlik, yönlendirme ve müdahaleyi sağlayacak örgütlenmeye içine girilir. Bugün faaliyetleri çok daha açık görülen Özel Harp Dairesi daha bu yıllarda oluşturulmuştur. Yine 1961'de kurulan OYAK (Ordu Yardımlaşma Kurumu) vasıtasıyla ordu, mali ve sanayi sermayesinde pay sahibi yapılarak, bankaların ve fabrikaların yönetim kurullarına generallerin oturtulmasına özel bir önem verilmiştir. Ordunun kendisi tekelcilikle bütünleşmiş, Türkiye'deki işbirlikçi-tekeli

burjuvaziye vareden bir güç olarak, bu sınıfın korunmasında toplumsal yaşamın her alanına yönelik daha da sertleşen bir rolle kendisini yükümlü görmüştür.

Böyle bir gelişim; emekçi sınıfların daha çok sömürsü, bu ise daha çok baskı demektir. İşbirlikçi-tekelci kapitalizmin sosyal yapı üzerindeki siyasal sonuçlarının burjuvazi aleyhine işlemlerinin önüne geçmek için, siyasal ve askeri tedbirlerin bu gelişmeye uygun olarak yeniden düzenlenmesi demektir. 1960 darbesiyle iktidar bu gerçekleştirmek istemiş, ancak bunda tam başarı sağlanamamıştır. 1971-72 Mart müdahalesi de yine aynı doğrultuda atılan bir adım olmuş, ancak bunda da ordu sosyal ve siyasal gelişmeler üzerinde varmak istediği hedefe ulaşamamıştır. Ordunun ekonomik-sosyal genişlemeye göre 1960'lardan bu yana devleti yeniden düzenlemek hareketinin en son adımı ise, 12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesidir.

Türkiye'deki burjuva siyasal çevreler ordunun son hiza getirme hareketinden sonra bu gerçeği daha iyi anlamışa benzeyiyorlar. Türkiye'de gerçek iktidar gücünün, ister siyasette, ister ekonomide ve ister sosyal yaşamın diğer her alanında kim olduğunu, düne kadar "demokrasi" ile kandırıkları kendilerine açıklanmıyor, avuntuyla geçen yılların gaffaları içinde başlıklarına daha büyük belalar açmadıklarına sevinç duyuyorlar.

26 Mart 1986 tarihli Tercüman gazetesinde Nazlı Ilıcak, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin en has bir sözcüsü olarak bu gerçeği şöyle dile getiriyor:

"...Partiler çocukluk dönemi hastalıklarını çekiyorlar. Diyeceksiniz: 100 yıldır hürriyet mücadelesi yapıyor, neredeyse 100 yıldır Türkiye'de siyasal mahiyette cemiyetler ve fırkalar mevcut olmuş hala neyin nesidir bu çocukluk hastalığı?

II. Meşrutiyet döneminin çok firakalı siyasal hayatından 'bir kesit vererek' Türkiye'nin değişmez kaderini daha doğrusu kadersizliğini anlamak mümkün.

● 1903 seçimlerini, "Kahraman-ı Hürriyet", "Ruh-ı Devlet" ve "Cumhuriyet-ı Mukaddese" sayılan İttihat ve Terakki kazıyor. Karşısında zayıf ve güçsüz Ahrar Partisi vardır.

● Ahrar Partisi, askerler ve ilmiyecilerle işbirliği yaparak 31 Mart Vakası'nı kıskartırlar safında yer alıyor. 31 Mart Vakası, İttihatçıları sert tedbirler almaya yöneltiyor.

● İttihat ve Terakki, muhalefetin ciddi bir güç haline geldiğini anlayınca, Kanun-ı Esasi değişikliğiyle, yürütmenin, yasama organı üzerinde hakimiyet kurmasını sağlamaya çalışıyor, ama başarısızdır. Bunun üzerine Meclis-i Mebusan'ı feshettiriyor.

● 1912'de 'sopalı seçim' düzenleniyor. İttihat ve Terakki, seçimden galip(!) çıkıyor.

● Kurtarıcı subaylar (Halaskar Zabitân Grubu), İttihatçıların destekledikleri Sait Paşa kabinesini düşürüp, yerine Gazi Ahmet Mahtar Paşa kabinesini kuruyorlar. Bir kısım İttihatçıları tutuklanıyor.

● Balkan harbi patlak veriyor. Meclis yok ama, sıkıyönetim var. Ülke muvakkat kanunlarla yönetiliyor.

● Edirne düşüyor, İttihatçılar, Bâbü'l-i Bayı, Kamil Paşayı 'ahali adına' istifaya zorluyorlar. Baskın sırasında harbiye Nazırı Nazım Paşa öldürülüyor. 31 Mart Vakası'nı bastıran Mahmut Şevket Paşa, sadrazamlığa getiriliyor.

● Muhalefetin bir komplosu sonunda Mahmut Şevket Paşa öldürülüyor. İttihat ve Terakki, bu olayı fırsat bilerek muhalefeti eziyor. Birçok kişi Sinop kalesine sığınmış gönderiliyor. Divan-ı Harp'i kuruluyor.

● 1914'de baskılı bir ortamda, tek parti bir seçim düzenleniyor. Parlamento, İttihatçıların yönetiminde diktensiz bir gül bahçesine benziyor.

● Birinci Dünya Harbi neticesinde, Osmanlı İmparatorluğunun uğra-

dığı felaket, İttihat Terakki'nin de sonu oluyor.

DÜNDEN BUGÜNE

Çeyrek asır sonrasına gelince, hiç de farklı şeyler görmüyoruz. 1946'nın hileli seçimleri.

14 Mayıs'da Demokrat Parti'nin ezici zaferi.

CHP-DP arasında bitmek tükenmek bilmeyen çekişme... İktidardan sertleşmesi, bazı hürriyetlerin askıya alınması.

'Şartlar tamam olunca ihtilal meşru olur' diyen bir İsmet İnönü.

'Halaskar Zabitân' grubunun sahneye çıkması ve Demokrat Parti'nin 27 Mayıs'ta alaşağı edilmesi.

21 Mayıs ve 22 Şubat'taki 'kurtarıcılar'.

12 Mart'a gelirken, heveslerin yeniden depreşmesi, Demirel'in düşürülmesi.

12 Mart sonrası koalisyon kargaşası, kutuplaşma, terör... anarşi.

12 Eylül 1980'de, Cumhuriyet döneminin üçüncü kurtarma hareketi... siyasal partilerin kapatılması, 6 Kasım şarptanması ve yeni partiler.

Dün Hicaz vardı, Sinop kalesi vardı. Cumhuriyet döneminde Yasıada ve Zincirbozan hadisesini yaşadık.

Dün Gazi Ahmet Muhtar Paşa kabinesi kuruldu, Cumhuriyet döneminde Erim Kabinesi tepeden inme oluşturuldu.

Dün Bâbü'l-i basılıyordu, bugün Türkiye Büyük Millet Meclisi.

Dün de sopalı seçim vardı, bugün de.

Dün de çoğunluğu eline geçiren parti, muhalefetini ezmek istiyordu. Aynı hevesleri günümüzde de yaşıyoruz.

Dün de politika tehlikeliydi, bugün de.

Dün sadrazam düşürülüyordu, bugün de başbakan..."

Bu uzun alıntıyı özellikle yaptık. Şu çok açık görüldü ki, Türkiye'de "demokrasi"nin en çok sözünü eden çevreler de dahil, burjuvazinin bizzat kendisi hiçbir zaman en kötüsünden bile bir "demokrasi"yi yaşamadı ve demokrasiye inanmadı. Onun eylemi ve inancı daima ordu tarafından belirlendi.

Osmanlı artığı Türk ordusunun himayesinde ve teşvikiyle geliştirilen "devletçilik" politikasının ekonomik, sosyal ve siyasal anlamı gerçekte son derece açıktır. Bunun için yine uzun bir alıntı yapacağız:

"Devletçilik emekçi halkın hizmetinde ve onun denetimine altın değil, bir devlet kapitalizmi biçiminde geliştirdi. Devlet eliyle verilen ihaleler zorla burjuva yaratma amacını gütmekteydi. Buna rağmen, ülke endüstrileşmemişti, ağır temel endüstri kurulamamıştı. Ne kadar birikebilseydi, sermaye birikiminin yükü emekçi halkın sırtındaydı. Üstelik asıl yükü taşıyan bu sınıflar siyasal hayatın dışında kalmışlardı. Bir yandan irtica, öte yandan tek parti yönetimi halkın demokratik örgütlenmesine meydan vermiyordu.

Türkiye'yi kalkındıramayan egemen sınıflar, yüzlerini bütünüyle Batıya çevirerek ondan yardımı umut bağladılar. Batıya kapılanışımı ilk örneği Atatürk'ün ölümünden onbir ay sonra imzalanan 19 Ekim 1939 İngiliz-Fransız-Türk Antlaşmasıydı. Bu antlaşma ilk bakışta her ne kadar Nazi Almanyası'ya ve faşist İtalya'ya karşı bir ittifak kanısını uyandırıyor da, asıl onunla birlikte imzalanan 25 milyon, 15 milyon ve 31/3 milyon sterlinlik kredi antlaşmaları Türkiye'yi tekrar Batılı kapitalistlerden borç alma yoluna itmesi bakımından önemliydiler. İkinci Dünya Savaşı'nın Türkiye'de toplumsal sınıflar açısından bir sonucu, Türkiye burjuvazisini palazlandırmak oldu. İstifçilik, vurgunculuk, emlak ve arsa spekülasyonu, egemen sınıfları daha da zenginleştirdi. Nazi Almanyası'nda eğitim görmüş yeni bir kuşak da CHP'nin kendisini yenilemesine yardım edeceği düşüncesiyle bu partiye alınarak sorumluluklere getirilmişti. 1945'de Çiftçi-yi Topraklandırma Kanunu bile yalnız

devlet topraklarının dağıtılmasına yol açtı, toprak ağaları büyük toprak mülkiyetinin parçalanmasını engellemişlerdi.

İç ve dış etkenlerin Demokrat Parti'yi doğurduğu sırada, iki önemli sol parti mahkemeye verildi, sendikalar kapatıldı, iktidardan terfisi ile bir sol matbaa tahrif edildi ve iktidarın vesayeti dışında kalmayı başarmış olan bağımsız öğrenci birlikleri de silleyi yediler. Denenmeye henüz başlanmış olan çok partili demokrasinin yalnız burjuva görüşlerine izin verilen ve egemen sınıfların tek partisi yerine, çok parti sisteminin geçerli olacağı bir oyun biçimine bürüneceği anlaşılmaktaydı." (Doç. Dr. Türkkan Atoöv, Amerika-NATO ve Türkiye, sayı: 185-186)

Bilinen bir gerçektir ki ekonomi ve siyaset birbirinden ayrılmaz. Türkiye'deki ekonomik ve siyasal gelişmeler de bu evrensel yasaya bağlı olarak bütünlük arzeder. Türk burjuvazisinin doğurtucusu ve onu palazlandıran güç olarak ordu, görüleceği üzere Türk egemen sınıfların son 65 yıllık iktidarı süresince iktidarda olduğu tasarruf hakkını kullanarak politik gelişmelerin yönlen-diricisi olmuş ve tabii ki o da aynı zamanda ekonomik ve sosyal gelişmelere göre ideolojik, politik ve askeri örgütlenmesini devlet ideolo-

ojisi, politikası ve zoru olarak daha da jalıleştirip-geliştirmek ihtiyacını duymuştur. 1945'te burjuvazi, işbirlikçi-tekelci kapitalizmle bütünleştirilince, bir devlet partisi olan CHP'de açık ifadesini bulduğu gibi, bu ekonomik yönetime uygun olarak faşizmin bizzat en üstten örgütlen-dirilmesi sağlanmış, 1960'lara gelindiğinde ise ordu bunu bizzat kendi içinde özel bir örgüte dönüştürerek NATO ve CIA'nın güdümündeki Özel Harp Dairesi'ni devreye sokmuştur. Özel Harp Dairesi'nin işlevi belirdi. Toplumun siyasal, sosyal, kültürel tüm yaşamını denetim altına alma, kurulan yan örgütlerle bunları güçlendirme, geliştirmek muhalefeti bastırmak için karşı-devrim tedbirlerini geliştirip uygulama, emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin çıkarıları doğrultusunda çıkarılarının da sürdürülmesi, alkışlatılması bir toplumun oluşturulması için askeri şiddet yanında, sosyal-kültürel ve ahlaki dejenerasyonu boğuntu ortamını yaratılması vs. gibi sadece askeri değil, yaşamın her alanına ilişkin olarak gündeme konulacak uygulamalarla muhalif siyasal gücün oluşmasının önüne durulması vd. gibi çok yönlü bir görevle yükümlü olan Özel Harp Dairesi, Türk ordusunun kendisini Türkiye toplumuna siya-

sal, sosyal, kültürel yaşamı üzerinde ne denli etkin bir rolle yükümlü gördüğünü ortaya koymaktadır.

Türkiye'de ordu, burjuvazinin sadece ekonomik ve siyasal çıkarlarını korumada ihtiyaç duyduğu örgütlü bir zor gücü değildir. Emperyalizm çağında, emperyalist ve kapitalist orduların, ekonominin askerileştirilmesine bağlı olarak doğrudan sermayenin ortağı olma durumları vardır. Ama dikkat edilmelidir ki, Türkiye'de yaşanan bundan farklı bir olaydır. Türk ordusu da 1960 sonrası OYAK ile, işbirlikçi-tekelci kapitalizmin geliştirilmesine ayrıca sermaye ortaklığına da ihtiyaç duymuştur. Ve bu ihtiyaç ekonomik genişlemenin sonucu olarak kendisini dayatmıştır. Örneğin 1984 istatistiklerine göre, OYAK'ın sermayedeki pay sahipliği sektörlerine göre şu oranlara varmış: Otomotiv Sektöründe: OYAK RENAULT OTOMOBİL FABRİKASI A.Ş. sermayesi 7.700.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %41.66. MOTORLU ARAÇLAR İMAL VE SATIŞ A.Ş. sermayesi: 2.840.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %99.99. GOOD YEAR LASTİKLERİ T.A.Ş. sermayesi: 486.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %23.7.

ÇİMENTO SEKTÖRÜNDE ÇUKUROVA ÇİMENTO SAN VE TİC.

A.Ş. sermayesi: 1.708.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %48.74. ÜNİCE ÇİMENTO SANAYİ VE TİC. A.Ş. sermayesi: 1.500.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %48.65. MARDİN ÇİMENTO SAN. VE TİC. A.Ş. sermayesi: 2.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %48.22. BOLU ÇİMENTO SAN. A.Ş. sermayesi: 1.500.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %40.08.

GIDA SEKTÖRÜNDE: TUGUTLU KONSERVEÇİLİK A.Ş. (TUKAŞ) sermayesi: 1.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %99.62. ENTEGRE TAVUKÇULUK SAN. VE TİC. A.Ş. (ENTAS) sermayesi: 3.500.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %50. Pİ-NAR ENTEGRE ET VE YEM SANAYİ A.Ş. sermayesi: 3.200.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %15. TAM GIDA SANAYİ VE TİC. A.Ş. sermayesi: 870.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %26. ETİ PAZARLAMA SANAYİ VE TİC. A.Ş. sermayesi: 180.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %26.

İNŞAAT SEKTÖRÜNDE: OYAK İNŞAAT A.Ş. sermayesi: 1.020.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı % 99.99. OYAK KUTLUTAŞ

600.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %39.95. OYAK KUTLUTAŞ İSTANBUL FREFABRIKE ELEMEN SAN. A.Ş. sermayesi: 1.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %28. OYAK KUTLUTAŞ PAZARLAMA A.Ş. sermayesi: 400.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %28.60. OYAK KUTLUTAŞ İNŞAAT TESİSAT SAN. A.Ş. sermayesi: 150.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %28.60.

TARİMSAL İLAÇ SEKTÖRÜNDE: HEKTAŞ TİCARET T.A.Ş. sermayesi: 300.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %52.81. TARİM KİMYA SAN. TİC. A.Ş. (TEKİMSAN) sermayesi: 195.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %006.

HİZMET SEKTÖRÜNDE: OYATAŞ İÇ VE DİŞ TİCARET A.Ş. sermayesi: 300.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %61.21. OYAK SİGORTA A.Ş. sermayesi: 150.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %60. OMSAN ULUSLARARASI NAK. SAN. A.Ş. sermayesi: 500.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %42. OYAK MENKUL DEĞERLER A.Ş. sermayesi: 200.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %100.

ELEKTRONİK SEKTÖRÜNDE: ASKERİ ELEKTRONİK SANAYİ VE TİC. A.Ş. (ASELSAN) sermayesi: 10.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %0.375.

KİMYA VE PETROKİMYA SEKTÖRÜNDE: PETROKİMYA A.Ş. (PETKİM) sermayesi: 100.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %0.14. YATIRIM SANAYİ VE TİC. A.Ş. (YASAS) sermayesi: 1.800.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %10.

Evet, ordunun sermayedeki pay ortaklığı 1984'te bu oranlardadır ve bu önemli bir gerçeği ortaya koyar. Bu, ordunun ekonomik politikanın belirlenmesi ve uygulanmasında itirazsız söz sahipliğidir. Yani ordu, sadece bir zor gücü olarak sermayenin destekçiliğini yapmamakta, sermaye üzerinde %90'lara varan pay ortaklığıyla mali açıdan da nüfuzunu koymaktadır. Türkiye işbirlikçi-tekelci kapitalizminin ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal planda yaşadığı gerçeklik ordu gerçeğinden keskinle ayrılmaz özelliktedir.

Ordunun bu kıskacı içerisinde sivil güçlerin bağımsız bir varlık göstermesi bekenemez. Nazlı Ilıcak bunu, yani kendi gerçeklerini çok güzel ifade etmiştir. 1980'lerde dünya çapında yaşanan işbirlikçi rejimlerin askeri diktatörlükler biçiminde sürdürülme çabasının, Türkiye gerçeğinde baştan beri yaşanan olgu olduğuna da yine aynı yazısında

itiraz etmek durumunda kalmıştır. Yeni-sömürgecilik politikasının gelip dayandığı nokta olan askeri-faşist diktatörlükler, yani işbirlikçi burjuvazi iktidarını sürdürmek için askeri şiddetin sivil burjuva kurumları üzerindeki tartışılmaz hakimiyeti, Türkiye'de varlık nokta değil, kesintisiz bir gelişme özelliğidir.

Bu gerçek içinde ele alındığında, Türkiye'nin ekonomik, siyasal ve askeri planda gelip dayandığı noktanın Türk ordusunun gelip dayandığı noktayı ortaya koyduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. İşbirlikçi-tekelci burjuvazi 1980'de ekonominin iflas ettirildi, sosyal ve siyasal planda büyük tehlikelerle karşı karşıya olduğunu, devletin yıkım eşiğine geldiğini hem de yüksek sesle ilan etti. 12 Eylül, burjuvazinin bu feryadından başka birşey değildi. İşbirlikçi-tekelci kapitalizmin ekonomik ve siyasal her alandaki gelişmesine damgasını vuran bir güç olarak ordu, bu aşamadan sonra artık sivil organların gereksizliğini inanarak gerçek gövdesiyle ortaya çıkacak, her türlü tasarruf hakkını kullanarak tarih boyunca yaptığı gibi bir kez daha çıplak bir şiddetle yaratıcısı olduğu sınıfın iktidarını koruma savas verecekti. 12 Eylül ve sonrasıyla da bu savaş yaşandı.

B. Alman Cumhurbaşkanı R. v. Weizsäcker'in Türkiye Gezisi ve

Yeniden Gündeme Gelen Alman-Türk İlişkileri

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

II. Wilhelm Döneminde Türk Alman İlişkileri

"Emperyalist şölen masasına her yer paylaşıldıktan sonra gelen" Alman emperyalizminin, bu paylaşımın pay almak isteyen ve durdurulamaz bir iştah sahibi olan saldırgan genç burjuvazisi en yağlı parçalardan biri olan Osmanlı İmparatorluğuna el attı. II. Wilhelm döneminde adeta açgözlüce bir iştahla dönüşen bu el atış, I. Dünya Savaşı'na her iki gücün müttefik olarak girmesiyle sonuçlandı.

1888 yılında Alman İmparatoru olan II. Wilhelm ilk iş olarak, Osmanlı İmparatorluğunun ele geçirilmesi planlarını uygulamayı be-nimsedi. Alman emperyalizmi, sadece Fransa ve İngiltere ile değil, Çarlık Rusya'sıyla da boy ölçüşebilecek bir güce eriştiğine kanaat getiriyordu. Bir yandan yeni sömürge toprakları ele geçirmeye çalışırken, diğer yandan ise İngiltere, Fransa, Çarlık Rusya'sı vb. gibi emperyalist devletlerle savaş kırtıcılığı yapıyordu. Diğer emperyalist devletlerin de Osmanlı İmparatorluğunun topraklarında gözlemlenmesi, burayı çekişme alanlarının en önemli bir bölgesi konumuna getirdi.

II. Wilhelm, Almanya'nın ihtiyacı duyduğu geniş pazarı İmparatorluk toprakları üzerinde bulmaya çalışıyordu. Bu amaçla, bir yandan ekonomik-ticari ilişkilerle hız verirken, diğer yandan ise, siyasal-askeri bağları güçlendirmeye uğraşıyordu. II. Wilhelm, birincisi 1888'de, ikincisi 1898'de olmak üzere İmparatorluğu iki kez ziyaret eder. Bilindiği gibi, bu her iki ziyaretin de temel amacı İmparatorlukla ilişkileri ileri götürmekti. Yanında kalabalık bir iş adamları topluluğuyla giden II. Wilhelm, aynı zamanda Alman tekel-leri adına imtiyazların ele geçirilmesini de sağlıyordu. Haydarpasa-Bağdat demiryolunun imtiyazını Deutsche Bank'a verilmesinin, hemen bu gezinin sonrasında denk gelmesi, açık ki bir tesadüf ol-maktan uzaktı. II. Wilhelm, İmparatorluğa egemen olmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Örneğin; memur ve askerlerin maaşını öde-mekte güçlük çeken İmparatorluğa Anadolu Demiryolu Şirketinin 200.000 liralık bir kredi vermesini sağlıyordu. Buna benzer daha bir-çok örnek gösterilebilir.

Büyük Almanya hayalinin önemli bir parçası olarak İmparatorluk üzerinde egemenlik kurmak isteyen Wilhelm, iktidarının ilk günlerinde gösterdiği yakın ilgiyi, I. Dünya Savaşı'nda İtalya-Avusturya-Macaristan ile birlikte kurduğu ittifaka onun alınmasında da gösterir. Diğer müttefik güçler İmparatorluğun ittifaka alınmasında istekli davranmazken, II. Wilhelm tereddütsüz alınmasını ister. İmparatorluğun ayakta kalma çabaları ile Almanya'nın egemenlik istekleri, bu iki gücü birbirine öyle yakınlaştırmıştır ki, bunun etkileri günümüze kadar sürmüştür. Kısa bir süre içerisinde İmparatorluk içinde, diğer emperyalist devletlere göre daha fazla imtiyaz sahibi olan Almanya'nın bu derece gelişmesinde, II. Wilhelm'in çabaları gözardı edilemez. 19. yy. sonlarına gelindiğinde, tüm devletlerin imtiyazını ellerinde bulundurdıkları 1700 km'lik yola karşılık, sadece

Almanya'nın elinde 2200 km'lik yol ve imtiyazı bulunuyordu.

II. Wilhelm'in, Osmanlı İmparatorluğu ile kurduğu ilişkiler, sadece ekonomik değildir. O, bunun da ötesinde, siyasal ilişkiler içerisine girerek, İmparatorlukla aralarında sıkı bağlar kurar. Düzenlediği gezilerin dışında, İmparatorluğun emperyalist yayılma isteğine de tam destek vererek, bu ilişkileri ilerletir. 1898'de ikinci kez İstanbul'a gelen II. Wilhelm, aynı dönemde Şam'a düzenlediği ziyareti esnasında bir de konuşma yapar. Bu konuşmasında, İmparatorluğun Panislamizm ideolojisini destekleyerek, "300 milyonluk İslam alemi Almanya'ya dost olarak güvenebilir" demektedir. Bu konuşma, aynı zamanda Almanya'nın yayılmacı siyasetinin boyutlarını da göstermektedir. Almanya, Osmanlı kalkanı altında Arap yarımadasına, hatta daha da ilerlere el uzatmak istiyordu. Bu amaçla, II. Wilhelm Şam'a, Kudüs'e kadar geziler düzenler. Tüm bu gezilerde, "Alman'ın din üstünlüğü" propagandası yapılarak, hristiyan misyonerler eliyle, Alman kültürü yayılmak isteniyordu. Hatta, bu dönemlerde çeşitli Alman dini kurumları yaratılır. Tabii bu girişimler İmparatorluğun ele geçirilmesi girişimlerinden ayrı olarak düşünülemez; tam tersine, bu planın sıkı bir parçasıdır.

II. Wilhelm'in İstanbul gezileri Alman silah sanayinin ihracatında da bir artışa yol açar. Başlıca silah tedarikçisi olan Krupp, Mauser, Löwe ve Schichau'nun satışlarında büyük artış olur. Krupp tekelinde bizzat hissesi bulunan II. Wilhelm, tekelin kar oranlarının artırılması için girişimlerde bulunur. "Almanya'nın yurt dışına en yetenekli ve en başarılı temsilcileri atesli bir Krupp dostudur. Savaş öncesi Almanya siyasetinin bu odak noktası örneğin İstanbul'da hemen göze çarpıyordu. Krupp Firması'nın temsilciliği binası Alman İmparatorluğunun temsilciliği binasının hemen yanındaydı..." (Bernhard Menne, Krupp Almanya'nın... sayf: 239) Burada da görüldüğü gibi, İmparatorluktan dışişleri memurlarına kadar, tüm devlet kademeleri Alman tekelinin karlarını artırmak için seferber olurlar. II. Wilhelm en üst düzeyde bu politikanın yürütücülüğüne yapar.

Örneğin; Wilhelm'in İstanbul'a gerçekleştirdiği ikinci gezi büyük bir özenle düzenlenir. II. Wilhelm'in başka hiçbir dış gezisi böylesine özenle ele alınmamıştır. Gizlice hazırlıkları yürütülen geziden, resmi basın, taçlı bir hacımın "kutsal yerler"e yapacağı yolculuk olarak söz ediyordu. Bu yolculuğun temelinde ise, çağdaş haclı seferi komutanının Osmanlı İmparatorluğunu kendisine yarı-sömürge yapma isteği yatıyordu. Bu yolculuğun diğer bir amacı ise, Doğu Akdeniz'de bulunan Alman topluluklarının yardımıyla Almanya'nın Yakın Doğu'daki kültürel, siyasal etkinliğini güçlendirmekten ibaretti. "Bütün bunların yanı sıra, II. Wilhelm, İstanbul'da kaldığı süre içinde Alman finans kapitali, özellikle Alman silah sanayii için yeni karlı siparişler elde etmek ve kendinin de katıldığı bir toplantıda padişahla Georg von Siemens'in, Bağdat demiryolunun yapımının Deutsche Bank tarafından gerçekleştirilmesi konusunda anlaşmalarını sağlamak istiyordu. Yolculuğunun bu amacı, özellikle ön plana çıktı; zaten II. Wilhelm'in kendisi de Deutsche Bank'ın yürüteceği demiryolu yapımının

Yakın Doğu'daki Alman yayılma politikasının başarısı açısından büyük bir önem taşıdığına inanıyordu. Almanya'daki banka ve sermayesi öyle önemli bir konum kazanmıştı ki, Alman şirketlerinin karlarının padişah önündeki savunuculuğunu artık bizzat II. Wilhelm yapıyordu." (Berlin-Bağdat Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi, Prof. Dr. Lothar Rathmann, sayf: 69)

II. Wilhelm döneminde Alman İmparatorluğunun Osmanlı topraklarına yönelik girişimleri de artar. Pan-Cermen Birliği sürekli bir biçimde yaptığı propagandalarıyla Alman göçmenlerinin, Mezopotamya başta olmak üzere, Anadolu, Suriye vd. ülkelere yerleştirilmesini ister. Bunlar, aynı zamanda Osmanlı İmparatorluğunu da tehdit eden görümlerdir. Bu nedenle, II. Wilhelm ve diğer devlet yetkilileri Pan-Cermenlerin propagandalarını biraz da olsa kısmaya çalışırlar. Dostluk kısvesi altında İmparatorluğun içten ele geçirmeye uğraşır. Bunun için sık sık "Alman-Türk dostluğu"ndan bahsediler. İmparatorluğun devlet ve toprak haklarının korunması temelinde bir ilişkisi sürdürdüler. Deutsche Bank'ın "başçıl yayılma" biçiminde yürüttüğü dolaylı egemenlik savaşını "Türk dostu" maskesi altına bürünerek, Alman emperyalizminin Yakın Doğu'daki çıkarlarını korur.

Bu dönem için kısaca söylene-bilecek birkaç söz daha var. Almanya'nın bu dönemde esas hedefi Yakın Doğu'ya egemen olmaktır. Almanya'nın bu alana hakim olma savaşımında ise, esas halkayı Osmanlı emperyalizmi teşkil eder. Diğer emperyalist devletlerle kendi arasında çelişkiyi artırma pahasına Alman emperyalizmi İmparatorluk topraklarını el atar. II. Wilhelm ilişkilerini ileri götürerek, 1895'te patlak veren Ermeni, Makedon-ya ve Girit ayaklanmalarını bastırma, sağladığı maddi destek ve görevlendirdiği subaylarıyla önemli bir rol oynar. II. Wilhelm bu yardımları ile İstanbul'daki İmparator üzerinde siyasal etkinliğini artırırken, Osmanlı toprakları üzerinde yürüttüğü egemenlik savaşında ise başarı şansını güçlendirir. Bu şans artıran diğer bir etken ise, Deutsche Bank ve Krupp-Konzern tekel-lerinin girişimleridir.

I. Dünya Savaşı Yılları ve İlişkilerin Kazandı Boyut

İtalya'nın İmparatorluk topraklarında gözü olmakla birlikte, Almanya'nın Osmanlı'da ittifaka almakta ısrar edici, ortaya çıkması muhtemel bir çatışmayı da önlüyor. I. Dünya Savaşı'na doğru ilerlediği bir dönemde, Almanya, Avusturya-Macaristan ve İtalya'ya Osmanlı İmparatorluğu da katılır. Böylece savaşın Alman cephesinin üyeleri belirlenir.

Almanya'yı I. Dünya Savaşı'na götüren nedenler bilinmektedir. Pekki, Osmanlı İmparatorluğu hangi çıkarlar uğruna ve neye ulaşmak için, savaşa katılmakta tereddüt etmedi? Bunun en önemli nedeninin Almanya'ya içine girdiği ilişkiler olduğu açıktır. Artık belli bir düzeye kadar çıkan Türk-Alman ilişkileri her iki gücün müttefik olarak savaş katılmalarını kaçınılmaz kılıyordu.

Almanya savaş hazırlıklarını 1900 yıllarından itibaren hızlan-

dır. Osmanlı İmparatorluğuna düzenlediği seferler, diğer emperyalistleri de tedirgin eder. Bu, giderek emperyalistlerarası bir savaşın fitilini ateşler. Almanya kendisi için bulunmaz bir parça olan İmparatorluk topraklarını, ne pahasına olursa olsun elde etmek istemektedir. Böylece Almanya bir yandan etkinlik alanını genişletirken, diğer yandan ise, Krupp'un silahları ile donatıldığı güçlü bir orduya sahip olacaktır. Bu durum ise, Almanya'yı karşıtan önünde daha avantajlı bir duruma getirir. Almanya, İmparatorluk üzerindeki siyasal nüfuzunu kanıtlamak için, Akdeniz'de bulunan savaş filolarıyla, Osmanlı limanlarını düzenli olarak ziyaret etmeye başlar. Petrol kaynaklarının bu dönemde tamamıyla İngilizlerin elinde olmasından dolayı, Almanya Mezopotamya'da petrol aramasına girişir. Alman İmparatoru II. Wilhelm böylece, herhangi bir savaş anında petrol sıkıntısına düşme-meyi planlıyordu.

Almanya, Fransa-İngiltere ve Fransa-Çarlık Rusya'sı arasındaki çelişkileri artırmak için çaba sarfetmesine rağmen, bu ilişkileri bo-zamamıştır. Almanya, çelişkileri artırmak maksadıyla Fas'ı işgal eder. Buna karşı, başta Ruhr Havzası olmak üzere Hamburg vb. alanlarda Alman işçileri gösterilere başlarlar. Rusya'da patlak veren 1905 devriminin de etkisiyle işçi hareketleri boyutlanır. 1906 Ocak'ında tüm Almanya çapında işçiler genel oy hakkı için genel greve giderler. Bunun üzerine II. Wilhelm yaptığı bir konuşmada, "Eğer kan banyosu gerekirse, önce sosyal-leri öldürür, kellelerini uçurur, za-rarsız hale getirir, sonra da dış savaşa yöneliriz" (aktaran age, sayf: 87) der. Almanya dış politikada çelişkileri artırmak yerine, hasımlarının birbirine daha da yakınlaşmasına yol açar. Fas'ı işgali esnasında İngiltere ve Fransa'ya karşı savunduğu savaş tehditleri böylece bir sonuca yol açar. 1907'ye gelindiğinde, İngiltere, Fransa ve Çarlık Rusya'sı aralarındaki çelişkileri ikinci plana iterek, anlaşmaya varırlar. Bu aynı zamanda Almanların yapımını sürdürdüğü Berlin-Bağdat demiryoluna karşı bir direniş anlamına da gelmekteydi.

Almanya, Bağdat demiryolunun yapımı ile karşı müttefik güçleri zayıflatmaçısını umdediyordu. Demiryolu aracılığıyla Bağdat'a kadar inebileceğini hesaplayan Almanya, Osmanlı İmparatorluğunu kendisine sıkıca bağlamamaya yansırı, İngiliz, Fransız ve Rus emperyalist-leri arasında bir askeri bölünme de yaratmaçısını sanıyordu. Ama İmparatorluğu kendisine bağlamanın dışındaki hesaplan tutmadı.

1908'de Osmanlı hükümeti, demiryolunun yapım masrafları olarak 10 ilin aşar'ını* daha Deutsche Bank'a bırakır. 1912 yılına gelindiğinde Osmanlı Devletinin, Deutsche Bank'a borcu 29 milyon Osmanlı lirasına ulaşır. İmparatorluk borç-larının faizini ödemek için, ezilen halk yığınlarından yılda 20 milyon markı gaspetme yoluna gider. Almanya'da Osmanlı İmparatorluğuna yönelen sermaye ihracı bu yıllardan itibaren giderek artış gösterir. Büyük bir mali sıkıntı içinde olan Osmanlı hükümeti, Alman borsalarından borç temin etme yoluna gider. İmparatorluğa başlıca sermayeyi ihraç eden güç olan Deutsche Bank, tekeli çıkarları gereği diğer Alman tekel-lerinin etkinli-ğinin gelişmesine de taraftar değildir.

Demiryolları, silah satımı dışında ki diğer alanlara da el atan Alman tekel-leri liman yapımı ve elektrik işle-tmelerinin kurulması işlerinde de rekabete girerler.

1908 Jöntürk hareketinin birinci yılında, Almanya'nın İmparatorluk üzerindeki planları önemli sarsıntılar geçirir. Hatta Deutsche Bank'ın İstanbul temsilci-si şöyle bir sonuca varır: "İran Kör-fezi'ne değin uzanan Alman-Bağdat demiryolu düşü tümüyle suya düş-müştür." (age, sayf: 95) Jöntürklerin Paris'ten gelen müteci liderleri Almanya'ya karşı İngiliz ve Fransız emperyalistlerini tercih ederler. Bu dönemde Almanya'nın müttefiki Avusturya-Macaristan İmparatorlu-ğunu Bosna-Hersek' elde etme-sinden dolayı, Osmanlı İmparatorlu-ğuyla aralarında ciddi sorunlar ortaya çıkar. Bu da diğer gelişme-lere eklenince, İmparatorluk üze-rinde Alman etkisi azalmaya başlar. Fakat, Almanya sarfettiği yo-ğun çabalar sonucu ve tehlikeli anlardan sonra, İmparatorlukla ilişkilerini yeniden düzenlemeye başlar. Abdulhamit'e düzenlenen suikastın ardında İngiliz parma-ğın çıkması, Jöntürklerin asker kanadının giderek yönetime ege-men olmasını birlikte getirir. Daha önce de vurguladığımız gibi, bu subaylar tamamıyla Prusya kafası ve tipinde yetiştirilmiş subaylardır. Bu subaylar Alman egemenliğinin güçlenmesi için yeniden çaba sarfetmeye başlarlar. 1909 baharında General Goltz başkanlığında bir Alman askeri heyeti İmparatorluk ordusunu yeniden düzenlenmesi için İstanbul'a giderken, Osmanlı subaylarının Almanya'da eğitim-lerinin devam etmesi de karar altına alınır.

Jöntürklerin iktidara gelen subayları arasında Mahmut Şevket Paşa ve Enver Paşa da vardır. Enver Paşa Almanlara o kadar bağlıdır ki, II. Wilhelm tarafından daha Ber-lin'de bulunduğu sıralarda dikkatle izlenmiştir. Alman kafa yapısına sahip subaylara iyi bir örnek olarak gösterilir. Nitekim, I. Dünya Savaşı yıllarında Osmanlı İmparatorlu-ğuna, Almanlar "Enverland" (En-ver ülkesi) diyeceklerdi.

Bosna-Hersek'in Avusturya-Macaristan tarafından ele geçiril-mesinin ardından Almanya savaş kı-şkırtıcılığı yapmasına rağmen, Çarlık Rusya'sı, Fransa ve İngiltere gerekli hazırlığı yapmadıklaından savaştan kaçınırlar. Almanlar sa-vaş çıkarmakta başarılı olamazlar, daha İmparatorluğu eskiden daha fazla denetimlerine alır.

Jöntürkler, "Osmanlılık" ideolo-jisinin tutmaması üzerine, Panis-lamizm ve ardından Pantürkizm ideolojisini geliştirmeye başlarlar. Almanların yakın desteğini gören Pantürkizm, tüm dünya Türklüğü-nün birliği gibi bir hayalle emperyal-ist emeller gütmektedir. İmpara-torluğun aşırı derece toprak kay-bına uğraması, Jöntürklerin Pan-türkizme daha fazla sarılmalarına yol açar. "Saldıran amaçlar izle-yen Jöntürkler, Alman askeri görev-lisi Liman von Sanders'in yardımı-la orduyu baştan sona yeniden kur-maya ve silahlandırmaya başladılar. Jöntürklerin iktidarda olduğu yıllarda, diğer devletleri Osmanlı İmparatorluğunun ekonomik ve po-litik yaşamından uzaklaştırmak ve burada kendi egemenliğini kurmak için hesaplar yapan Alman emper-

* Aşar: Osmanlı Devletinin köylülerden topladığı vergi.

yalistleri, Jöntürklerin maceracılığı her yola başvurarak körüklediler. Buna karşılık «İttihat ve Terakki» yönetimi Almanya'yı açıkça Osmanlı İmparatorluğunu paylaşma yanlısı olan müttefik ülkelerin girişimlerine karşı, ülke bütünlüğünün «koruyucusu» ve «savunucusu» olarak görmüştür.» (Ekim Devrimi Sonrası Türkiye Tarihi, SSCB Bilimler Akademisi, syf: 12) Jöntürkler bu gelişmeler karşısında Almanya'nın yanında savaşa katılmaktan kaçınılmazlar. Enver Paşa hükümeti savaşın öngününde Almanya ile gizli bir anlaşma imzalar.

savaş içerisinde de gelişir. Almanya, Osmanlı hükümetini savaş boyunca kendisine daha fazla bağımlı hale getirir. Türk bakanlıklarında Alman uzman ve danışmanları görev alırlar ve bu bakanlıkları onlar yönetirler. Ordunun başlıca komuta kademelerini de Liman von Sanders ve Von der Goltz yönetimindeki Alman subaylar işgal eder. Savaşın sonuna doğru Almanya'nın İmparatorluk bünyesindeki askeri gücü artış gösterir. 800 subayın yanı sıra, 18.000 dolayında Alman askeri de İmparatorluk ordusunda görevlendirilir. Ama tüm bunlara

Ama hiç de bekledikleri sonuç gerçekleşmedi. "Doğu'ya itilim" sloganı "Drang nach Osten", Almanlar ve müttefiklerini yeniliden kurtaramadı.

Savaş Sonrası, Almanya'nın "Doğu'ya İtilim" Çabaları

I. Dünya Savaşından Almanlar yenik olarak çıktysalar da, emperyalist yayılma siyasetinden vazgeçmediler. Savaşın sonra, Almanya "Doğu'ya itilim" sloganını devam ettirir. Deutsche Bank, Siemens, AEG, Krupp gibi dev tekeller aşırı kar hırsı ile yeni maceralara sürüklenirler. Bu aynı zamanda, Almanya'nın faşizme yönelmesine de yolaçar. 1918-19'da meydana gelen işçi ayaklanmalarının ezilmesi ve sosyal-demokratların tekellerle uzlaşmalarını boyutlara vadmaları Almanya'nın dış açılma heveslerini kamçılar.

Almanya'da Hitler'in iktidara gelişi, yeni bir "Drang nach Osten" sloganını ortaya çıkarır. İngiliz ve Fransız emperyalistleri de, Hitler'in en başta SSCB'ye yönelceği umudyla el altından faşizmin tüm yayılmacı politikalarını destekler ve gelişmesine göz yumarlar. Azgın bir anti-komünist olan Hitler'in en başta SSCB'ye saldıracağı sanılıyordu. Böylece bir taşla iki kuş vurulmaya çalışılıyordu. Hitler silahlanmaya hız verirken, ordusunu da önemli oranda tahkim eder. Tüm bu gelişmeler sonucunda Hitler, savaşın öngününde SSCB ile bir saldırmazlık anlaşması imzalayarak, ilk elde Avrupa emperyalistlerine saldırır. Bu aynı zamanda İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin hayalinin suya düşmesi anlamına da gelir.

Almanya savaş hazırlıklarını yürütürken, yine yakın bir müttefik olarak Osmanlıların devamı olan TC'ye yönelir. Bu yıllarda TC ile Hitler Almanya'sı arasında sıkı bağlar kurulur. Bu bağlar, her iki gücü aynı cephede savaşa katılmaya götürür; mesele de; sıkı bir diplomatik, askeri, siyasi ve ekonomik ilişkinin doğmasına yolaçar. M. Kemal Türkiye'si ile Hitler Almanya'sı arasında kurulan diplomatik ilişkiler, Keiser II. Wilhelm ile Abdulhamid arasında kurulan bağlardan farklıdır. Her iki devletin gücünde ve durumunda değişiklikler meydana gelmişse de, amaç olarak bir farklılık taşımamaktadır.

Almanya ile Türkiye arasında 1930'larda ekonomik ilişkiler hızlanır. 1933 yılında Krupp'un "Doğu Konsorsiyumu"yla Türkiye Cumhuriyeti hükümeti, Sivas-Erzurum demiryolunun inşasına ve bu yolda çıkacak olan lokomotif ve vagonların yapımı için donatım teslimine ilişkin bir anlaşma imzalar. Bu yıllardan itibaren faşist Alman sermayesinin Türkiye'ye akışı ve nüfuzunu artırmaya hızlanır. Yine, bu yıllarda Almanya, Türkiye'nin ihracatında birinci sıraya yükselirken, Türkiye ithalatında da ön sıralara iyice yerleşir.

1933 yılında Almanya'da faşist diktatörlüğün kurulması, Almanya'nın emperyalist emellerini güncellendirir. Hitler Almanya'sını, II. Wilhelm'in Bağdat demiryolu aracılığıyla yürüttüğü "Doğu'ya itilim" politikasını benzer girişimlerle sürdürür. TC ile kurulan ekonomik, diplomatik vb. ilişkiler, M. Kemal rejimini Hitler Almanya'sına yakınlıdır ve kemalist hükümet SSCB'yle aralarından varolan dostluk antlaşmasını tek tarafı olarak bozar. Bu girişimler TC'yi, savaşa doğru gelindiğinde Almanya'ya daha da yakınlıştırır.

Türkiye, Almanya için olduğu kadar, Fransız ve İngiliz emperyalistleri açısından da elde tutulması

gereken bir bölgeyi teşkil eder. Stratejik-coğrafik konumu, Doğu'ya uzanan yolların geçişinin yanı sıra, metaların sürümüne ilişkin memiş bir pazar görevini de görüyordu. Bu nedenle, Hitler Almanya'sı tıpkı I. Dünya Savaşında olduğu gibi, bu yeni savaşta da Türkiye ayağına basmaya çalışır. Doğu'ya uzanmak ve SSCB'ye Güneydoğu kanadından saldırı yönelmek için Türkiye onlar için bulunmaz bir fırsattır. İşte böylece bir fırsatı kaçırma niyetinde bulunmayan Hitler, faşist Alman propagandasının geliştirilmesi ve etkinliğin sağlanması için TC'ye birçok girişimlerde bulunur.

Hitler, dünya çapında etkinliğini geliştirmek amacıyla faşist propaganda kumanda merkezleri kurar. Dışa karşı propagandanın geliştirilmesinden sorumlu olan bu kuruluşlar, her ülkeye yönelik olarak ne tür bir politika yürütmeklerini tespit ediyorlardı. Türkiye de bu politika kendi payına düşeni alacaktı. Türkiye'ye yönelik olarak geliştirilen propagandanın temel yönü anti-komünizm ve tarihsel Türk-Alman dostluğu idi. Almanya, Prusya Kralı II. Friedrich döneminde başlayan ve Moltke, II. Wilhelm, Von der Goltz, Liman von Sanders'le devam eden ilişkilerine övgüler dizecek Alman-Türk kardeşliğinden bahsederek, Hitler, Türkiye'yi yanında savaşa sokmak için büyük çaba sarfeder. Türk devlet yetkililerine gönderdiği mektuplarında sık sık I. Dünya Savaşındaki "silah kardeşliğinden" bahseder. Bu "kardeşliği" sadece silahla sınırlamayan Hitler, aynı zamanda "ekonomik kardeşliği" de geliştirir. Hatta, Alman faşistleri daha ileri giderek, Hitler ile M. Kemal'i "iki ulusal kahraman" diye nitelerler. Görüldüğü gibi, faşist Almanya çok yönlü bir propagandaya başvurarak etkinliğini sürdürmeye çalışır. Bu propaganda savaşında en önemli odağı ise basın oluşturmaktır. İngiliz ve Fransızların yanı sıra, Almanlar da Türkiye'de kendi dillerinde gazete çıkardıkları gibi, birçok gazetenin buraya girmesini de sağlarlar. Türkische Post, Signal gibi gazeteleri çıkaran Almanya, Deutsche Allgemeine Zeitung, Völkischer Beobachter vb. gibi basını da Türkiye'de dağıtıyordu. Bunların yanı sıra, yine bu dönemde Hitler Almanya'sının yürüttüğü diğer bir girişime de değinmek gerekir. Almanya, Türkiye ile sıkı ticari ilişkilerine dayanarak Türk basını ve radyosunu da etkisi altına alıyordu. Türkiye'nin kağıt ihtiyacını büyük ölçüde Almanya'dan karşılaması, basının bağımlılığını da ortaya çıkarıyordu. Bununla da yetinmeyen faşistler bizzat rüşvet dağıtarak, basın ve radyoda kendi lehlerine haberlerin çıkmasını sağlıyorlardı. Bu iş için de 2-3 milyon döviz gönderilmekteydi. Bu ilişkiyle bir boyuta varır ki, Anadolu Ajansı'nda görevli 26 memur işlerini bu yüzden kaybeder.

Almanya'nın Türkiye'ye yönelik çalışması; tabii ki sadece bununla sınırlı değildir. Türkiye'yi faşist propagandanın kısılcasına almak için her türlü olanağa başvururlar. Liman von Sanders ve diğerlerinin devamı olan askeri eğitimlerden tutulma da öğretmenlere kadar birçok Alman propagandacısı Türkiye'ye gönderilir. Türk ordusu yine Alman eğitimcilerin komutasında düzenlenirken, açılan birçok Alman okulu ve yüksek okullara Alman öğretmenleri atanır. Bunların yanı sıra, birçok Alman filmi, tiyatro oyunu vb. yoluyla bir kültür akınına gerçekleştirilmesi ve çeşitli derneklerin açılması sağlanır. "Alman Doğu Derneği", "Almanya Türk Ticaret Odası", "Asya Savaşçıları ve Doğu Dostları Birliği" gibi çeşitli isimlerle dernekler, odalar kurulur. Bu derneklerden birinin başkan-

lığını Deutsche Bank'ın İstanbul temsilcisi yapar. Böylesine geniş bir propaganda seferberliği ile, Alman faşistleri Türkiye'de etkinliklerini güçlendirmeye çalışır ve bunda önemli oranda başarı da sağlarlar. Türkiye'de faşist Almanya'nın barışarından konuşulmaya başlanır.

Ama TC ile Hitler Almanya'sı arasında doğan çok sıkı bağa rağmen, Türk hükümeti I. Dünya Savaşının tersine bir politika izler. Savaşın başlangıcında hemen Almanya'nın yanında yer almaz. Tarafsız bir politika yürütmüş gibi bir görünüm verir. İçerde faşist propagandanın yanı sıra, anti-komünist politikayı da hızlandırır. Buna rağmen, Almanya'nın savaşta kesin başarı kazanacağına yeterli bir güven duymadığından ilişkilerini belli oranlarda sınırlar. Savaşın gidişatına göre, bir oradan buraya, bir burdan oraya yönerge değiştiren TC, savaşın seyrini kimin lehineyse ona yaklaşan bir politika izler. Savaş içerisinde yürütülen bu politika, TC'yi II. Dünya Savaşının dışında tutmayı başarır. Hitler Almanya'sının yenilgisinin kesin olarak anlaşılmasının ardından, savaşın bitimine bir gün kala, Hitler'e savaş ilan eder.

II. Dünya Savaşı yıllarında TC ile Almanya arasında ilişkiler her bakımdan sürmekle birlikte, I. Dünya Savaşında olduğu gibi bir "silah kardeşliği"ne dönüşmez. Hatta savaşın bitiminde TC'nin savaş ilan etmesine kadar gider. Burada bir gerçeği daha belirtmek gerekiyor. Her ne kadar TC savaşa girmeyişe de, başbakanından dışişleri bakanına kadar hepsi Almanya'nın yanında savaşa girmeyi çok arzuluyorlardı. Bu, TC-Alman ilişkilerinin köklü bir temele dayandığını gösterir. Daha sonra görülecektir ki, zaman zaman Alman-Türk ilişkilerinde soğukluk ortaya çıksa da, ilişkiler yeniden gücündedir. 1941 yılında Hitler Almanya'sı ile 10 yıl süreli "Dostluk ve Saldırmazlık Paktı"nı imzalayan TC, daha sonraki yıllarda bu ilişkiyi güçlendirecektir. Savaş yıllarında Türkiye ihraç mallarının %90'ını Almanya'ya satarak, Almanların ithal mallarının %75'inin de alıcısı durumundaydı. Savaş yıllarında yalnız İstanbul'da 125 Alman ticaret firması ve temsilciliği bulunuyordu. Tüm bu gerekçeler, Almanya ile TC arasındaki ilişkilerin hangi düzeylere vardığını göstermektedir. Denilebilir ki, II. Dünya Savaşının uzamasının bir nedeni de bu ilişkidir. Çünkü Almanya, ihtiyaç duyduğu birçok hammaddeyi, krom vb. maddeleri Türkiye'den, yağmaladığı altınlar karşılığında rahatlıkla satın alabiliyordu. Diğer devletlerin tüm uyarılarına rağmen, Türkiye ticari ilişkisini sürdürmekten vazgeçemedi.

II. Dünya Savaşı yıllarında Hitler Almanya'sı ile sıkı bağlar içinde bulunan TC, Stalingrad'da Sovyet Kızıl Ordusu'nun yenilgi alması ardından SSCB'ye karşı savaşa açacaktı. Fakat, Stalingrad'ın Hitler ordularının başsağı gidişini getirmesi karşısında TC de bu hayalinden vazgeçer. Böylesi bir planda açığa çıkması karşısında da, Maraş Fevzi Çakmak'ı "şamar oğlanı" gibi görevden alırlar.

II. Dünya Savaşı Sonrasında Almanya'nın İlişkileri Geliştirme İsteği

II. Dünya Savaşı sonrasında Almanya ile Türkiye arasındaki ilişkilerde yeniden bir canlanma görülür. Belli bir süre Türkiye ile Almanya diplomatik ilişkilerde basit birkaç girişimle yetinirler. Federal Başbakan Adenauer, yaptığı bir konuşmada, TC ile ilişkilerin

Buna göre, Almanya'nın savaşa girmesi halinde otomatikmen, Osmanlı İmparatorluğu da katılmış olacaktır. 12 Ekim 1914'te savaşa girme kararı tartışan İttihat ve Terakki partisi ileri gelenlerinden Mevlan-zade Rifat, savaşa Almanya'nın yanında katılma gerekçelerini açıklarken şöyle diyor: "Almanya, Mısır'ı, Kafkasya'yı ve hatta İran'ı geri almamıza razı oldu. Böylece kuşkusuz Turan yolunu açabilecek ve Türk birliğini gerçekleştireceğiz." (age. syf: 13) İşte, Osmanlı İmparatorluğunu kayıtsız-şartsız olarak Almanya'nın yanında savaşa götüren başlıca neden budur.

I. Dünya Savaşı başladığında, Osmanlı İmparatorluğu yapılan plan gereği Çarlık Rusya'sına saldırı. Ama İmparatorluğun planları kısa sürede bozulur. Almanya, Osmanlı İmparatorluğunu Suveyş Kanalına inerek, Mısır'ı ele geçirmesini ister. Fakat İngiliz orduları İmparatorluk ordusunun bu yönelimini durdururlar. Savaş boyunca sadece Gelibolu yarımadasını koruyabilen İmparatorluk orduları, Mezopotamya, Suriye ve Filistin'i kaybeder. Dışarıda önemli yakıplar veren Jöntürk hükümeti, içte yoksul yerli halk ve ezilen halklar üzerinde baskıyı yoğunlaştırarak büyük vurgunlar vurur. Halkın elinde ne varsa hepsi yok pahasına gaspedilir. Kırsacı savaşa, çöken İmparatorluğun iflasını getirir. Ağır mali zorluklar içinde giren Osmanlı hükümeti, güden güne ağırlaşan bir darboğazla karşılaşır.

Almanya savaş öncesi ilişkileriyle, İmparatorluğun fetihçi heveslerini pohpohlayarak beraberinde savaşa sürer. 1913 yılında büyük bir askeri heyeti İmparatorluk ordularını düzenlemek amacıyla gönderen Almanya, aynı zamanda Osmanlıları savaşa da hazırlıyordu. Alman-Osmanlı ilişkileri

rağmen, savaşta yenik çıkmaktan kurtulamazlar.

Alman-Osmanlı orduları girdikleri tüm cephelerden yenik çıkarlar. Filistin, Avrupa ve Doğu cephelelerinde mevzi üzerine mevzi kaybederler. Her ne kadar, Almanya Brest-Litovsk barış antlaşması ile, yeni kurulan Sovyet iktidarının savaştan çekilmesi karşılığında bazı toprakları ele geçirirse de, savaş aleyhlerine döner. Almanya ve müttefikleri 1918'de teslim olurlar.

İttihat ve Terakki yöneticileri savaşın aleyhlerine döndüğünü gördüklerinden politikalarını iflas ettirginin ağıdından ilan etmeye başlarlar. 1918'in Ekim ayında bir Alman denizaltısı ile İstanbul'u terkederler. Bu, Osmanlı İmparatorluğunun resmen yenilgisi ve aynı zamanda İmparatorluğun dağıldığını da kanıtlar. İngilizler ve Fransızlar, İmparatorluğun topraklarını kendi aralarında paylaşırlar. 30 Ekim 1918'de İngiliz hayranı İzzet Paşa ile Mondros Mütarekesi imzalanır. Başta boğazlar olmak üzere, İmparatorluk topraklarını kendi aralarında paylaşır. Özellikle de Kürdistan'ı aralarında paylaşan İngiliz ve Fransız emperyalistleri, burayı egemenlik altında tutmak için büyük özen gösterirler. Musul-Kerkük gibi zengin petrol yataklarına sahip alanlara İngilizler yerleşirken, Fransızlar da, Antep, Urfa, Maraş, Mardin ve Hakkari gibi alanları ele geçirirler. Böylece, I. Dünya Savaşı, İmparatorluğun dağılması ve topraklarının diğer emperyalist güçler tarafından paylaşılması ile sonuçlanır.

I. Dünya Savaşına Almanya ve Osmanlı İmparatorluğu büyük fetihler gerçekleştirmek amacıyla girerler. Wilhelm Almanya'sının sloganı, "Doğu'ya itilim"di. Bu sloganı Almanlar tüm Yakın Doğu'ya hakim olacaklarını umuyorlardı.

geliştirilmesinin zorunluluğunu şu sözlerle dile getirir: "Çok uzun bir dostluk bizi Türk halkı ile bağliyor. Bugün Türkiye, Batı savunma ittifakının önemli bir direğidir." (Türkiye'de Faşist Alman Propagandası, Johannes Glasneck, syf: 11) Savaş sonrasında ilk Başbakanı Konrad Adenauer Türkiye'nin önemini bu şekilde dile getirirken, Türk-Alman ilişkilerini yeniden canlandırmak için de girişimlerde bulunur. Türkiye ve Almanya öylesine köklü ilişkilerle sahiptirler ki, tarihin çeşitli dönemlerinde birbirine yakınlaşmaktan kaçınmazlar. II. Dünya Savaşı sonrasında da benzer bir durum kendisini gösterir. Almanya içte kendini toparlar toparlamaz yine ilk el ettiği alanların başında Türkiye gelir. Aslında, Alman tükellerinin Yakın Doğu'ya karşı bitemek bilmez bir egemenlik hevesi vardır. Ve bu hevesi, Almanya biraz toparlandığında hemen ortaya koymaktadır.

Yıllar öncesinden, "Mezopotamya"ya... Öyleyse tam yol Fırat ve Dicle'ye" denilerek, "Doğu'ya itilim" peşinde koşan Alman tükelleri, iki savaşın yenik çıkmanın ağır yarası ve muhteşem ezikliği altında yeniden, "Öyleyse tam yol Fırat ve Dicle'ye" derler. Bu amaçlarına ulaşmak için de yine daha önceden olduğu gibi, bu yıllarda da TC'ye dayanırlar. Savaş sonrasında Almanya, "tam yol Doğu'ya yönelik için Türkiye ile ilişkileri canlandırdı.

1950'li yıllarda Türkiye'de de değişiklikler meydana gelir. Tek partili yönetimin yerine çok partili sistem alınır, TC, ABD'nin yeni sömürgesi durumuna gelerek Kore'ye asker gönderir. ABD'nin savaştan karlı çıkması ve emperyalizmin jandarmalığını üstlenmesi birçok alanı etkisi altına almasına da yolaçar. Türkiye, özellikle savaş içerisinde ve sonrasında kurduğu ilişkilerle ABD ile son derece yakınlaşır. Buna rağmen TC, Almanya ile de ilişkilerini geliştirmekten geri kalmaz.

1960'lara gelindiğinde Türk-Alman ilişkilerine yeni bir öge daha eklenir. TC ile yapılan anlaşma gereği, 1960'lı yılların yarısından itibaren Almanya'ya büyük bir işçi göçü başlar. Her iki devletin de kuşkusuz bu ilişkiden kendileri lehine bekledikleri yararları bulunmaktadır. TC önemli orandaki bir işsiz gücü dışarı ihraç ederken, Almanya da ekonomisi için vazgeçilmez gördüğü ucuz işgücünü elde eder. Türk-Alman ilişkilerinin tarihi "dostluğu" böylece bu kez daha değişik bir görünümde de olsa kendisini gösterir. Bu aynı zamanda Almanya ile Türkiye ilişkilerinde yeni bir sorunun gündeme girmesidir de.

NATO'nun kurulması, Almanya'nın yenisıra Türkiye'nin de bu pakta katılması ilişkilerde yeni bir boyut getirecektir. NATO içerisinde, Almanya TC'yle ilişkilerini güçlendirme olanağına da sahip olacaktır.

Savaş sonrasında Almanya'nın Türkiye ile ilişkilerini güçlendirme konusunda Johannes Glasneck, "Türkiye'de Faşist Alman Propagandası" adlı eserinde şunlara değinir: "B. Alman tekelci sermayesi 1949'dan sonra Türk dış ticaretinde eski etkinliğini yeniden kazanmakla kalmamış, her zaman için uçurum kenarında bulunan Türk maliyesinin destekleme konusunda çok yönlü birçok eylemlerde başarılı de oynamış, Türkiye'nin Avrupa Ekonomik Topluluğuna ortak üye olmasına baş girişimciliği ve öncülüğü taşımıştır. 1964 yılına kadar B. Almanya, Türkiye'yi ekonomik, siyasal ve askeri etkinlik alanı haline getirmek için hemen hemen bir milyar mark yatırım yapmıştır." (syf: 50) Bu ilişki, müslümanların savunucu-

luğuna soyunan II. Wilhelm'den Hitler'e ve Adenauer ile Erhard'a kadar sürmüştür. Almanya, TC'ye yönelik olarak, geliştirdiği sürekli faşist propaganda ile bir yandan ekonomideki varlığını sürekli kılarken, diğer yandan Türkiye'yi SSCB'ye karşı bir stratejik iş konumuna getirmiştir. Denilebilir ki, savaş sonrasında ABD ile Almanya, Türkiye'ye el atarak, bu devleti kendilerine bağımlı hale getirirler.

Günümüzde Almanya ve Türkiye'ye Bir Bakış

Bu tarihsel değerlendirmelerin ışığında, günümüz Türk-Alman ilişkilerini ele aldığımızda, "silah ve ekonomi kardeşliği"nin hala devam ettiğini görmekteyiz. Almanya hala Doğu'ya açılma amacını korurken, bunun aracı olarak gördüğü TC'ye de eskisinden daha fazla destek sunmaktadır. Günümüz koşullarının önemli oranda değişiklikler göstermesi, Almanya'nın TC ile ilişkilerinde birçok yeni ögeyi ortaya çıkarmıştır.

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelişi, bilindiği gibi NATO içinde planlanan ve bizzat ABD, Almanya gibi emperyalist devletlerin yakın desteği ile gerçekleştirilen bir karşı-devrimci saldırdır. Bu darbeye, esas olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ezilmesi hedefleniyordu. Kürdistan'da Bağımsızlık Hareketinin gelişmesi, sadece Türk egemen sınıflarını değil, emperyalist devletleri de tedirgin etti. Bu gelişmelerden en çok da Almanya tedirgin oldu. Şimdiye kadar çok arzulamasına rağmen, bir türlü elde edemediği Fırat ve Dicle mntıkasını, artık tüm den yitireceğini gören Almanya, faşist rejime destek vermekten kaçınmadı. Böylece, 12 Eylül faşist rejimini ayakta tutarak, amaçlarına

delede elde ettiği deney ve tecrübelerden de yararlanarak, böylesi bir görevi gerçekleştirdi.

Bundan da öte, daha birçok konuda anlaşma gerçekleştirildiği açıktır. Almanya, faşist rejimin ayakta kalması için her türlü çabayı sarfetmektedir. Bugün NATO içerisinde olsun veya daha değişik kuruluşlarda olsun faşist Türk cuntasının baş destekçisi durumundadır. Nasıl ki Osmanlı İmparatorluğunun çöküşünü geciktirmek için, her türlü ekonomik, askeri, siyasal ve kültürel desteği sunmuşsa, aynı şekilde bugün de 12 Eylül faşist rejimini ayakta tutmak için her türlü desteği vermektedir. Türk ordusunun askeri donatımından ekonomik yatırımlara kadar, Almanya bugün faşist cuntaya büyük yardımlar sunmaktadır. Almanya'nın bu yardımları, tarihi amaçlarına ulaşma çabasının yansıması, aynı zamanda NATO içerisinde üstlendiği bir görevin yerine getirilmesidir de. Avrupa'daki NATO ittifak birliklerinin eski NATO yüksek emir komutanı ve simdilik görevden alınan Haig'in yardımcısı, 4 yıldızlı General Gerhard Schmuck bir açıklamasında şu sözleri söylemiştir: "1979 ilkbaharında Bahama adalarında Başbakan (Helmut Schmidt-SPD) ile görüşen Başkan Carter, kendisinden 'Türkiye'ye yardım' konusunda önder rolü Almanya'nın alınmasını istemişti." Bu yaklaşım günümüzde de varlığını sürdürmektedir. FAC, NATO içerisinde Türkiye masası şefi olarak hareket etmektedir. Her iki devlet arasındaki, tarihi bağlar da dikkate alındığında, Almanya'nın böylesi bir görevi gerçekleştirmesi daha mantıklı görünmektedir.

FAC, özellikle de askeri malzeme sunulması ve ekonomik yatırımlarda başa yürümektedir. Hamburg limanında askeri malzemeler haftada bir kez "Türkiye'ye yardım" adı altında gönderilmektedir. Bu askeri malzemeler arasında si-

varlığı güçlendirilirken, diğer yandan Türk ordusunun organizesine de yardımcı olunacaktır. Burada tarihi bir ilişkinin yenilenmesine tanık oluyoruz. Almanya, Türkiye'ye girmek için eskiden olduğu gibi, bu kez de askeri varlığını taşımaktadır.

Ekonomik alanda da Deutsche Bank, AEG, Krupp, Thyssen eliyle ve otomotiv sanayi alanında önemli oranda yatırımların Türkiye'ye aktırılmı görmektedir. Bugün Türkiye'de Alman firmalarının yapımını üstlendiği ve işlettiği çok sayıda firma bulunmaktadır. Son dönemlerde FAC ile faşist cunta arasında ortaya çıkan yakınlaşmadan dolayı, bu yatırımlarda bir artış göze çarpmaktadır.

Almanya ile Türkiye arasında sıklaşan ilişki, 12 Eylül rejiminin tükeneşi girdiği ve artık çözümsüzlük içinde bulunduğu bugün en canlı dönemini yaşamaktadır. Almanya'nın TC'ye desteği sadece askeri ve ekonomik yardımla sınırlı değildir. Bundan da öte siyasal desteği de kapsamaktadır. 12 Eylül faşist rejim, "demokrasiye geçme" manevralarıyla uluslararası kamuoyu nezdinde, faşist ve barbar yüzüne rağmen, destek bulmak ve meşrulaşmak istemektedir. 12 Eylül darbesinin hemen ardından, Avrupa devletlerinin TC'yle ekonomik-askeri ilişkileri devam etmekle birlikte, insan haklarının çiğnenmesi, cezaevlerinde uygulanan işkence ve katliamlar ile Kürdistan'da yürütülen savaş, uluslararası kamuoyunun yoğun tepkilerine yol açtığından, yeni bazı sorunlar da ortaya çıkmıştır. 5 Avrupa devletinin TC'yi Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesi'ne şikayet etmesi vb. buna örnek gösterilebilir. Yine Avrupa ülkeleri, devlet başkanları ve başbakanlar düzeyinde 12 Eylül rejimiyle resmi ziyaretler düzeyinde ilişkilerden kaçınıldı. Fakat, cuntanın 4. yılında meydana gelen değişiklikler, Avrupa devletlerinin bu yaklaşı-

meşrulaştırılması çabalarında yine en önemli rolü Almanya üstlenecektir. Hatta, denilebilir ki 12 Eylül faşist rejimini meşrulaştırma girişimlerinde en ciddi adımı Almanya atacaktır. Bu adımların en önemlisi de bilindiği gibi, geçtiğimiz Mayıs ayı sonlarında FAC Cumhurbaşkanı R. v. Weizsäcker'in Türkiye ziyaretidir.

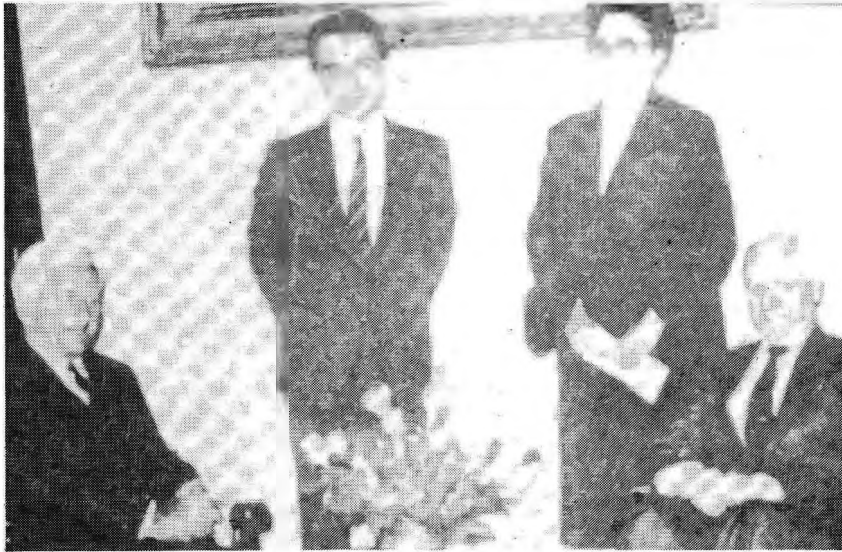
R. v. Weizsäcker'in Türkiye'ye Gidişi ve Ortaya Çıkan Sonuçlar

Almanya'nın Türkiye ile yakın tarihi bağları ve ilişkilerinin hemen her dönemde sürmesi, bugünkü gelişmelerin temelini de ortaya koymaktadır. R. v. Weizsäcker, Türkiye ziyaretinde, açık ki bu bağları görmeliktir gelmemiş, tam tersine gezisini buna dayandırmıştır. Bugün önemli bir işçi potansiyelinin (Kürt ve Türk) Almanya'da işçi olarak bulunması, birçok nedenden dolayı bu ilişkilerin bu mevcut gücü de kapsama almasına yolaçmaktadır.

Almanya, bu mevcut potansiyelden, Türkiye'ye el atmak ve egemenliğini geliştirmek için son derece ustaca yararlanmak istemektedir. Bunları Alman kültürünün birer misyonerleri haline getirerek, TC'ye girişini kolaylaştırmaya çalışmaktadır. Böylesi bir potansiyelden kendi çıkarlarını korumak için yararlanmak istemektedir. Geçmişte olduğu gibi bugün de Almanya, gerçek amaçlarını gizleyerek, "barışçıl yayılma" planını uygulamaya çalışmaktadır. Bu işçi gücünün sorunlarını daha yakından öğrenmek için, Türkiye'ye kafiye kafiye öğretmen vb. eğitimlen göndermektedir. Tüm bu girişimlerini de "insancıl" amaçlar kisvesi altında yürütmektedir. Hatta Türkiye'de yeni fabrikaların açılmasına gidecek, işçi gücünün belli bir kesimini orada konumlandırmak istemektedir.

Bu ekonomik ilişkiler dikkate alınmakla birlikte, R. v. Weizsäcker'in gezisinin daha başka nedenleri vardır. 12 Eylül faşist rejimi, tıpkı Osmanlı İmparatorluğunun çöküşüne benzer bir süreci yaşamaktadır. Faşist yüzü açığa çıkmış ve uluslararası kamuoyu bu güce lanet yağdırmaktadır. Bu nedenle, 12 Eylül rejiminin nefes almaya ve uluslararası kamuoyunda oluşan tepkileri hafifletmeye ihtiyacı var. Emperyalist devletlerin daha önceki yaklaşımı 12 Eylül rejimine gerekli desteği sağlayamamaktaydı. Bunu çok iyi gören Alman Cumhurbaşkanı Weizsäcker, II. Wilhelm'den daha da ileri giderek, geniş bir grupla Türkiye başkentine gitti. Kaiser Wilhelm'in Abdulhamit'in kanlı rejimine sağladığı desteği, Weizsäcker faşist bir rejime sunmaktadır. II. Wilhelm, İmparatorluğa verdiği destekle başta Kürt, Ermeni ve Makedonyalıların kırılmak üzere, gelişen isyanların bastırılmasında önemli bir rol oynamıştı. Weizsäcker ise, bugün Kürdistan'daki bağımsızlık mücadelesinin ezilmesinde önemli derecede bir rol oynamak istemektedir. II. Wilhelm'in Kudüs'e, Şam'a vb. alanlara yaptığı gezilerin her benzerini Weizsäcker sadece Yakın Doğu'ya değil, dünyanın birçok alanına yönelik olarak geliştirmektedir. Bu derece tarihi benzerlik, destek verilen Türk rejiminin niteliğinde de kendisini ortaya koymaktadır. Abdulhamit'in kanlı rejiminin bir devamı olan ve bugün bu rejimin uygulamalarının vahşi bir yöntem ile geliştirilen 12 Eylül faşist rejimine destek verilmektedir.

Benzerliğin sadece bunlarla sınırlı değildir. Devamı Syf: 27'de

ulaşmak istemektedir.

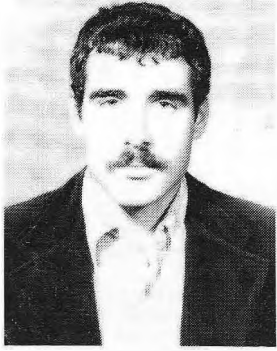
12 Eylül faşist rejimi ile Almanya arasında önemli anlaşmalar gerçekleştirildi. Bu, ekonomik, siyasal ilişkilerin yansıması, sol'un tasfiyesini de kapsıyordu. Almanya, kapılarını sol'a sonuna kadar açıp, cuntanın şiddetle ezemediklerini papaz politikası ile eritmeyi önüne hedef olarak koydu. Sol'u eritmek ve tasfiye etmek için çok çaba sarfedildi. Bununla da yurtdışına çıkan sol'un yeniden dönüşünü engelleyip tamamıyla kendi içinde eritmek istiyordu. Bugün mevcut duruma baktığımızda, bu görevi gerçekleştirmede önemli oranda başarı sağladığını görmekteyiz. Tasfiyeciler sol'un içine düştüğü durum ibret vericidir. Almanya geçmişten bu yana kendi sol'una karşı yürüttüğü müca-

lahlardan, tank ve helikoptere kadar birçok malzeme bulunmaktadır. Yine Hamburg limanında, Türkiye için sipariş verilmiş savaş gemileri inşa edilmektedir. Tüm bu malzemelerin finansmanı ise Alman kuruluşları tarafından karşılanmaktadır. %70'i Alman askeri yardım fonundan alınırken, %30'luk bölümünü ise Deutsche Bank başkanlığındaki bir banka konsorsiyumu üstlenmektedir. Bugün Alman askeri yardımında bir artış olduğunu görmekteyiz. Özellikle son dönemlerde Almanya ile Türk faşist cuntası arasında yapılan bir anlaşma gereği Konya Ovası ve Muş çevresinde havaalanları inşa edilecektir. Bu havaalanlarında aynı zamanda Alman askeri gücü de bulunacaktır. Böylece bir yandan Alman askeri

minin da kökten değiştirdi.

Bir kez her şeyden önce, 12 Eylül rejimi önüne koyduğu hedeflere ulaşamadı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezemeli bir yana, 15 Ağustos Atılımı ile yeni bir döneme girişini engelleyemedi. Bu, başta Almanya olmak üzere Avrupa emperyalistlerini de ciddi olarak tehdit eden bir gelişmeydi. Bu nedenle, Avrupa devletlerinin faşist cuntaya yaklaşımında da bir değişiklik ortaya çıktı. Başlangıçta, 5 Avrupa ülkesi (Fransa, Norveç, Danimarka, Hollanda ve İsveç) Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesi'ndeki şikayetlerinden vazgeçtiler. Atılan bu adım faşist cuntayı meşrulaştırma girişimlerinden biriydi. Ancak burada tarihsel bir tekrarı görmekteyiz: Cuntanın

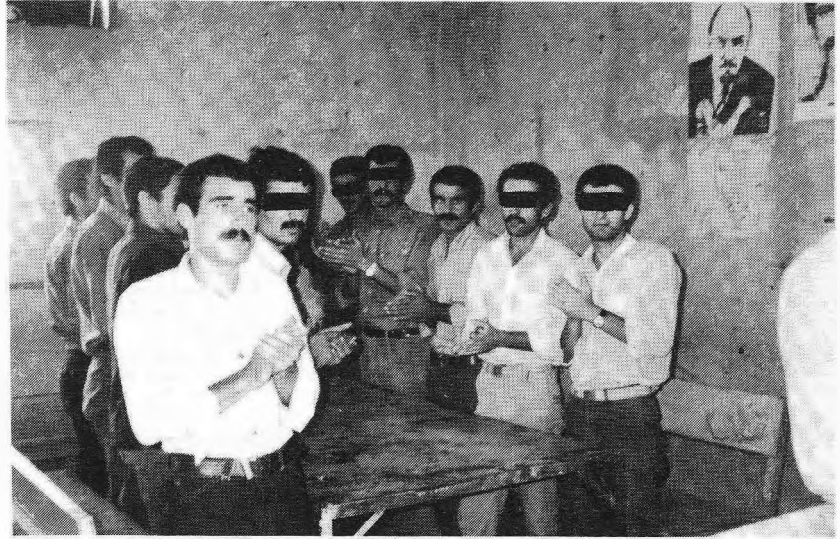
VEYSİ BADEM YOLDAŞI ÖLÜMÜNÜN I. YILDÖNÜMÜNDE SAYGI İLE ANIYORUZ

Viranşehir'de doğup büyüyen Veysi BADEM (Diyap) yoldaş, 1970'li yılların sonlarına doğru, Kürdistan çapında gelişmekte olan ulusal kurtuluş mücadelemizden etkilenerek ulusal kurtuluşçu saflarda yer aldı. Aydın kişiliği ulusal kurtuluşçu düşünceleri hızla kavramasını ve bilinçlenmesini sağladı. O, daha ilk dönemlerden başlayarak bu ideolojinin propagandasını yapan ve Partimizin ideolojisinin geniş çevrelere maledilmesinde değerli çabalar gösteren bir yoldaşımızdır. Bu çabalarını aynı zamanda, Kürdistan'daki çarpık

burjuva, küçük-burjuva ve feodal düşüncelerin teşhir ve tecrit edilmesinde de ortaya koyuyor, küçük-burjuva reformizmi, sosyal-şovenizm ve ilkel milliyetçiliğin iç yüzünü sergileyerek, bu anlayışları mahkum ediyordu.

Veysi BADEM yoldaş, 12 Eylül 1980'e kadar yoğunca yürüttüğü bu faaliyetlerin ardından Partimizin isteği üzerine cunta sonrası dönemde yurtdışına çıkarak kamplarda askeri ve siyasi yönden kendisini eğitmeye başladı. Lübnan-Filistin sahasında gördüğü bu eğitim sürecinde kendisini hızla yeniledi, kısa sürede dikkat çekici bir gelişme ortaya koydu. Özellikle ideolojik-politik olarak gelişkin bir düzeye ulaşarak diğer yoldaşların da bu yönlü eğitimine katkıda bulunmaya başladı. Veysi yoldaş, Ortadoğu'nun bu savaş alanında en ön cephede uzun süre kaldı. Nebatiye ve Arnun Kalesi gibi, her an saldırı ile yüzyüze bulunan alanlarda, bir yandan devrimci kişiliğini ve savaş gücünü geliştirirken, diğer yandan da Filistin halkının haklı kavgasına enternasyonalist desteğini sundu. Kamplarda bulunduğu sürece kişiliği ve örnek davranışları ile de yoldaşlarında saygı ve güven uyandırmasını bildi.

Veysi BADEM, Ramazan KAPLAN yoldaşlar PKK'nin II. Kongresi'nde

Parti II. Kongresi'nde delege olarak yeralan Veysi yoldaş, Kongre sonrasında, alınan kararların hayata geçirilmesi faaliyetlerine daha iyi hazırlanmak amacıyla Parti tarafından Güney Kürdistan'a gön-

derildi. Burada kaldığı sürece Partinin önüne koyduğu görevleri en yüksek sorumluluk duygusu ve kararlılıkla yerine getirmeye çalıştı. Kitle faaliyetlerinde yer aldı.

Daha sonra Kuzey-Batı Kürdistan'a gönderilen Veysi yoldaş, Şirvan ve çevresinde faaliyet yürütmekle görevlendirildi. Düşmanın yoğun askeri yığınak yaptığı, ihaneti yaygınlaştırmak için her türlü yöntemi denediği ve oluşturduğu hain çeteleri devrimcilerin üzerine saldırdığı bu alanda faaliyetler ancak çok büyük zorluklar ve her an ölüm tehlikesi ile yüzyüze yürütebilecek durumdaydı. Veysi yoldaş, 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı'nda savaşçı olarak yer aldığı bu mücadelede, düşmanın alandaki

varlığına ve tahribatlarına karşı direnişi yükseltme hazırlıkları içinde olduğu bir dönemde, düşman güçleriyle Şirvan-Sisem'de giriştiği bir çatışmada yüksek bir direnme gücü sergileyerek üç yoldaşı ile birlikte 1 Temmuz 1985 günü şehit düştü.

Veysi BADEM yoldaş, mücadele saflarında sergilediği olgun, kararlı ve dürüst yapısıyla yoldaşlarında derin bir saygı ve sevgi yaratmayı bilmiş, onlara birçok yönüyle örnek olarak seçkin bir kişilik sergilemiştir. O, bu değerli özelliklerini ölümüne giderken ortaya koyduğu direnişçiliği ile zirveye ulaştırarak ulusal kurtuluş savaşımızda ölümsüzleşmiştir. Partimiz ve halkımız O'nu zafere giden ulusal kurtuluş-direnış savaşımızda yaşatacağıdır.

DİRENİŞİN CANLI ABİDESİ VEDAT ALATAŞ YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

Partimiz, değerli kadrosu ve direniş geleneğimizin en soylu temsilcilerinin Vedat ALATAŞ (Zihni) yoldaşı, 1 Temmuz 1985'te Şirvan-Sisem direnişinde şehit verdi. Vedat yoldaş, diğer üç yoldaşı ile birlikte sömürgecilerle girdiği çarpışmada son nefesine kadar direndi ve baştan sona direnişle yoğrulmuş yaşamını yine görkemli bir direnişle noktaladı. Böylece O, direnişle bütünleşmiş bir yüreğin en denli soylu olabileceğini bir kez daha gözler önüne sererek ölümsüzleşti.

Diyarbakırlı olan Vedat yoldaş, ulusal kurtuluşçu ideolojimizle tanışmadan önce KUK saflarında yer almaktaydı. Ancak gelişen mücadelemizin etkisi ile ufku açıldıkça, içinde yer aldığı yapının olumsuzluklarını görmeye başladı ve Kürdistan için savaş vermek isteyen soylu bir yüreğin bu saflarda yeri olamayacağına karar vererek Hareketimiz saflarında yerini aldı. Cunta öncesi dönemde Diyarbakır alanında Partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluşçu faaliyetlere aktif olarak katılarak çeşitli görevler üstlendi. Vedat yoldaş, mücadelesini büyük bir azim ve çaba ile sürdürdüğü bir dönemde sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından yakalanarak Diyarbakır zindanına atıldı.

İşte Vedat yoldaşın bundan sonraki yaşamı, soylu bir destanını yazılışını ifade eder. Sömürgecilerin kudurmuşcasına saldırdığı ve Diyarbakır zindanlarının insanlıkdışı koşulları, vahşi işkenceleri ve inanılmaz görkemlilikteki direnişleriyle dillere destan olduğubir dönemde, bu baskı ve işkenceleri ilginde duyan, ancak sonuna kadar PKK'li kadro, sempatiyan ve taraftarların oluşturdukları direnme duvarının sağlam bir taşı olmasını bilen bir kahramandır Vedat ALATAŞ yoldaş. O, Diyarbakır cehenneminde üç yıl boyunca en ağır baskı, işkence ve zulme maruz kaldı ama bu üç yılın her anını ilhiklerine dek direnerek geçirdi. Mazlum, Kemal ve Hayrilerin en sadık izleyicilerinden biri oldu; mücadelesini

yeniden dışarıda sürdürme umudunu asla kaybetmedi.

Ve üç yıllık esaretin ardından bu umudu bir gerçeğe dönüştü; Diyarbakır zindanlarından salıverildi. Ancak bu kez de dışarıda sömürgecilerin sıkı çemberi içerisindeydi ve her an gözaltında tutulmaktaydı. Vedat yoldaş, içinde piştiği direniş ruhuyla bir kez daha ortaya koydu ve sömürgeci denetim çem-

berini yararak yoldaşlarıyla bağ kurdu. Artık yepyeni bir dönem başlamıştı kendisi için. Mazlum, Kemal ve Hayrilerin devrettikleri direnme bayrağını bu kez Kürdistan dağlarında dalgalandıracaktı.

Vedat yoldaş, üç yıl boyunca uzak kaldığı gelişmeleri daha derinliğine kavramak ve kendisini her konuda yeni mücadele dönemine hazırlamak için Güney Kürdistan'daki Parti kamplarında askeri ve siyasi eğitim gördü. Eğitimini tamamlayınca, Kuzey-Batı Kürdistan'da mücadele yürütmek üzere ülkeye döndü ve 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı'nda savaşçı olarak yer aldı. Kendisini her yönüyle daha da büyük direnmelere hazırladığı bir dönemde, 1 Temmuz 1985 günü Şirvan-Sisem'de sömürgeci ordu ile girdiği çarpışmada üç yoldaşı ile birlikte kahramanca direnerek şehit düştü.

O, direnmenin en soylu bir örneği olarak yolumuzu daima aydınlatacak, ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferlerinde yaşayacaktır.

BİR DOĞUŞUN HİKAYESİ

Duyuyor musun Diyarbakır?
Duyuyor musun onların sesini?
Dinle

şimdi sıra sende.
Titre... titre
sarsıls sarsıls
midende bulantı
düşmana kusana kadar.
Onlar yabancısı değil sana;
sömürüye düşman...
emeğe dost
Onlar;
Newroz ateşiyle taş duvarlarını
parçalayan
Çağdaş Kawa'nın yoldaşları.
Onlar;
zindan direnişlerinin
zincir tanımayan ölümsüz
örgütleyicisi
Hayri DURMUŞ'un öğrencileri.
Onlar;
hücrelere sığmayan gür ses,
enternasyonalizmin

bükülmez bileği
Komutan Kemal PIR'ın
askerleridir.
Senin değil Amed;
15 Ağustos,
onların günü bugün.
Dağlar karbeyazı
gelinliklerini giydiler
kızıl karanfil nakışlı.
Toprak en güzel kokusunu
sahiyor doğaya
yara bağrından.
Müjde diyor müjde,
kuru göz çanaklarını ıslatan
sevinç gözyaşlarıyla.
En kahpe düşmana inat
müjde diyor analar
şimdi vatanda.
Yüzü gülüyor yaşlı-geç
Kürdistan'ın
şimdi yakılan savaş türküsüdür
ağıtlardan fıskıran.

ÖMERAN AŞİRET REİSİ YURTSEVER ZÜBEYİR YILDIRIM İŞKENCEDE KATLEDİLDİ

Sömürgeci faşistler halkımıza karşı giriştikleri suçlarına her gün bir yenisini ekliyor. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne geçemeyen ve her geçen gün çöküşü derinleşen sömürgeci faşist cunta, halkımıza yönelerek savunmasız yurtseverleri katliamdan geçiriyor. Devrimcilerle yiyecek vermek, onlara yataklık yapmak ve hatta ihbar etmekle suçladığı onlarca yurtseveri işkencelerde katleden sömürgeciler, bu cinayetlerine bir yenisini eklediler. Mardin'in Ömerli ilçesinde bulunan Ömeran aşiret reisi yurtsever Zübeyir YILDIRIM, Şubat 1986'da, işkenceye alındığı Mardin Tugayında vahşice katledildi.

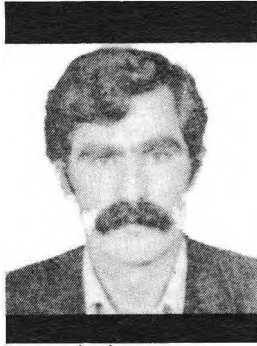
Kurtuluş Kuvvetlerimizin geliştirdiği eylemler karşısında çaresiz kalan ve ordusu ile gelişmeleri önleme gücünü gösteremeyen sö-

mürgeciler, Kürdistan'da bulunan aşiretlere el atarak onlarla ihanet anlaşmalarına girmeye ve milisçete grupları örgütlemeye çalışmaktadırlar. Bu amaçla, tehdit de dahil birçok yönüne başvuran sömürgeci faşistler kaşarlanmış birtakım aşiret reislerini bu amaçlarına alet etmeyi başardılar. Ancak bununla yetinmeyerek diğer birtakım aşiretleri de yanlarına çekmeye çalışmakta, bu konuda fazla umut bağlayamadıklarına ise alçakça yönelmektedirler. Mardin ve çevresi, yurtseverliğin köklü olduğu alanlar olarak, sömürgecilerin bu amaçlarına ulaşmalarında önemli güçlükler çıkarmaktadır. 15 Ağustos 1984 sonrasında bu alanda mücadelemizin önemli gelişmeler kaydetmesi ve düşmana yöneltilen peşpeşe başarılı eylemlerle halk kitlelerinde derin bir güvenin yaratılması ise, bu hain planları iyice işlemezi kılan gelişmeler olmuştur. Bu durum karşısında sömürgeciler, yanlarına çekme umudunu taşımadıkları kişileri tek tek katletmeye başlamışlardır. Ömeran aşiret reisi de mücadelemize sempati duyan bir yurtsever olarak sömürgecilerin baş hedeflerinden biri durumundaydı. İşte bu nedenden dolayı, yurtsever Zübeyir YILDIRIM'ı, alçakça işkencelerle katlettiler.

Ancak her geçen gün açığa çıkan bir gerçek var; o da bütün bu cinayet ve saldırıların sömürgecilerin Kürdistan'daki son çarpışmaları olduğudur. Onlar çırpındıkça batacak ve döktükleri kan gölünde boğulmaktan kurtulamayacaklardır.

ORTULUŞ YOLUMUZU AYDINLATAN SÜREKLİ BİR EDİR

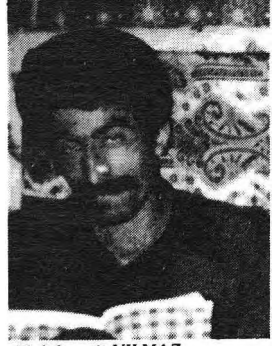
uşaklık, kalleslik işlemişti
pis bedenlerine.
Bir duvar gibiydi önümüzde
kapkaranlık, kör kütük
ve hain feodal reis takımı
birleşemedik, birleşemedik
Ağrı'yla, Palu'yla, Genç'le
birleşemedik babo
ve yenildik.
Kan akıyordu isyandan
kan akıyordu oluk oluk
körpe bedenler namlusunda
mitralyözlerin
genç ihtiyar, çoluk çocuk
ve iplerde sallandık
üstüne üstüne yürüdük
ölü bedenlerimizle ihanetin
boyun eğmedik.

Sıddık BİLGİN

köle Kürdistan kadını
unutma hiçbir an bile
namus ayaklar altında
inim inim
şeref çok yabancı
onur ise paramparça
ve feryatlar
öyle acı ki
can çekiyor vatan
tükür ihanete
dağlar kadar

hançerle teslimiyeti
Berivanlar gibi
O savaştı
son kurşuna dek
dikti isyan bayrağını
Sason doruklarına
ve kayalardan attı
genç bedenini
vatan namusu için
köle Kürdistan kadını
sen de göğsünü siper et
tıpkı benim gibi

Abdolmecit YILMAZ

Çiçek SELCAN

yolun sonuna gelmedik daha
engeller var kalkmaz
kan ister her zerresi
kansız yollar kapalı
geçit vermez dağlar da
ben taşıdım bayrağımı
dalgalanıyor Eruh'ta
sıra sende artık
ağladığın yeter
ağlama ardından
köle Kürdistan kadını
ruhuma şad da etme
olumsüzleştirdi ruhum
onu rehber al yeter
ve taşı kızıl bayrağımı
emanetimi olsun sana
dalgalandır sen de
yarınlar rüzgarında
vatan Kürdistan için
köle Kürdistan kadını
ben bu yolda
bir kızıl ÇİÇEK'im
sen yetiştir binlercesini
bezersin KIZIL ÇİÇEKLER'le
özgürlükte son bulan
kurtuluş yolumuz....

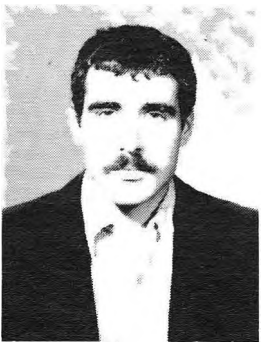
Bozan OKTAY

İki ayrı nesne değilse
sevdalılar
nasıl ayırırsınlar ki birbirinden?
Gözümün nurusun sen
berekatli toprağım
yanan bağrıma pınarsın.
Sevdalıyım ya ben sana.
Sen de sevdalıydın
belli ki bana;
bire on verdin
bire bin veriyorsun
çünkü hep.
Benim,
mezar taşlarından
boynuna taktığın kızıl gerdan.
Benim,
o gürleyen ses
benim,
yediveren gülü
benim,
o geçit vermez dağlar.
Gözümün nurusun sen
berekatli toprağım
yanan bağrıma pınarsın.
Güzelim
güzelim MEMLEKETİM.

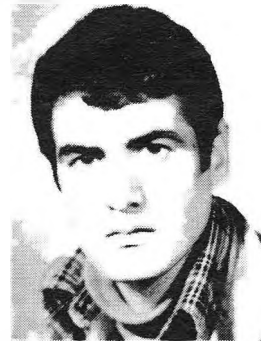
Dersim Direnişinin
Unutulmaz Militanı
Baki KAN Yoldaşı
Saygıyla Anıyoruz

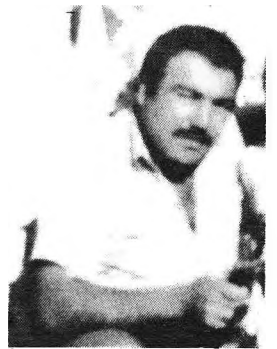
Zübeyir YILDIRIM

Veysi BADEM

Nuri ASLAN

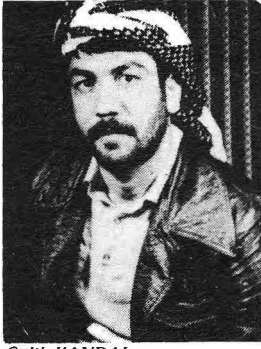

İbrahim DURMAZ

Hasan KUŞ
Vedat ALATAŞ
Edip
Yılmaz
Mervan
Ağit KÜLTÜR
Halil ... (Celal)

TEMMUZ AYI DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZ ULUSAL İ

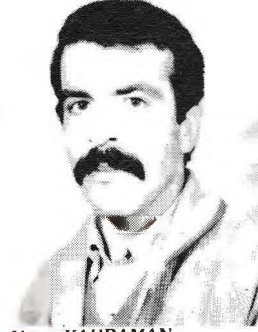
MEŞ

Salih KANDAL

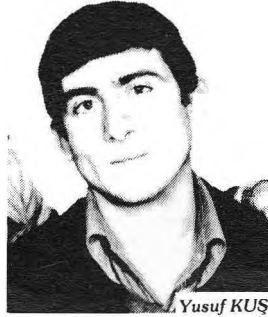
Biqulibine rûpelên xwe
yên qirêj û gemar!
Kê li eniyê danî ev teniya
qirêj û gemar!
Kê rûçikê te reş kirîye
Kîne yên rûçikê te sipî dikin?
Wê kude here hewqas hêrsa min
Wê kude here!..
Wê kude here
gira di veşartina dilê min de
kombûye?
Ji danezanê vir de ber
qirkirina ma ne
Ezê hîn bibim çûyina xwe
Ezê bixwe binivîsînim hatina xwe!
Tu dîroka bi qirêjê veke çavên xwe!
Hinekî tu!?

Ketin zeûtê qunca emperyalîst
Datînin qolonî
kulmên xwe yên rizgarîxwaz
Weke gurzan giran-giran
Bi hemû xeml û rêdana xwe
Va bibîne!..
Çawan ditirsîn kerîyên seyan
Ji nêzikbûna zîrme-gurma
dengên lingên azadiyê
Li Qarê, li Vietnamê, mêzekê dirok
Li Laosê, Qambocayê, Gineyê,
Angolayê mêzeke...
Şoreşvanên azadiyê
ber bi aşitiya bê bînî dibezin
Li bircên kelan
tên çikandin
alên destên partîzanan

Yaşar KAHRAMAN

Onlar ki yigitten yiğit
onlar ki tarihin zulmünü sırtlayan
onlar ki babo
canpareleri karınlarında
dünyaya süngü ucunda gelen.
Kan vardı arpacıkta
kan vardı kan
bastık
bastık
bastık tetiğe
bilmümle şehitlerimizin anısına
parça parçaydık ya babo
parçadan parça
yolun sonunu göremezdik
evvelden
bir duvar gibi kaplamışlardı
çıkarları uğruna bile değil
parçalanmışlık işlemiştii

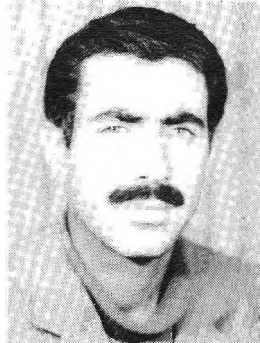
Yusuf KUS

Ger li derve berdewam dibe jiyan
Nehatibê birin
dengê stran û helbestan
Bi dengê xwe ê keleş
dixwîne mawzer.
Çiye?... çi dibe?..
ki ditirse ji mirinê!

Ji bo çê bitirsîn ji mirinê!
Li ber hemû zorîyan
singvegirtin hebe

Ji bo çê bitirsîn
ji işkencê û lêdanê?
Doost hevalno!

Bila xera bibe kela zilmê
Bila xera bibe mala zilmê
Doost hevalno!
Bo daxwaza çêbûna welatekî
demokrat, serbixwe û azad
Bo zarok bê tirs û stûxwarî
mezin bibin.
Ji bo sir nedin serî bidin
Giringe li ber her zorîyê
dil bi keder û kul li berxwe bide.

Selahattin AKTAŞ

Sen ki
gözümün nuruydun
bereketli toprağım.
Yanan bağırma
pınardın.
Öylesine bağlıydım ki
sana...
Bilirim sen de bana,
bire on verdin
bire milyonlar verdin
çünkü hep.

Büyüdü
kanat gerdi şahinlerin,
boy attı buğdayların,
yedi kez öldü de
dirildi
yaban güllerin.
Nasıl da kem gözle baktılar
düşmanlarımız
aramızdaki sevdaya.
Yine de kopmadık
büyüttük sevgimizi.
Sen kimdin ki?
Ben kimdim ki?
ayırabilirlerdi bizi!
Hani sevdalandık dedim ya;
benim bana sevdalanışıma
benziyor bu.

Enternasyonalist
Savaşçı
Aziz Yoldaş
Mücadelemizde Yaşıyor

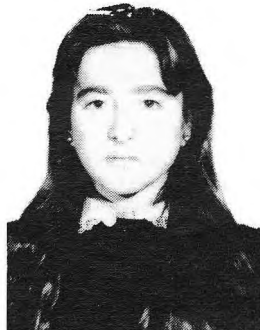
Hayrettin ERTURK

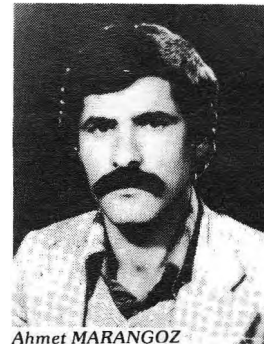
Şükrü MAN

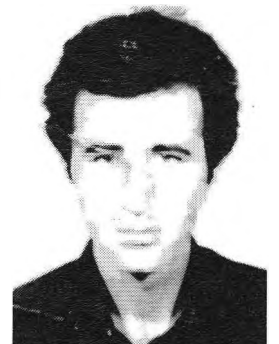
Haydar IŞIK

Türkan DERİN

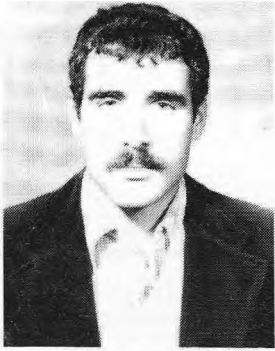

Ahmet MARANGOZ

Gazi ERKAN
İsmail
Rüstem
Hamza
Azad
Welat
Mehmet AYIS
Rifat

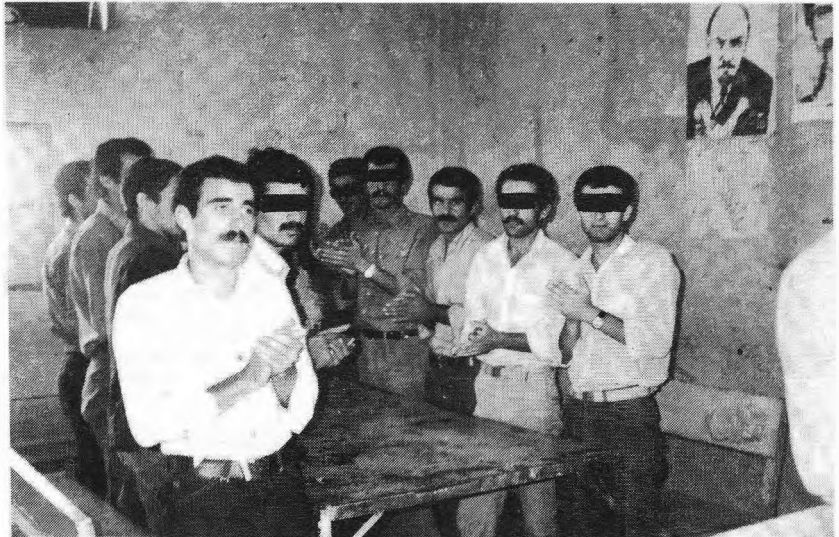
VEYSİ BADEM YOLDAŞI ÖLÜMÜNÜN I. YILDÖNÜMÜNDE SAYGI İLE ANIYORUZ

Viranşehir'de doğmuş büyüyen Veyssi BADEM (Diyap) yoldaş, 1970'li yılların sonlarına doğru, Kürdistan çapında gelişmekte olan ulusal kurtuluş mücadelemizden etkilenecek ulusal kurtuluşçu saf-larda yer aldı. Aydın kişiliği ulusal kurtuluşçu düşünceleri hızla kavramasını ve bilinçlenmesini sağladı. O, daha ilk dönemlerden baş-layarak bu ideolojinin propagan-dasını yapan ve Partimizin ideoloji-sinin geniş çevrelere maalede-mesinde değerli çabalar gösteren bir yoldaşımızdı. Bu çabalarını aynı zamanda, Kürdistan'daki çarpık

burjuva, küçük-burjuva ve feodal düşüncelerin teşhir ve tecrit edil-mesinde de ortaya koyuyor, küçük-burjuva reformizmi, sosyal-şöve-nizm ve ilkel milliyetçiliğin iç yüzü-nü sergileyerek, bu anlayışları mah-kum ediyordu.

Veyssi BADEM yoldaş, 12 Eylül 1980'e kadar yoğunca yürüttüğü bu faaliyetlerin ardından Partimizin iste-ği üzerine cunta sonrası dönemde yurtdışına çıkarak kamplarda aske-ri ve siyasi yönden kendisini eğitime-ye başladı. Lübnan-Filistin sahasında gördüğü bu eğitim sürecinde ken-disini hızla yeniledi, kısa sürede dikkat çekici bir gelişme ortaya koydu. Özellikle ideolojik-politik o-larak gelişkin bir düzeye ulaşarak diğer yoldaşlarının da bu yönlü eği-timine katkıda bulunmaya başladı. Veyssi yoldaş, Ortadoğu'nun bu sa-vaş alanında en ön cephede uzun süre kaldı. Nebatiye ve Arnun Ka-lesi gibi, her an saldırı ile yüzyüze bulunan alanlarda, bir yandan dev-rimci kişiliği ve savaş gücünü ge-liştirirken, diğer yandan da Filistin halkının haklı kavgasına enter-nasyonalist desteğini sundu. Kamp-larda bulunduğu süreçte kişiliği ve örnek davranışları ile de yoldaş-larında saygı ve güven uyandır-masını bildi.

Veyssi BADEM, Ramazan KAPLAN yoldaşlar PKK'nın II. Kongresi'nde

Parti II. Kongresi'nde delege ola-rak yeralan Veyssi yoldaş, Kongre sonrasında, alınan kararların hayata geçirilmesi faaliyetlerine daha iyi hazırlanmak amacıyla Parti tara-fından Güney Kürdistan'a gön-

derildi. Burada kaldığı sürece Par-tinin önüne koyduğu görevleri en yüksek sorumluluk duygusu ve ka-rarlılıkla yerine getirmeye çalış-tı. Kitle faaliyetlerinde yer aldı.

Daha sonra Kuzey-Batı Kürdis-tan'a gönderilen Veyssi yoldaş, Şir-van ve çevresinde faaliyet yürüt-mekle görevlendirildi. Düşmanın yoğun askeri yığınak yaptığı, iha-neti yaygınlaştırmak için her türlü yöntemi denediği ve oluşturdu-ğu hain çeteleri devrimcilerin üzeri-ne saldırdığı bu alanda faaliyetler an-cak çok büyük zorluklar ve her an ölüm tehlikesi ile yüzyüze yürüte-bilecek durumdaydı. Veyssi yoldaş, 21 Mart Silahlı Propaganda Takı-mı'nda savaşçı olarak yer aldığı bu mücadelede, düşmanın alandaki

varlığına ve tahribatlarına karşı di-renişi yükseltme hazırlıkları içinde olduğu bir dönemde, düşman güç-leriyle Şirvan-Sisem'de giriştiği bir çatışmada yüksek bir direnme gücü sergileyerek üç yoldaşı ile birlikte 1 Temmuz 1985 günü şehit düştü.

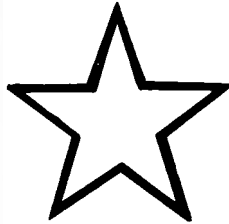
Veyssi BADEM yoldaş, mücadele saflarında sergilediği olgun, kararlı ve dürüst yapısıyla yoldaşlarında derin bir saygı ve sevgi yaratmayı bilmiş, onlara birçok yönüyle örnek olarak seçkin bir kişilik sergilemiş-tir. O, bu değerli özelliklerini ölü-me giderken ortaya koyduğu dire-nişçiliği ile zirveye ulaştırarak ulusal kurtuluş savaşımızda ölümsüzleş-miştir. Partimiz ve halkımız O'nu zaferle giden ulusal kurtuluş-diren-iş savaşımızda yaşatacağıdır.

DİRENİŞİN CANLI ABİDESİ VEDAT ALATAŞ YOLDAŞI ÖLÜMSÜZDÜR

Partimiz, değerli kadrosu ve direniş geleneğimizin en soylu tem-silcilerinden Vedat ALATAŞ (Zihni) yoldaşı, 1 Temmuz 1985'te Şirvan-Sisem direnişinde şehit verdi. Vedat yoldaş, diğer üç yoldaşı ile birlikte sömürgecilerle girdiği çarpışmada son nefesine kadar direndi ve baş-tan sona direnişle yoğrulmuş yaşa-mını yine görkemli bir direnişle noktaladı. Böylece O, direnişle bütünleşmiş bir yüreğin ne denli soylu olabileceğini bir kez daha gözler önüne sererek ölümsüz-leşti.

Diyarbakırlı olan Vedat yoldaş, ulusal kurtuluşçu ideolojimizle ta-nışmadan önce KUK saflarında yer-al-maktaydı. Ancak gelişen mücade-lemizin etkisi ile ufku açıldıkça, içinde yer aldığı yapının olumsuzluk-larını görmeye başladı ve Kürdis-tan için savaş vermek isteyen soylu bir yüreğin bu saflarda yeri olama-yacağına karar vererek Hareketi-miz saflarında yerini aldı. Cunta öncesi dönemde Diyarbakır ala-nında Partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluşçu faaliyetlere aktif olarak katılarak çeşitli görevler üstlendi. Vedat yoldaş, mücadelesini büyük bir azim ve çaba ile sürdürdüğü bir dönemde sömürgeci kolluk kuvvet-leri tarafından yakalanarak Diyar-bakır zindanına atıldı.

İşte Vedat yoldaşın bun-dan sonraki yaşamı, soylu bir destan-ın yazılışını ifade eder. Sömürge-cilerin kudurmuşcasına saldır-dığı ve Diyarbakır zindanlarının insanlıkdışı koşulları, vahşi işken-celeri ve inanılmaz görkemlilikteki direnişleriyle dillere destan oldu-ğu bir dönemde, bu baskı ve işken-ce-leri ilginde duyan, ancak sonuna kadar PKK'lı kadro, sempattan ve taraftarların oluşturdukları diren-me duvarının sağlam bir taşı olma-sını bilen bir kahramandır Vedat ALATAŞ yoldaş. O, Diyarbakır şehenneminde üç yıl boyunca ağır baskı, işkençe ve zulme maruz kaldı ama bu üç yılın her anını ilhiklerine dek direnerek geçirdi. Mazlum, Kemal ve Hayrilerin en sadık izleyi-cilerinden biri oldu; mücadelesini

yeniden dışarıda sürdürme umu-dunu asla kaybetmedi.

Ve üç yıllık esaretin ardından bu umudu bir gerçeğe dönüştü; Diyar-bakır zindanlarından salıverildi. Ancak bu kez de dışarıda sömür-gecilerin sıkı çemberi içerisindeydi ve her an gözaltında tutulmaktaydı. Vedat yoldaş, içinde piştiği dire-nişçi ruhunu bir kez daha ortaya koydu ve sömürgeci denetim çem-

berini yararak yoldaşlarıyla bağ kurdu. Artık yepyeni bir dönem baş-lamıştı kendisi için. Mazlum, Ke-mal ve Hayrilerin devrettikleri di-renme bayrağını bu kez Kürdistan dağlarında dalgalandıracaktı.

Vedat yoldaş, üç yıl boyunca uzak kaldığı gelişmeleri daha derin-liğine kavramak ve kendisini her konuda yeni mücadele dönemine hazırlamak için Güney Kürdistan'daki Parti kamplarında askeri ve siyasi eğitim gördü. Eğitimini ta-mamlayınca, Kuzey-Batı Kürdis-tan'da mücadele yürütmek üzere ülkeye döndü ve 21 Mart Silahlı Pro-paganda Takımı'nda savaşçı olarak yer aldı. Kendisini her yönüyle daha da büyük direnmelere hazırladığı bir dönemde, 1 Temmuz 1985 günü Şirvan-Sisem'de sömürgeci ordu ile girdiği çarpışmada üç yoldaşı ile birlikte kahramanca direnerek şe-hit düştü.

O, direnmenin en soylu bir örneği olarak yolumuzu daima aydın-latacak, ulusal kurtuluş mücade-lemizin zaferlerinde yaşayacaktır.

BİR DOĞUŞUN HİKAYESİ

Duyuyor musun Diyarbakır?
Duyuyor musun onların sesini?
Dinle

şimdi sıra sende.
Titre... titre
sarsıla sarsıla
midende bulantı
düşmana kusana kadar.
Onlar yabancı değil sana;
sömürüye düşman...
emeğe dost

Onlar;
Newroz ateşiyle taş duvarlarını
parçalayan
Çağdaş Kawa'nın yoldaşları.
Onlar;
zindan direnişlerinin
zincir tanımayan ölümsüz
örgütleyicisi
Hayri DURMUŞ'un öğrencileri.
Onlar;
hücrelere sığmayan gür ses,
enternasyonalizmin

bükülmez bileği
Komutan Kemal PİR'in
askerleridir.

Senin değil Amed;
15 Ağustos,
onların günü bugün.
Dağlar karbeyazı
gelinliklerini giydiler
kızıl karanfil nakışlı.
Toprak en güzel kokusunu
salıyor doğuya
yara bağrından.
Müjde diyor müjde,
kuru göz çanaklarını ıslatan
sevinç gözyaşlarıyla.
En kahpe düşmana inat
müjde diyor analar
şimdi vatanda.
Yüzü gülüyor yağlı-geç
Kürdistan'ın
şimdi yakılan savaş türküsüdür
ağıtlardan fıskıran.

ÖMERAN AŞİRET REİSİ YURTSEVER ZÜBEYİR YILDIRIM İŞKENCEDE KATLEDİLDİ

Sömürgeci faşistler halkımıza karşı giriştikleri suçlarına her gün bir yenisini ekliyor. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne ge-cemeyen ve her geçen gün çöküştü derinleşen sömürgeci faşist cunta, halkımıza yönelerek savunmasız yurtseverleri katliamdan geçiriyor. Devrimcileri yiyecek vermek, onla-ra yataklık yapmak ve hatta ihbar etmemekle suçladığı onlarca yurt-severi işkencelerde katleden sö-mürgeciler, bu cinayetlerine bir ye-nisini eklediler. Mardin'in Omerli ilçesinde bulunan Ömeran aşiret reisi yurtsever Zübeyir YILDIRIM, Şubat 1986'da, işkenceye alındığı Mardin Tugayında vahşice katle-dildi.

Kurtuluş Kuvvetlerimizin geliştirdiği eylemler karşısında çaresiz kalan ve ordusu ile gelişmeleri önleme gücünü gösteremeyen sö-

mürgeciler, Kürdistan'da bulunan aşiretlere el atarak onlarla ihanet anlaşmalarına girmeye ve milis-çete grupları örgütlemeye çalış-maktadırlar. Bu amaçla, tehdit de dahil birçok yöntemle başıvuran sömürgeci faşistler kaşarlanmış bir-takım aşiret reislerini bu amaç-larına alet etmeyi başardılar. Ancak bununla yetinmeyerek diğer birta-kım aşiretleri de yanlarına çekmeye çalışmakta, bu konuda fazla umut bağlayamadıklarına ise alçakça yö-nelmektedirler. Mardin ve çevresi, yurtseverliğin köklü olduğu alanlar olarak, sömürgecilerin bu amaç-larına ulaşmalarında önemli güç-lükler çıkarmaktadır. 15 Ağustos 1984 sonrasında bu alanda müca-delemizin önemli gelişmeler kay-detmesi ve düşmana yöneltilen peş-peşe başarılı eylemlerle halk kit-lelerinde derin bir güvenin yaratılma-sı, bu hain planları iyice işleme-kı-lan gelişmeler olmuştur. Bu durum karşısında sömürgeciler, yanları-na çekme umudunu taşımadıkları kişileri tek tek katletmeye baş-la-mışlardır. Ömeran aşiret reisi de mücadelemize sempati duyan bir yurtsever olarak sömürgecilerin baş hedeflerinden biri durum-daydı. İşte bu nedenledir ki, yurtse-ver Zübeyir YILDIRIM'ı, alçakça işkencelele katlettiler.

Ancak her geçen gün açığa çıkan bir gerçek var; o da bütün bu cinayet ve saldırıların sömürgecilerin Kür-distan'daki son çarpınları olduğu-dur. Onlar çırpındıkça batacak ve döktükleri kan gölünde boğulmaktan kurtulamayacaklardır.

TC'NİN AJAN, MİLİS, ÇETE ÖRGÜTLEME FAALİYETLERİ KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ GÜÇLERİNİN İNDİRDİĞİ DARBELERLE BAŞARISIZLIĞA UĞRATILDI

Ulusal kurtuluş ve devrimci hareketlerin tarihlerinde de görüldüğü gibi, devrimci mücadelenin gelişmesine koşut olarak karşı-devrim de gelişir. Karşı güçler hele birbirlerinin boşluklarından çıkarları gereği yararlanır, kendi çıkar ve amaçlarını hakim kılmak isterler. Hangi güç, taktiklerini ve politikasını daha etkin uygularsa, o kazanır. Evet, sonunda başarıya ulaşan, devrimci ve haklı olandır. Fakat, şu da açık bir gerçektir ki, yetmezlik gösteren bazı ulusal kurtuluşçu ve devrimci hareketler, ya yenilgiye uğrayarak yollarca geriletilmiş veya kendilerini ezilmekten ve tümüyle imha olmanın kurtaramamışlardır. Bu kural, ülkenin geneli için geçerli olduğu kadar, bir parçası ya da bölgesi için de aynı oranda geçerlidir. Düşman ve devrimci güçler genel, bölgesel ve yerel düzeylerde kendi amaçlarına uygun stratejik-taktik plan ve programlar belirlerler. Ve bu çerçevede dahilinde birbirleriyle mücadele ederler.

Kürdistan'ın küçük bir kasabası olan Şemdinli üzerinde de devrim ile karşı-devrimin böylesi yönelim ve çalışmaları vardır. Şemdinli, 15 Ağustos Atılımıyla ilk kurşunların patladığı, ilk bombaların gümbürdediği ve ulusal kurtuluş mücadelemizin sesini dünya kamuoyuna duyurduğu alanlardan biridir. Aynı zamanda, ülkemizin en sarp arazisine sahip olan Hakkari'nin bir ilçesi olan Şemdinli, bölünmüş Kürdistan'ın birleştiği noktada bulunmakta, ortak sınırları olması itibarıyla Doğu ve Güney Kürdistan'a açılmaktadır. Düşman bu durumu gözönünde bulundurarak, yöreye gereken önemi vermekte ve dolayısıyla bu alan üzerine habire yüklenmektedir. Denilebilir ki, düşmanın bugün Kürdistan'da en fazla önem verip, askeri güçlerini yığıdığı alanların başında Şemdinli gelmektedir. 15 Ağustos Atılımından önce Şemdinli'de sadece 80 kişilik bir düşman askeri gücü varken, bugün Şemdinli'deki asker mevcudu yereldeki halkımızın nüfusunu aşmakta, eğer buna bir de ajan-milis yapıyı da ilave edecek olursak, Şemdinli'de neredeyse kişi başına ortalama 1-2 silahlı düşman gücü düşmektedir. Bu, düşmanın küçük bir kasabaya ne kadar ağırlık verdiğini göstermektedir.

Alan üzerinde savaştan güçler, çeşitli düzeylerde kıyaslandıklarında ve yine kendisini dayatan zorluklar ifade edildiğinde, devrimci güçlerin kaydettiği gelişmelerin önem ve değeri daha çok kavranacaktır. Sömürge bir halkın olanakları ile sömürgeci bir devletin olanakları arasındaki fark kıyaslanmazdır. Düşman, çağın tüm gerici-liğinin desteğini arkasına alıp, kendi teknik üstünlük ve maddi imkanlarına dayanarak devrimci kurtuluş güçlerine karşı bir imha seferi yürütüyor. Devrimciler ise, sadece sömürge bir halkın kararlı desteğine, yüksek azim ve fedakarlığına, güçlü ideolojilerine dayanarak çetin bir mücadele sürdürmektedirler. Yılın mevsim farklılıkları düşman açısından önemli bir engel oluşturmaz; fakat, devrimci mücadelesinde önemli bir etkileyici faktördür. Düşman mevsim koşullarını gözönünde bulundurarak, faaliyet yürüten güçlerin çalışmalarında engeller çıkarmaktadır. Özellikle Kürdistan'ın büyük bir bölümünde çok ağır ve sert geçen kış, böylesi bir özelliğe sahiptir. Hakkari, dolayısıyla Şemdinli

iklimi çok sert geçen bir yöremizdir. Adeta komşunun komşuya gidemediği ağır kış koşullarında, Kurtuluş Birlikleri hem sömürgecilerle, hem de bu çetin doğa koşullarıyla boğuşarak ulusal kurtuluş mücadelemizi ilerletmektedirler. İşte bu olumsuz koşulların yarattığı çeşitli boşluklardan yararlanan sömürgeciler, 1985-86 kışı boyunca kendi teknik üstünlüklerine de dayanarak Şemdinli'de yurtsever halkımız üzerinde her çeşit zorba işkence, tutuklama, yenden sürme, zorla milisleştirme... faaliyetlerine hız verdiler. Aynı zamanda, şimdiye dek görülmedik bir düzeyde sözlü ve yazılı propaganda kampanyası sürdürdüler. Gönüllü silah alan, kendisini çoktan satmış, vatan haini çok az uşak bir güruhun dışında, yurtsever halkımızın eline zorla silah tutuşturup kendilerine o, meşhur köy korucuları adını taktılar. Bunlara zorla nöbet tutturuldu, sömürgeci birlikler önünde rehberlik yaptırıldı. Yol boyları ile yerleşim alanları üzerinde mütemadiyen dolan helikopterlerle PKK'ye, önderliğine ve Kurtuluş Kuvvetlerine yönelik asılsız, karalayıcı; ama özünde kendi zayıflıklarını ele veren broşür ve bildiriler dağıtıldı. Bunun yanı sıra sömürgeci yetkililer köylerde sistemli bir biçimde halkı zorla toplayıp, iğrenç propaganda kampanyaları yürüttüler.

1986 ATILIMIYLA MÜCADELEMİZ DAHA DA YÜKSELİYOR

Karların erimesi ve mevsim koşullarının elverişli hale gelmesiyle beraber, Şemdinli'de devrimci mücadeleyi hızlandıran Kurtuluş Kuvvetlerinin faaliyetleri, sömürgeciler ile uşakları, vatan hainleri üzerinde çok etkisi yarattı. Kendisini "güven" ve "huzur" içinde hisseden sömürgeciler ve çeteleri, devrimci faaliyetlerin kabarmasıyla neye uğradıklarını şaşırarak korku ve panik içine girdiler. Daha önce getirip yerleştirdikleri askerlerle her köyü bir karakola çeviren sömürgeciler, ağır kış koşullarından faydalanarak bu kez bu birliklerinin yerine, eline zorla silah tutuşturdukları veya sakladıkları silahları çıkarttıkları halktan unsurları, "Köy Korucuları" adı altında görevlendirip kendi askeri güçlerini belli noktalarda topladı. Böylece kendi esas güçlerini kullanmadan ve yıpratmadan Kürdistan'da denetim kurup, sürdürdüklerini umdular. Fakat, HRK birlikleri yeni atılımla beraber köylere girip, propaganda, köy toplantıları ve silahsızlandırma eylemlerine yoğunluk kazandırdılar. Çok sınırlı bir kesim dışında, devletin silahlandırdığı unsurları hepsi, adeta Kurtuluş Kuvvetlerini bekliyorlarmışçasına onlara kukac açtılar. Devletin büyük umut bağladığı bu yapı, Kurtuluş Kuvvetleri karşısında yükümlendiği görevlerin hiç birisini yerine getirmeyi, getiremedi. Tam tersine, devletin kendilerine zorla yüklediği görevlerden ötürü büyük bir ezilik duyup, bu durumlarını kanıtlama gayretleriyle Kurtuluş Kuvvetlerine ellerinden gelen yardım ve desteği sunarak gerçek tutumlarını sergilediler. Bu durumu sezen düşman, kendisine uşaklık yapanları aracılığıyla, aralarında korku ve tedirginlik yaratmak istedi. Ama tüm uğraşlarına rağmen düşmanın devrimcilerle halkı karşı karşıya getirme politikası, Kurtuluş Kuvvetlerinin güttüğü uygun taktik, politika ve propagandalarla başarısız

kalındı.

Bazı köylerde, devletin köy korucuları diye adlandırıldığı unsurların silahsızlandırılması, devleti yeni yönelimlere ve yeni tedbirler geliştirmeye itti. Daha önce birçok köyden kaldırılan karakollar yeniden oluşturuldu. Karakolların gücü sayısal ve niteliksel olarak takviye edildi. Bu alanda köy korucuları olarak görevlendirilen köylülere güvenilmediğinden, kontr-gerilla eğitimine tabi tutulan ve devlete bağlı güvenilir unsurlar yeniden kurulan karakollara ve oluşturulan seyyar birliklere alındı. Ve bu durum, bütün Şemdinli için örnek teşkilatlanma olarak gösterildi. Bu yöntemle de, halk indirilip, Kurtuluş Kuvvetlerinin yarattığı etki ortadan kaldırılmayınca, bu sefer daha başka oyunlara başvuruldu. Diğer alanlardan getirildiği güçlerin katılımıyla operasyonlara başlayan sömürgeciler, ajan-milis yapıya cesaret vermek için, "Falan dağı, falan mmtıkasda, falanca köyünde çatışma çıktı. Teröristlerden iki kişi öldürüldü, bir yaralı olarak ele geçti. Girilen çatışma sonucu bölücüler alandan sökülüp atıldı" vb. türünden asılsız haber ve propagandalar yaydı. Buna rağmen etkinlik sağlayamayan düşman, yaygın pus kurma taktiklerine başvurup, sızmalara karşı, çetelerle birlikte köyü ve köylüyü "korumaya" koyuldu. Bazı devrimcilerin başına ödül koyarak, öteden beri uygulayageldiği bir yönetime başvurdu. Kendi çaresizliğinin bir sonucu olarak böyle bir yönetime başvuran düşman, diğer yünden de PKK önderliğinde gelişen devrimci mücadeleyi kişilere bağlama amacını alçakça gütmüştür. Kişileri ön plana çıkarıp, mücadelenin sanki bir parti önderliğinde ve onun ideolojisi ışığında değil de, bir kişinin istek ve keyfiyetiyle sürdürüldüğü, onun da başı eildiğinde "bölücü" ve "yıkıcı" faaliyet adına bir şey kalmayacağı, "huzur" ve "güven" ortamına kavuşulacağı imajını vermekte, böylece mücadeleyi küçümsemekten devrimcileri karalamaya, yalan ve asılsız proagandalar yaygınlaştırmaya dek çeşitli biçimlerde psikolojik savaş da tırmandırmaktadır.

EYLEMLER BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ

26 Mayıs 1986 günü, devlete resmi olarak milislik yapan bir şahıs, Nerkola köyünü basan Kurtuluş Kuvvetleri tarafından, taşıdığı Sminof marka silahı kamulaştırılarak silahsızlandırıldı. Halkın önünde bu kişi şahsında ajan-milis yapı teşhir edildi. Ayrıca bu şahıs sert bir şekilde uyarılarak serbest bırakıldı. Gerçekleştirilen bu ilk eylemle Kurtuluş Kuvvetleri bu yapı üzerine kararlılıkla gideceklerini gösterdiler.

Bu eylemin ardından Şemdinli ilçe merkezinin dahilinde sayılabilecek ve yakın bir mesafede bulunan Nehriye köyü silahsızlandırıldı. Köyde feodal-komprador bir aile ikamet etmekteydi. Tarihten beri bu aile sömürgeci devlete hizmet etmekteydi. Köy, 1985 yılında seyyar komando birliğinin üslediği bir yerdir. 30 Mayıs 1986 günü saat 24.00 sularında Kurtuluş Kuvvetlerince sarılan köy denetim altına alındı. Yapılan basın operasyonunda, Reşit ve Selahattin Çiftçi'ye ait kalınkaf marka silah saklandığı yerden çıkılarak kamulaştırıldı. Bu şa-

hıslar köy halkı önünde teşhir edildi, işledikleri suçları bir daha tekrarlamamaları konusunda katı bir şekilde uyarıldılar. Gerçekleştirilen bu eylem, düşmanın en güçlü olduğu sandığı alanda bile Kurtuluş Kuvvetlerinin ajan-milis yapı üzerine ısrarla yürüyeceğine dair kararlılığını, oluşturulan ajan-milis yapının ise kofluğunu bir kez daha gösterdi.

Kurtuluş Kuvvetleri aynı süreçte Güney Kürdistan sınırında bulunan Herki köyünü, gerçekleştirdikleri kararlı ve planlı bir operasyonla tüm den silahsızlandırdılar. Büyük bir disiplin ve başarıyla yapılan ani baskında, devletin umudunu bağladığı köy korucuları tesirli hale getirilerek hiçbir direnişte bulunmadan silahlarını kurtuluş kuvvetlerine teslim etmek zorunda bırakıldılar. Eylemde, devletin dağıttığı silahların tümü (14 adet piyade tüfeği) kamulaştırıldı. Devletin girişimleri ve ilkel milliyetçiliğin fiili teşviğiyle oluşturulan bu yapıyı dağıtan silahsızlandırma eylemlerimiz, sömürgeci-faşist Türk devletini

savru. İlkel-milliyetçiler de el altından haber göndererek, silahını teslim edenleri tehdit edip çetelerden silahlarını teslim etmemelerini, Kurtuluş Kuvvetlerine karşı kullanmalarını istedi.

Türk devletinin her eylemden sonra geliştirdiği propagandalarda görüldüğü gibi, bu eylemden sonra da yeni bir asılsız iddia ortaya atıldı ve şöyle denildi: "Aslında Apocuların bu alandaki gücü 5-6 kişidir. Bunların köy basacak, silah toplayacak güçleri yoktur. Apocular Barzanilerden pşmerge gücü getirerek bu tür eylemler yapıyorlar." Bu iddia, TC'nin gazete, broşür vb. yayımlarında yer alan, "Apo desteksiz kaldı", "Barzani Apoculara yaptığı desteği kestiğini açıkladı", "Apocularla Barzaniler arasında çatışma çıktı" gibi iddialara karşılıklandırıldı, faşist Türk sömürgeciliğinin yalan, iftira ve karalamayı kendisine bir yöntem olarak seçtiği açıkça görülecektir.

Eylemin ardından Güney Kürdistan'da devletin bizzat örgütlediği işbirlikçilerin harekete geçmesi, Kurtuluş Kuvvetleri ile halka karşı her göreve amade olmaları, yerlerinde bile duramayıp, ortalıkta ır dönmeleri Türk devletinin siyasi uzmanlarıyla, büyük bir askeri birliğin koruması altında, Herki köyünde gündüz ortasında toplantı yapmaları, toplantıda PKK'ye karşı "etkin" kararların alınması, ilkel-milliyetçiliğin, işbirlikçi Kürt ege-

korkuya boğduğu gibi, bir süredir "PKK'ye sınırdan eylem yaptırılmayız" propagandasını yaygınlaştıran, erzak karşılığında bunu taahhüd eden anlaşmaları faşist Türk devletiyle imzalayan ilkel-milliyetçilerin çıkarlarını da ciddi bir biçimde sarsarak onları endişelendirdi. Eylemde, TC'nin politikasıyla, ajan-milis yapı ve ilkel-milliyetçilik güçlü bir biçimde teşhir edildi. Halkımıza, bunlara itibar etmemeleri, oyunlarına girmemeleri, ERNK'nin ve önderi PKK'nın yanından yer almaları çağrısı yapıldı.

Eylemden sonra, düşman bir operasyon düzenledi. Daha önce silahlandırdığı unsurlar, devletin resmi yetkilileriyle görüşmekten çekinip, dağa kaçtılar. Bunun üzerine panığa kapılan TC, ilkel-milliyetçiler ve işbirlikçi aşiret reisleri duruma çare aramaya koyuldu. Bir yandan, getirilen büyük askeri birliklerle gözdağı verilmesi istenirken diğer yandan da göçetirme, erzağı kesme, köylerini elelerini yakıp-yıkma tehditleri

men sınıflarının maskelerini bir kez daha düşürmüştür. İşbirlikçiliğin, Kürt hakim sınıfların sınıfsal karakterlerine ve geleneksel karakterlerine son derece uygun olduğu pratikte kanıtlanmıştır.

Halkımızın PKK'ye, onun önderliğindeki ERNK'ye olan bağlılığı ve Kurtuluş Kuvvetlerinin sabırlı ve kararlı çalışmalarıyla düşmanın oyunları boşa çıkarılıp, ilkel-milliyetçi Kürt egemen sınıfları geriye adım atmak zorunda bırakıldılar. Kurtuluş Kuvvetlerine aşıktan yönelmeyen bu güçler, çeşitli komplolarla entrikalara başvurumaktadırlar. Alanda bulunan aşiret ileri gelenleri, gönderdikleri haberler ve yaydıkları çeşitli propagandalarla tarafsızlıklarını beyan etmektedirler. Gelişmeler, devrimci hareketin güçlenmesi ile bunlardan bir kesiminin tarafsızlaşacağını, bir kısmının da devrimci güçlerden yana tavır takınacağını, diğer bir kesiminin ise özünde devletle işbirliği içinde olmakla beraber taktik gereği böyle bir tavır alacağını göstermektedir.

- Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!
- Kahrolsun İşbirlikçilik, Ajan-Milislik ve Çetecilik!
- Yaşasın Halkımızın TC'ye ve Yerli İhanete Karşı Yürüttüğü Vatan Mücadelesi!

Kürdistan'da Süreklilik ve İvme Kazanan Ulusal Kurtuluş Direnişi,

Faşist Türk Sömürgeci Ordusunun Operasyonlarındaki Çıkmazı,

Direnış Karşısında Türk Şoven Burjuva Basının Çılgınlığı

ve Milisleşme Yolundaki Reformculuk...

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Yaz ve sonbahar taarruzunu değerlendiren Türk sömürgeci uzmanları, sorunun hiç de yüzeysel tedbirlerle önlenemeyeceğini, derin köklere dayandığını, örgütlü olduğunu farkederek bu gerçekliği kabul etmiş; CIA ve NATO uzmanlarıyla toplantılar yapıp yeni uygulamalar tespit etmişlerdir. "Bu nedenle 1985 kış ayları kurallastırılarak siyasal, ekonomik, askeri birimlerle yoğunlaştırılacak özel savaş planlandığı dönemdir."

Türk faşist ordusu, 15 Ağustos'tan bu yana Kürdistan'daki askeri yoğunlaşmasını hiç azaltmamış, operasyonlara hiç ara vermemiştir. Ad değiştirilen hareketler, taarruzlar daha da yoğunlaşmayı ve yöntem değişikliklerini ifade etmektedir.

1985 baharında netleşen bu çok yönlü savaş şu noktalarda özetlenebilir: Belli bir stratejik, taktik planlamaya göre yoğun askeri yerleşime gitme, askeri birliklerin birim düzeyinde sayıları artırma, günlük önlemlerine ağırlık verme, aktif savunmadan saldırıya geçerek, taktik saldırı inisiyatifi ele geçirmek. Buna göre, karakollardaki asker sayısı en az 100'e çıkarıldı, yüz askerden 60-70'i nöbet ve pusu düzeninde tutulurken güvenlik önlemleri artırıldı... Askeri birliklerin etrafı mayınlarla dolduruldu, binalar yüksek duvarlarla çevrildi, kırsal alanda gece-gündüz askeri araçların seyretmesi yasaklandı ve bütün ulaşım helikopterlerle yapıldı. Askeri birlikler telsiz, MG-3 ve roketatarlarla donatıldı; jenaratorlarla aydınlatıldı... Faşist ordunun bu yoğun savaş hazırlıklarını kendi belgelerinden izlemek olanaklıdır:

7nci Kolordu Synt. K.lığının 18 Haziran 1985 Gün ve İSTH: 7130-108-85/986 Sayılı Mesaj Emri:

"Md. 1: 07 Haziran 1985 Günü Şırnak'ta 119'ncu J. Snr. Al. K.lığı Kışlasına 200 metre mesafeden BSWIN marka Rus yapısı bir roket atıldıgı..."

Md. 3: Belirtilen silahların eylemlerde yaygın olarak kullanılması, önümüzdeki günlerde aynı silahların aşağıdaki hedeflere kullanılması ihtimalinin bulunduğunu:

A) Helikopterlere, özellikle pist

yerinde olanlara

B) Benzin tankerleri ve akaryakıt depolarına

C) Cephanelik depolarına

D) Önemli askeri tesis, karakol karargahları ve lojmanlara

E) Zırhlı ve motorlu araçlara

F) Kamu ve umuma ait diğer kritik tesisler...

Md. 4: Tüm birlik komutanlarının hedef olması muhtemel tesis ve araçların emniyetinin belirtilen silahın özellikleri dikkate alınarak yeteri kadar mesafeden sağlanması tesis edilecektir... (IRAK) emniyet tedbirlerinin iç (YAKIN) emniyet tedbirleri ile sıkı bir şekilde koordinasyonun sağlanması ilgi (B) emirle bildirildiğini, ..."

Jandarma Genel Komutanlığının 02 Ağustos 1985 Gün ve İSTH: 0621-1-851 EM. ve ASYŞ. Şb. Sayılı Emri:

"Md. 1: 1 Ağustos 1985 günü saat 17.30 sıralarında ŞİRT ili SASON İlçesi, Yücedağ bucak J. Tk. K.lığından ihtiyaçları olarak karakola ait Pick-up aracıyla SASON İlçe merkezinde karakola dönüşlerinde tahminen 4-5 terörist tarafından yapılan saldırı sonucunda 1 asb., 4 erşehit olmuş, 1 er ağır yaralanmıştır..."

Md. 2: 15 Ağustos 1984 tarihinden bu yana Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da vukuu bulan olaylarla ilgili olarak bugüne kadar verilen bütün emirlerde ve özellikle ilgili emirlerde teröristler tarafından yapılması muhtemel, her türlü alınması gereken tedbirler ve tertip açık ve teferuatlı bir şekilde belirtilmesine rağmen en az 2 araç halinde, gerekirse çıkarılmaması gereken tek araçla görevle çıkılmış ve dönüşte akşama kalınması neticesinde bu vahim ve son derece üzücü olay meydana gelmiştir."

Md. 3: İlgili emirler hilafına hareket ederek 1 asb. ve 4 er şehit ve 1 erin ağır şekilde yaralanmasına sebebiyet veren Sason İlçesi Jandarma Bl. K.lığı (973-14) hakkında emre itaatsizlikte ısrar, tedbirsizlik, dikkatsizlik ve ölüme sebebiyet vermekten kanuni işlem yapılacağı..."

J. Gn. K.lığının ve S. K.leri İstihbarat Güvenlik Yönetmeliği Yönergesi (12 Ekim 1985):

Uludere, Beytüşşebap, Şırnak, Eruh, Silopi, Çukurca, Çatak, Yüksekova, Şemdinli olmak üzere, Şirvan, Sason, Mardin ve Derim'de yapılmaktadır. Örneğin, Pervari'nin Hol, Kol, Omyanus, Aker köyleri, Oysan (Doğan) köyünde toplanmaktadır. Şırnak'ta Ramuran, Dehrehan, Çemkê Tehlo, Kella, Gundik, Çala, Tuşima, Avka Tehl köyleri İrbikê Bestê köyünde toplanmaktadır. Şırnak'ta Grek, Bacrî, Talga, Deryan, Diyan köyleri Ayan'da toplanmaktadır. Şırnak'ta Çunkêr, Bêrêz, Girê Sıra köyleri Navyan'da toplanmaktadır. Şırnak'ta Xwarê Pizo, Gurdilan, Bêskuk köyleri Banê Botyan'da toplanmaktadır. Şırnak'ta Gundikê Mellê köyü aynı şekilde bir merkez olmaktadır. Cudi'de zaten on köy boşaltılmıştır. Uludere'de Hêlê böyle bir merkez olmaktadır. Uludere'nin Robosk, Mêrgê Mîrê, Aluş smû köyleri kaldırılmaktadır. Beytüşşebap'ta Kolka, Xinzorik, Besta Sêvê, Zorava, Şikala köyleri bölüğü olduğu Uludere-Beytüşşebap yoluna indirilmektedir. Uygulamaların yüzlerce köyü kapsadığını belirtmeye gerek yoktur. Sömürgeciler bunu niye geciktirirler? Birin-

"10. Bölgede görevle gönderilecek her araç için bir üst komutanlıktan izin alınacak intikaller AKB'dan iki saat önce varış yerinde olacak şekilde planlanacaktır... nöbetçilerin yönü dışarıya yönelik olacaktır..."

12. Atış yapmamış ve kullandığı silahı, bütün özelliklerini bilmeyen subay, assubay, erbaş ve er kalmayacaktır..."

13. Bütün erbaş ve erler M-48 mayının tökezlenmesini ve el bombasının kullanılmasını bilecektir."

Lojistik

1. Sivil vasıtaları mermi, silah, teçhizat, telsiz veya melbusat nakli yapılmayacaktır.

2. Her kademedeki bakıma gerekli önem verilecek silah, araç ve muharebe malzemelerinin her an kullanılmaya hazır bulundurulması sağlanacaktır."

7. Kolordu Komutanlığı 26 Haziran 1985 Günü ve HRK. 7130-356-85 Sayılı Emrine... Ek/A... (GENELKURMAY BAŞKANLIĞININ EMİRLERİ)

"Harekat Güvenliği tedbirleri: (12) Güneş hareket bölgesi, muharebe sahasıdır. Muharebe sahasında asker silahsız geçmez. Herkes silahlı olacak, gerekli emniyet tedbirleri alınmak suretiyle silah her an ateşe hazır bulundurulacaktır."

(13) Subay ve assubaylar kadrolu silahı olan tabanca ve makinalı tabancaya ek olarak p.t.f. de taşıyacaklardır..."

Eğitim:

(E) Bütün generaller, sb. ve assubaylar bilfiil bu eğitim, alarm ve tatbikatlara katılacaklardır..."

Diğer hususlar:

(1) Tali Bölge, K.lıkları emrine verilmiş olan iç güvenlik özel timleri ihtiyat olarak tutulmayacaktır. Bu timler:

(a) Asgari 20-25 günlük sürelerle arazide kalarak aynı çeteler gibi hareket edecek,

(b) Karşı gerilla hareketi uygulayacak,

(c) İstihbarat elde edecek,

(d) Gece hareketi yapacak,

(e) İz sürme ve takip ile bölücü çeteleri bulacak ve tesirsiz hale getirecektir..."(1*)

Ordunun hazırlıkları, hareket alanına giren ve Kürdistan'ın çoğunluğunu kapsayan şehir ve kazalarda, baskınları önleyecek tarzda olağanüstü boyutlara ulaşmış, başta Van, Siirt, Hakkari ve Mardin olmak üzere çoğu ildeki kazalar kuşatmaya almıştır.

Ordunun kıış hazırlıkları sürecinde doktor, sağlıkçı, öğretmen vb. sözde dini ya da sağlık ve eğitim hizmeti gören bütün elemanları Güneş Harekatı'nın amaçları doğrultusunda seçilip yollanmıştır. Çatak'ta MİT mensubu bir öğretmen, ağalar arasında çeteciliği övgüyleymiş, Şırnak'ta bir imam aynı görevi yapmaya çalışmış, Eruh'ta ise doktorlar aktif rol oynamışlardır. Doktorlar hastalanan her köylüye ancak, "bir Apocu'nun adını ya da yerini" söyleme karşılığı bakmışlardır...

Güneş Harekatı'nın amacına uygun ekonomik önlemler alınmıştır. Ekonomik önlem paketi denen tedbirler, asıl olarak feodaller ve aşiret reisleri vasıtasıyla çeteciliği geliştirmeye yönelik olmuşlardır. Buna göre, sınırda ki hayvan ticareti yasaklanıyor, resmen ağalara komutanların denetimine veriliyordu. Güney Kürdistan'daki bazı aşiret reisleri de bu planlamaya dahil edilirdi. Bol köy yolları yapılabacak, okulla asimilasyon ve denetim hızlandırılacak; tapu dağıtımıyla mera ve otlatıklar, ekilebilir araziler, egemen ögelere tapulanacak; köylülerin şehir pazarına bağlanması hızlandırılacak; egemen ögelerin kompradorlaşması teşvik edilecek; bazı alanlarda keçi beslenmesi yasaklanacak; göç teşvik edilecek; orman kesimi ağaların eliyle hızlandırılacak; köylülerin erzak alımı karneye bağlanacaktı vb...

Kitle denetimi ve pasifikasyon tedbirleri tespit edilip uygulamaya sokuldu. Yoğun askeri birikim ve çeteleşme bu denetim ve pasifikasyonun birinci adımıydı. Ancak diğerleri de o kadar etkiliydi. Köylere yoğun nüfus kayıtları tabi tutulması, gençlerin zorla metropole yollanması ya da askere alınmaları, İZİNSİZ köyden ayrılma uygulama, erzakın karneye alınması, yaylaya çıkılmaması, geceleri ateş

yakma yasağı, yasak alanların oluşturulması, zorunlu köy boşaltma uygulamaları (1985 kış ve baharıyla bu uygulamaya geçildi, Eruh'ta Guyina köyü tümüyle, Şırnak'ta Deştê Lalo kısmen, Miştaxo tümüyle, Eruh'ta Zivinga Şikaka -Ağaç-yurdu- çoğunlukla, Pervari'de Çemê Kalo köyü tümüyle, Uludere'de Evîl tümüyle göçertildi. Bunların sayısı daha da fazladır. Örneğin, 1985 Eylül'ünde Şırnak-Cudi'de on köy boşaltıldı), yurtsever ailelerin tespiti, zorla muhbirlik ve silah dayatmaları, operasyonlara zorla katma, stratejik köy(2*) oluşturma ve bu yönlü tehditler vd. hazırlık ve uygulamalar, kitle pasifikasyonunun yöntemleriydi.

Türk burjuvazi, ordu dokümanlarından da anlaşılacağı üzere ve 1984 yaz-sonbahar taarruzunda görüldüğü gibi, kitlelerden destek görmemiş, ulusal kurtuluş güçlerine darbe vuramamıştır. Kürdistan tarihinde ihanetlerin rolünü çok iyi bilen sömürgeciler, ihaneti teşvik amacıyla "Pişmanlık Yasası" çıkardılar. Yasa, korkaklara, dönekçilere, kaypaklara, kararsızlara, inancsızlara, oportünistlere hitap ediyordu. Ulusal kurtuluş safılarına ihanetin sayısal oranı %5 bile olmamasına rağmen, sonuçları tahrip edici olmuştur.(3*)

Türk ordusu, PKK ve ulusal kurtuluş direnişine köklü yöneliminin en başına milisliği koymuştur. Serxwebûn gazetesinde bu etrafıca izah edilmiştir. Milislik, emperyalizmin Global savaş stratejisinin en aktif uygulaması ya da ögesidir. Savaş o ülkenin insanlarıyla yürütmek, savaşçı özelleştirmek demektir. Tarih boyunca Türk sömürgeciliği bu yöntemi uygulamıştır. Bugün Irak'ta 100.000 civarında milis ordusu oluşturulmuştur. İran devleti 1982 ile birlikte milislik uygulamasına geçerek hemen hemen her köyde milis grubu oluşturmuştur. Yakın tarihte de Türk sömürgeciliği, 1925-40 yılları arasındaki başkaldırılarda bazı ağalar ve aşiret reislerini ayaklanmalara karşı çıkararak ayaklanmaları bastırmıştır. PKK'nın 1978'te yoğunlaşan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı da Siverek'te Bucaklı, Hilvan'da Süleymanlı, Derik'te Mansurileri, Batman'da Ramanlıları, Aydınlik'ti, DHB ve HK'yi,

(1*) Kontr-gerilla timleri olan iç güvenlik timleri yaygın olarak Temmuz 1985'te birlikte uygulamaya sokulmuşlardır. Bunlar 40-50 kişilik, gerilla kuyafetile gezen, özerk donanımlı birliklerdir. 1985 Eylül'ünden başlayarak aktif çeteleri de bu birimlerle dahil etmişlerdir. Oldukça etkili olmuşlardır. Mart ayında, bir kontr-gerilla timi Bingöl'de İbrahim Çakabay ve Mustafa Çakab adlı iki köylüyü öldürmüştür. Emniyet Genel Müdürü S. A. Bedük, 22 Mart 1986 tarihli Cumhuriyet'te terörist kılığında polis olmadığını belirtmiştir.

(2*) Köy kaldırma ve köyleri stratejik noktalarda birleştirme uygulamaları daha 1983'ten itibaren parça parça yapılmış, 1984-85'te hızlandırılmış, 1986 kıymda uygulamaya sokulmuştur. Serxwebûn, Şubat 1986 sayısında, Hakkari'de boşaltılan köylerin Türkiye İslamcileri vermiştir (Meşelik, Ayranlı, Kandil, Karasu, Yukarıpınçinceken, Ünlüce, Genişdere, Üzümkiran, Vargelim köyleri). Stratejik köy uygulamasına yaygın olarak 1986 Nisan'ında geçilmiştir. Bu uygulama, ağırlıklı olarak

Uludere, Beytüşşebap, Şırnak, Eruh, Silopi, Çukurca, Çatak, Yüksekova, Şemdinli olmak üzere, Şirvan, Sason, Mardin ve Derim'de yapılmaktadır. Örneğin, Pervari'nin Hol, Kol, Omyanus, Aker köyleri, Oysan (Doğan) köyünde toplanmaktadır. Şırnak'ta Ramuran, Dehrehan, Çemkê Tehlo, Kella, Gundik, Çala, Tuşima, Avka Tehl köyleri İrbikê Bestê köyünde toplanmaktadır. Şırnak'ta Grek, Bacrî, Talga, Deryan, Diyan köyleri Ayan'da toplanmaktadır. Şırnak'ta Çunkêr, Bêrêz, Girê Sıra köyleri Navyan'da toplanmaktadır. Şırnak'ta Xwarê Pizo, Gurdilan, Bêskuk köyleri Banê Botyan'da toplanmaktadır. Şırnak'ta Gundikê Mellê köyü aynı şekilde bir merkez olmaktadır. Cudi'de zaten on köy boşaltılmıştır. Uludere'de Hêlê böyle bir merkez olmaktadır. Uludere'nin Robosk, Mêrgê Mîrê, Aluş smû köyleri kaldırılmaktadır. Beytüşşebap'ta Kolka, Xinzorik, Besta Sêvê, Zorava, Şikala köyleri bölüğü olduğu Uludere-Beytüşşebap yoluna indirilmektedir. Uygulamaların yüzlerce köyü kapsadığını belirtmeye gerek yoktur. Sömürgeciler bunu niye geciktirirler? Birin-

cisi, PKK'yi ezceklerini sanıyorlardı; ikincisi, böyle bir uygulama çok riskliydi. Boşaltılan köylerin %100'ü topraksız olup hayvancılıkla geçimlektedir. Hedef köylülerin dağdan koparak geldiğine göre, sömürgeciler bunun altından nasıl kalkacaklardı? Sömürgeciler, askeri denetim ve milis gruplarıyla köylüleri tutmayla hedefliyor. Halbuki bu köyler şimdiye değin silah almamakta direnmis, ellı civarında şehit vermişlerdir; onlarca tutukluları vardır. Ulusal kurtuluş safılarında ikiyüz civarında savaşçılara vardır. Böyle bir toplanmanın ortaya çıkacağı sosyal sorunlar ayırdır. 28 Mart 1986 tarihli Hürriyet'te, faşizmin "Sosyal-Demokrat"ları SHP'nin telasi bu çıkmazı belgelemektedir. "İçişleri Bakanı ve dolayısıyla hükümet, devleti 3-5 eyleme ya karşı aciz gösteriyor... Dağın ilk yerleşim birimleri, belli mekânlarda toplanmamaktadır. Beytüşşebap'ta Kolka, Xinzorik, Besta Sêvê, Zorava, Şikala köyleri bölüğü olduğu Uludere-Beytüşşebap yoluna indirilmektedir. Uygulamaların yüzlerce köyü kapsadığını belirtmeye gerek yoktur. Sömürgeciler bunu niye geciktirirler? Birin-

(3*) 1984 Aralık'ında Pervari'de yaralı ele geçen Mustafa Çimen, Uludere, Şırnak,

Pervari ve Eruh'ta sömürgeci ordunun düzenli yerleşimini sağladı. Eruh, Pervari'de toplunun en dinamik yurtseverlerinden çoğunu yakalattı. 5 Ocak 1985'te Sason'da teslim olan Ali Ozansoy, düşmana verdiği bilgilerle, Sason, Şirvan ve Mutki'de onaltı devrimcinin şehit olmasına da ve altıncı on esir düşmesine rol oynadı. Batman, Şirvan, Sason, Kulp'ta ikiyüz yakın insanı tutukladı. Aynı tahribatı Van'da Müslüm Öztürk, Hakkari'de Hüseyin Tilki yaptı. 1986 Şubat'ında, tutuklu yüzlerce kişi arasında bunların sayısı 30 olarak verildi. Kaldı ki önemli bir kısmın savaşı ve kadro olma durumu yoktur. Bunların üst üste televizyona çıkarılmaları, tecrite alınmaları, mahkemelerde dövlümleri, "itirazçıları" sahte kimlik ve estetik ameliyatta yüzlerinin değiştirilerek topluma salınmaları, mücadelenin gelişmesi, sömürgecilerin çıkmazını göstermektedir. Çıkmaz öyle bir düzeye varmıştır ki, faşist sağılar bile yasa dışı itiraz etmişler ve yasa "İnfaz Yasası" ile icat edilmiştir.

Sonuçları oldukça tahrip edici olan ihanetler konusunda PKK'ye iki eleştiri olmuş-

tur. Birincisi, yurtsever halktan olmaktadır. Bunlar, "Neden bunları içimize alıyorsunuz, neden tarihten ders almıyorsunuz, neden farkedip cezalandırmıyorsunuz?" diyorlar. Bu yurtseverler, savaşı çocuklarına, "Ölün ama teslim olmayın" diyorlar. Ölü thanet eden bir yurtsever, bir zamanlar ölüne göyle demişti: "Öğün, sen hindi halinde aslan yuvasına oturmayla çalışıyorsun." Başka bir yurtsever, savaşı gölüne, "Eğer erkeksen gel, yok kendine güvenmiyorsan adım alma" demişti. Bu savaşı, ilk çatışmasında, Çatak'ta Haziran 1985'te kahramanca çatışarak şehit düştü. Bu eleştiriler son derece haklıdır. Eğer bunlara uyulsaydı, Süleyman, M. Oktay vb. çoğu ihanetin önlemleri önceden alınmış. İkincisi, ince oportünistlik yapıp, direnmelerin karakterini ve bizzat bu karakterin zıddı olan ihanetleri de yaratmıştı gözardı eden, ihanetleri örgütsel zaaf olarak değerlendiren anlayıştı. Bunlar, Şahin'e tavır alıp, Semir ve Süleyman'a vd.lerine sahip çıkıyorlar. Bu zavallı oportünistler, yavaş yavaş onların durumuna sürüklenediklerini unuttuylar.

gittikçe Kürt reformistlerini çıkar-
mıştır. UDG milisliğin en sımsı bini-
cisi'dir. Bugün yaşanan milislik olayı
iyye gözlemlenirse, 1978-80 döne-
mindeki sımsal yapı ve gruplar
üzerinde biçimlendiği iyi anlaşılır.
1983'te çıkarılan bir yasayla muh-
tarların denetiminde milisliğin sı-
yasal zemini yaratılmak istenmiş-
tir. 1984 Ağustos Atılımı, ve 1984
sonbahar ordu taarruzlarındaki
başarısızlık, Türk faşist devletini
milisliği yasallaştırmasına yol aç-
mıştır. Milisliğin dayandığı sımsal
zemin Kürdistan'daki hakim sınıflar-
lardır. Bunlar, ağalar, aşiret reis-
leri, kabile büyükleri ve kompra-
dörlarla, etkin feodal-dini otorite-
lerdir. Ancak milislik yalnızca bun-
larla sınırlı değildir. Kürdistan'da
yaşayan azınlık milliyetler de geli-
ştirilen çetecilik için toplumsal ze-
mindir. Sason'da, Ermeni katliamları
döneminde buraya milisleştirilerek
yerleştirilmeleri, 1985'te ulusal
kurtuluş mücadelesine karşı
milisleşmelerini kolaylaştırmıştır.
Siirt'teki öznenmiş mütegalib ve
bürokrat Arap azınlığı daha
baştan milisliğe soyunmuştur. Yo-
baz ve gerici din çevreleri çeteciliğin
başka bir zeminidir. Siirt, Pervari,
Şırnak vd. yerlerde bu çevreler
milislikte etkin olmuşlardır. Kürdis-
tan'daki mahkum potansiyeli, çeteciliğin
bestediği diğer bir kaynaktır. Hürs, işsiz, lümpen, kumar-
baz ve benzerlerinden oluşan toplumun
de-klase, tortu kesimleri milis-
liğe zemin olmaktadır. 1985'te Şır-
nak'ta etkin çete grupları bu öğelerden
oluşturulmuştur. Kitlelerin düşünsel
geriliği, aralarındaki çelişkiler,
henüz devrimci düşünce ve örgütlen-
meyle bütünleşmeyen durumları,
düşmanın milislik oyununa zemin
yaratmaktadır. Ajan ve muhbir ağı,
çeteciliğin etkin bir araçtır. Nitekim
Midyat, Nusaybin, Şırvan vd. yerlerde
milisliği ajanlar örgütlemiştir. Mezhep
ayrılıkları sömürgecilerin milislikte da-
yattığı başka bir araç olmuştur.
Milisliğin diğer bir kaynağı, ihane-
tçiler, uşak reformist güçlerdir. Cezaev-
lerindeki "Genç Kemalistler", Yıldırım-
Şahin çetesi ve dışarıdaki Semir, Süleyman vd. uzun
tırlı KUK-SE, Peşeng vd. güçler
sımsı milisliğin görüntüleridir.

Kürdistan'da varolan bu zemine ve sömürgecilğin deneyimini rağmen, milislik kolay oluşturulan bir kurum olmamıştır. Ağalar bile basta çekimler davranmışlardır. Köy lülük ise büyük bir direniş içine girmiştir. Van, Siirt ve Hakkâri'de aşiret reislerinin çoğu tam feodalite dönüşmemişlerdir. Ağırlıklı olarak usak olmalarına rağmen, maddi olmayan otoriteleri; aşiretlerin kısmen çözümleri; Irak örneğinden dolayı çeteciliğe tavır almaları; PKK'nın aşiretler arasında yoğunlaştırdığı ulusal birlik ve direnmeyle temel alan mücadelesinin yarattığı ideolojik, politik ve örgütsel etki sömürgecilğin milislik oyununu ciddi olarak darbelemiştir. Beytüşşebap'ta Jirkan ağaları; Tahir, Hacı Dürban, Kikel vd.'leri silah alınca, aşiretten 100 civarında aile göçmüştür. Aşiretin çoğunluğu silah almamıştır. Beytüşşebap'ta, Mamurcan ağası Hasan'ın bütün zorlamalarına rağmen aşiret silah

olmamıştır. Van'da usaklık başta soyunan Sıdan ağası Sadun, Yezdınan ağası Abdurrahmané Fâris ve Şerefân ağası Mustafa'ya aşiret tepki duymuş; ulusal kurtuluş güçleri 1985 bahar ve yazında, aralarında Xavistan ağası ve Yezdınan ağası nın oğlu da olmak üzere otuz civarında çeteyi vurunca, Çatak, Başkale ve Hakkari (merkez) de milislik tutmamıştır. Sömürgeciler, Temmuz 1985'te Van'da ağalarla bir toplantı yaparak kendilerini tehdit etmiş ve alanlarına yollamışlardır.⁽⁴⁾ Şırnak'ta köylülük olduğu gibi direnmis, çetecilik Alihan Tatar ailesi ve toplumun tortularıyla sınırlı kalmıştır. Köylülüğün tepkisi ve devrimci etkinlik o kadar fazla olmuştur ki, Şırnak'ta devlet olarak bilinen bu aile tümüyle şehre sığınmış, evleri basılmış, benzinlikleri yakılmış, altı kişileri öldürülmüştür. Yine de milislik ağalar ve aşiret reisleriyle başlatılmıştır. Şırnak'ta Alihan Tatar, Eruh'ta Mihmeddê Hessem, Beytüşşebap'ta Jirkân ağaları, Mamxuran ağası Hasan, Çatak'ta Sıdan ağası Sadun, Yezdınan aşireti reisi Abdurrahmané Fâris, Zevkî aşiret reisi Şemsettin, Şerefân reisi Mustafa (Başkale), Pervari'de Adıyanlar reisi Emin Özcan, Çukurca'da Pinyanîsler reisi Macit, Yûşkêkova'da Yukarı Pinyanîsler reisleri Zeydanlar, Şemdinli'de bazı Gerdî kabîle reisleri milisliğin öncülerî olmuşlardır...

Türk faşist-sömürgeciliği, yükselen mücadele karşısında acizliğini aşmak için aşırı caba sarfetmiştir. Ağalar ve aşiret reisleri ekonomik olarak teşvik edilmiştir. Tapular verilmiş; sınır ticareti ellerinde yoğunlaştırılmıştır. İl ve ilçe parti başkanlıkları bunlara teslim edilmiştir. 15 Ağustos 1984 Atılımıyla birlikte, daha önce haklarında ölüm kararı çıkarılan ve haklarındaki karar radyoda da okunan Jirkan ağalarıyla generaller görüşmüş; helikopterlerle dolaştırılan bu ağalara, yüzbaşî rütbeleri verilmiştir. Tehdit, etkileyci olmuştur, fakat çakarlar uzlaşmıştır. Çünkü PKK'nin 1982-85 mücadelesi ağaları zoruma sokmuştur. Sonuçta bu güçler sınıf çıkarlarını tercih etmişlerdir.(5*)

Ağaların silah almasında G. Kürdistan'daki aşiretçi-feodal önderlik oldukça etkiliydi olmuştur. 1984 Aralık'ında MIT, Mardin ve Diyarbakır'dan T-KDP adına birkaç ajanı bunların yanına yollamıştır. Türk devletinin Hakkari'deki büyük dayanağı Zeydanlar aynı dönem, aşiretçi-feodal önderlikle görüşmüştür. Toplantının ardından Zeydanlar Van'da Ferit Melen'le görüşmüş ve Beytüşşebap'ın Piroz köyünde Jirkan, Gewda, Mamxuran ağalarıyla görüşme yapmışlardır. Bu toplantılar ardından silah almalar başlamıştır. Orduunun şu iki belgesi geçerci çok açık göstermektedir: "... Başlarındā ... kod adlı şahsın bulunduğu 15-20 kişilik grubun Uludere'de Jirki aşireti ıleri gelenlerinden Salih isimli şahıstan 2 milyon istedikleri, Salih isimli kişinin durumu Jirki aşireti Tahir Adıyaman'a bildirdiği, Tahir Adıyaman'ın siddetle karşı çıktığı ve bir kuruy göndererek durumu I-

KDP merkezine bildirdiği, buradan gelecek direktife göre hareket edeceği..." (J. Gn. Kılığın 04 Haziran 1985 Gün ve İşt. 3590-158/85/İşt. Şub. İşt. KB. Sayılı mesaj emri). Nitekim, aşiretçi-feodal önderlik aynı dönemde, PKK'ın etkilenebilecekləri varsayımıyla Zaxo komitesinde sınırlı olan adınıları aldı, yerlerine toplumun tepki duyduğu aşiretçi unsurları atadı. Lak-1'e sorumlu olarak yollanan ve Sami Abdurrahman'la bağları açık olan adlı unsur, sınırda Türk ordusuyla aynı işlevi görecek olan sınır muhafaza müfrezeleri oluşturmaya çalıştı. Sınırı yerleştiren başa ağalar vasıtasıyla Türk ordusuna ihbarlar yapıldı. "Md. 1: İlgi emirle Kuzey Irak'taki kamplarda üslenmiş bulunan 100 (yüz) kadar PKK elemanının bir hafta içerisinde öncelikle Habur Suyu güzergahı olmak üzere sınırı geçip Türkiye'ye girecekleri yolunda bir haber alındığı pusuya düşürülmesi için gerekli tedbirlerin alınmasını..." (7. Kol. Ord. Sını Kom. Kılığın 01 Haziran 1985 Gün ve İşt: 7130-933-85/896 sayılı mesaj emri)(6*). Aşiretçi-feodal önderlik doğrudan PKK üzerine yürümediğinden, saldırılarını kendisine bağlı milis gruplarına yaptırıyordu. Bütün bunları, sözümona Türk ordusunun Güney Kürdistan'a girmesini engellemek adına yapıyordu. Ama, bu olumsuz konumlarının temeli, Kürdistan'da aşiretçi-feodal sınıfın ve küçük-burjuva politikacılığının sömürgecilerle millilik bağlarıyla bağlı oluşturmaktan başka bir şey değildi.(7*)

Milisiye İKP ortaktır. Hainlerin beşiği olan İKP, aşiretçi-feodal önderliğe baskı yapmış, PKK'yi silahsızlandırmak istemiştir. Lak-l'de KUK-SE, Peşeng ve Sami Abdurrahman'ın çetelerini toplamış, açıkça, "PKK'yi önleyeceğiz" propaganda'sını yaymışlardır. Amadiye mıntıkasında bir grup devrimciye pusu kurmuşlar, ancak pusuları boşa çıkmıştır. Nihayet Nisan ortalarında Zaxo'da sekiz PKK kadro ve savaşçısını pusu kurarak şehit etmişlerdir. Halkın başkaldırısına varan tepkisini zorla önleyen aşiretçi-feodal önderlik, komployu himaye ettiğini açıkça gösteriyor-du. İKP, bununla da kalmadı; Şırnak'ın Gundikê Mellê köyünde KUK-SE'li çete sömürgecilerden 15 silah alarak, helikopterlerindeki denetiminde devrimci avına çıktı. Mayıs 1985'te olan bu girişimden sonra, çete üyeleri açıkça faşist ordunun birimlerine katıldılar.(8*)

Asker ve yüzbaşları vurmaktan aranan unsurlar silah verilerek milisliğe koşuldular. Şırnak ve Sason'da bu tür unsurların sayısı fazla-
dır. Bu durum burjuva basını na bile çok açık olarak yansımıştır. Yeni-
Gündem, 17-23 Mart 1986 sayı-
sının 23. sayfasında, 1975'te Agit-
Kaya'yı öldürmekten sanık Abdur-
rahman Sezgin'in Siirt savcılığı-
tarafından gıyabında 12 yıla mah-
kum edildiği halde, Eruh bölgesinde
milis bölge sorumlusu olan Mehmet
Olcaç (Mihemedi Hessaam) tara-
fından 1985'te milis yapıldığı ve bu
unsurun 1986 Şubat'ında Bakır-
köyünde 80 koyun çaldığına sel-
göl-

mekkî zorunda kalmıştır.(9*) 1980'de Hakkâri'nin Maryunus köyünde, köylülerle askerler arasında meydana gelen çatışmada 30 civarında asker öldü. Bu köylülerin bir kısmı 1985 Kasım'ında silah alma karşılığında teslim oldular ve 1986 Şubatı'nda PKK'lı adı altında televizyona çıkarıldılar. Resmi muhtarlık kurumu çeşeleşmenin zorunlu aracı yapıldı. Bu nedenle yüzlerce muhtarın istifa ettiği ya da istifa ettirilip tutuklandığı basına yansımıştır. Aile ve kabile çelişkileri körüklenerek silah verildi. Bazı alanlarda bu, "vatandaşlığın" zorunlu kurumu haline getirildi; bazı alanlarda parayla teşvik edildi; bazı alanlarda ise insanlar provake edilerek silah verildi.

Milîlik resmi olarak 1985 Mart'ında başladı. Başlangıçta bunlar gevşek bir şekilde köylerinde ve karakollarda nöbet tutuyorlardı. Köylerine ve çevresine devrimcileri sokmamakla sorumluydular. Ulusal kurtuluş saflarına katılmaları önyazacaklardı. Gittikçe devriye yöntemi çıkarıldı. Operasyonlara koşuldular. Temmuz 1986'da feodallere rütbe verilerek, silah yönünden yetkinleştirilip, bir kısmı parayla teşvik edilerek, düzenli operasyon birimleri haline getirildiler. Kazarada resmi çete büroları oluşturuldu. Telsiz verildi. Başlarına subaylar, askeri, siyasi danışman olarak yerleştirildi. Bölgesel yönetimleri oluşturuldu. Eruh'ta Mehmet Olgaç, Şırnak'ta Süleyman Tatar, Beytüşşebap'ta Jirki ağası Tahir Adıyaman, Pervari'de belediye reisi Emin Özcan, Çukurca'da Macit Ağa vb. 'lerin bölge sorumluları oldular. 1986 Mart'ında çıkılan bir yasayla çete ve muhbirlerle, devlet memurluğu statüsü verildi. Gördüğü üzere, milîlik adım adım gelişme göstermiştir.

Milîslilik şiddetle ezilecek bir karşı-devrim örgütlenmesidir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesine paralel olarak, hedeflenen bir özel savaş, bir karşı-devrim otoritesidir. Sömürgeci otoritenin Kürdistan'daki varlığının yegane cisimleşmesidir. Bu nedenle sömürgecilikle savaş, milis ordusunu dağıtmaktan geçmektedir. Sömürgeci egemenlik, zor, ve Kürdistan'daki ağırlığı hakim sınıf olmak üzere varolan sosyal zemin milîsliliği olanaklı kılmıştır. Tabana doğru, zorlanmış ve kandırılmış orta-yoksul köylülüğün oluşu, bu yapıyı dağıtmak ve işlemek için, temelde şiddet olmak üzere, siyasal zorla inkıyaya da başvurmayı ve bunları kazanmayı zorunlu kılmaktadır. Bu yapının tahribatını örneklemek, bu yapıya karşı mücadelenin zorunluluğunu daha iyi gösterecektir. 1985 Mart'ında Sason'da, Gıya Ağamın şikayetiyle sekiz devrimci şehit oldu. 1985 Haziran'ında ceterler Çatak'ta üç devrimciyi şehit ettiler. 1985 Eylül'ünde Şırnak'ta Alixan'ın ceterleri iki devrimciyi şehit ettiler. 1985 Temmuz'unda Mhemmede Hessa ve Emin Ağa, beş devrimcinin şehit olmasına yol açtılar. 1985 Mayıs ve Haziran'ında Mhemmede Hessa'ma bağlı ceterler Erub'ta yedi devrimciyi şehit ettiler vd.(10*)

Sömürgecilerin 1985 kışındaki bu hazırlıklarına siyasal hazırlıklar

eslik etti. İran'a seferler düzenlendi. İran'la belli bir uyuma vardılar. Zaten KUKM'nin bağımsızlıkçı karakterine ortak olarak karşıydılar. İran'a göre böyle bir şey, "İkinci bir İsrail devleti"ydi. Irak'la 1980'de anlaşma imzalanmıştı. K. Evren, Dışişler Bakanlığı Müsteşarı Aydın Tezel vasıtasıyla Suriye devlet başkanına mektup yolladı. Avrupa'ya yönelik benzer girişimler yapıldı. Ecevit, M. Ali Birand, Uğur Mumcu vd.'leri yoluyla reformist Türk sözlü açıkça koşullandırıldı. İsveç polisinin itiraf ettiği gibi, SAPO-MİT işbirliği gerçekleştirildi.

Bütün bu hazırlıklara, radyo, TV ve dünyanın en rezil basını olan Türk basın basını vasıtasıyla yoğun propagandalar eşlik etti. Bu denli yoğun saldırılar ve hazırlıklar, Güney Kürdistan otonom güçlerinin açık ihaneti, reformist-tasfiyecilik ihanet kampının saldırıları ve 1985 kışının adım attırılmaz yoğun karile birleşince, 1985 Ocak-Mayıs aylarında Uludere, Eruh, Midyat, Şirvan, Mutki, Sason, Kulp, Çermik, Bingöl ve Bozova'da 30 civarında devrimci ve yurtsever şehit düştü: 15 kadarı da esir edildi. Bu çatışmalarda, çoğu subay olmak üzere, 50 civarında asker ile 10 civarında ajan ve çete öldürüldü. İhanetlerin önemli bir rol oynadığı bu durum sömürgeçlerin ölem ve saldırıganlığını artırdı.

1985 kışında yapılan bu hazırlıklar, PKK'nın mutlak imhasına yönelikti. Safarî iyice belli olmuştu. Bir yandan barbar Türk faşist ordusu, Kürdistan'daki bütün işbirlikçileri ve sok maskeli reformist-tasfiyeci kamp vardı, diğer yanda ise Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin onurunu savunacak, KUKM'nı ezdirmeyecek, Marksizm-Leninizm ve mazlum Kürdistan halkının engin gücünden aldığı desteğe ve olanaklarının azlığına rağmen devrimi geliştirmek zorunda olan PKK'nın inanc, fedakarlığı ve vektinliliği.

15 Mart 1985'te Türk ordu su
Mardin, Siirt, Hakkari, Diyarbakır,
Bingöl ve Dersim'i kapsayan imha
operasyonlarına başladı. Özel birlik
lerle, daha çok havadan indirme
lerle gerçekleştirilen, açık vahşet
örneği olan bu saldırıda köyler
yakıldı, işkence ve toplu tutuklama
lar yoğunlaştı. Kırle pasifikasyo
nuna hız verildi. Sürgünler gerç ek
leştirildi. Halka ibret olsun diye, 1
Mayıs 1985 günü Siirt'te köylüler
gözü önünde, ser verip sır vermeyen
devrimci Abdulkadir BİÇİM'i şehit
ettiler.

PKK, bu yoğun saldırılar arasında toparlanıp, taktik saldırı insiyatifini elden bırakmadı. İhanetleri, reformist engelleri, sömürgeci azıncı kuşatması yararak Adıyaman, Dersim, Bingöl, Kars, Ağrı, Diyarbakır, Mardin, Urfa, Siirt ve Hakkâri'ye yerleşti. Uzaktañ seyrederken, bunu kolay sanabilirler. Ama bu hamlenin siyasal anlamı bile tarihîdir. Doğru bir siyasal çizgi, etkin bir taktik ve planlama, örgütlülük, kitlelerin desteği, inanç, kararlılık ve her saniye halkın davasına bağlılığı gerektirir.⁽¹¹⁾ PKK, 21 Mart'ın tarihsel anlamı Ülküal Kuruşu Cephesi (ERNK)'nin kuruluşu ve ilanıyla bütünleştirerek, mücadeleli siyasî, askerî ve örgüt-

(4*) Temmuz 1985'te Van Jand. Alay. K.İğnide 60 ağayla bir toplantı yapılmıştır. Toplantıda, "Atatürk zamanında ağa ve şeyhlere kötü davranılmıştı, ancak şimdi itibar veriliyor. Devletle çakarlarımız bİrdİr, silah alamamak vatana İttİr, İstİejİmİ olmazsa 3,5 milyon insan İldİrmeye kararlıyız." denmİştİ. Uşak ağalardan İhİbİrsİ Sİ çİkarılmamıştır. ... Aynı dönemde Lice'de yapılan bir toplantıda İse bir köylü, hayatımı ortaya koyarak sömürgecİlere karşı çıkmıştır.

(5*) Kürdistan'ın tümünde kişi kişi adlarını verebileceğimiz, ağa, aşiret reisi, kompador düzeyindeki hakim sınıf bireyleri silah almışlardır. Silah almayan ağa kal-

maştır. Bazıları aşiretinin tepkisinden dolayı alımlarında da, Türk ordusu tarafından aktif ajan olarak çalıştırılmadı... Burduruma rağmen Ö.Y. Peşeng vb. örgütlerin müessesde programlarında bu ögeler milli burjuva olarak adlandırılıyorlar. Söz konusu örgütler bu anlayışın hayatı da geçirdiler. Ö.Y'dan ayrılan muhalef, K. Burkay'ın TKSP'nin merkezini feodal aristokratlarla doldurduğunu yazılı olarak açıklamıştır. Ömer Çetin, mahkeme açıklamalarında, Peşeng'in nasıl feodal ve komradorların partisi olduğunu açıklamıştır. KUK'tan söz etmezsiniz bile, çünkü o halde de doğrudan bu çevrelere bağlıdır. Bur konunda o kadar belge ve pratik vardır ki, soven ve reformist uçların hala somut

gerçeği görmemezlikten gelmeleri anlaşılır bir şeydir.

(6*) Benzeri ihbarlarla 1982 Kasım'ında 8 PKK kadrosu Hêzil-Silopi'de şehit edildi; yine 15 Mart 1985'te Uludere-Hêzil'de benzer bir ihbar pususunda bir savasçı şehit edildi. Aynı kadro ya savasçı ger dödü.

(7*) Ağustos 1985'te Semdinli sınırında aşiretçi-feodal önderlik, milisleri vasıtasıyla PKK kadrosu Hamit AVCI'yı şehit etti. Cesedini sınıra bırakarak Türk askerleri vurdu süsünü verdiler. Gerçek etrafa yayılınca da doğrudan komploya şahit olanı vurarak durumdan sıyrılmaya çalıştılar.

(8*) Bu çete Mayıs 1985'te Pervari-Aker köyünde bir, Eylül 1985'te Şırnak'ın Talqa

köyünde bir yurtseveri kafasını gövdesinden ayırarak şehit etti.

(9*) Yeni Gündem'de adı geçen Abdurrahman Sezgin, Bahattin Aktuğ ve Mehmet Olgaç, Mayıs 1985'te Erzurum-Fındık bucağı çevresinde dört devrimcinin ölümüne neden olmuşlardır.

(10*) Reformist örgütler de aynı milisliğ yaptılar. 1985 Şubat'ında Kulp'un Şmar köyünde bir DDK'dlı iki devrimciyi yakalattı. 1985 Şubat'ında Şirvan'ın Hürmü köyünde T-DDP'nden Remê Şerik üç devrimcinin yakalanmasında, üçünün de şehit olmasına yol açtı. 1985 Temmuz'unda Pervari'nin Ebubekran köyünde ÖY'lü Mahmud Yılmaz (Piroz)'lu Mahmut'lu devrimcinin

şehit olmasına yolaçtı. Bunlardan Mahmut Yılmaz ve Kulp-Şınas'takiler cezalandırıldılar. Remê Şerik, Siirt'te askeri korunmaya alındı.

(11*) Büyük tehlike ve risklerden sonra oldukça zorlanan devrimci birimler, 1985 Mayıs başlarında Şırnak'ta toplandılar. Daha dağılım olmadan, kendilerini KUK-SE denilen, çoğu mahkum (şimdi açık milis) olan 15-20 kişilik çete grubu, helikopterlerin denetiminde hamlemizi provake etmek istedi.

Aynı dönem, ordu telekslerinden de anlaşılacağı üzere, bütün geçitler, sular, köprüler, çoğu köy ve şüpheli alanlar tutulmuştu.

sel alanlarda boyutlandırıldı. Hiç kayıp verilmeden toparlanma sağlandı; kitlelerdeki burululuk aşıldı.

7 Haziran'da Şırnak alayına yapılan tekrar dışıyla devrimci eylemler tekrar yoğunlaştı; Şırnak-Eruh yolu üzerinde Xodan (Torkiz) karakoluna saldırıldı; Çatak'ta 4 çete vuruldu, 3'ü yaralandı; Cizre basıldı, 2 polis, 1 asker vuruldu; İdil basıldı, 1 asker öldürüldü; İdil ve Cizre'de 2 ajan cezalandırıldı. Şırnak-Bacrit ve Pervari-Akêr köylerinde askeri birliklere yapılan saldırılarda 1 asteğmen ile 2 asker öldürüldü; 7 Haziran'da Şırvan'da 1 yüzbaşı vuruldu. Kozluk-Timox köyünde 1 muhbir vuruldu. Van-Gürpınar'da 2 çete öldürüldü; 4'ü yaralandı; Dersim'de Çiçekli karakolu imha edildi, Anafatma fuhuş yuvası dağıtıldı. Yüksekova'da gerçekleştirilen bir askeri pusuda, 1'isi baskı 4 asker vuruldu, 1'i subay 3 asker yaralandı, iki askeri araç tahrip edildi; Çukurca'da 3 muhbir cezalandırıldı; 1 panzer roketlendi, 1'i subay 3 asker yaralandı. Eylemleri yoğun köy toplantıları, şehirlerde ilişkiler ve savaşçı katılımı izlendi.

Faşist ordu kaybetmişti. Milislik çıkmaza sokulmuş, oldukça pasif bir kurum olarak kalmıştı. "Pişmanlık Yasası" toplumdaki tepki yaratmıştı. Ordu ve ajanlar üst üste darbeler alıyordu.

22 Haziran'da faşist ordu Genelkurmaylığı olağanüstü bir toplantı yaparak, çıkmasını belgelenirdi:

7. Kolordu K.İğının 26 Haziran 1985 Gün ve HRK: 7130-356-85/Sayılı Emri:

"Bölücü çeteler tarafından düzenlenen pusula ve baskınlara karşı alınacak tedbirler ve örgüt mensuplarının tesirsiz hale getirilmesi için yürütülmesi gereken faaliyetlerle ilgili olarak 22 Haziran 1985 tarihinde Genelkurmay Başkanlığı Karargahında bir toplantı yapılmıştır.

Toplantıda Genelkurmay Başkanı Org. Necdet ÜRÜK tarafından emredilen hususlar EK-A'da emrin icrasıyla ilgili esaslar ve hareket güvenliğini konusunda Kor. K.İğınca emredilen hususlar EK-B'dedir..

... Kaya Yazgan
Korgeneral
7'nci Kor. ve SYNT. K."

Serxwebün gazetesinin Nisan 1986 ve Pêşmerge dergisinin Nisan 1986 sayılarında yayımlanan belgelerin konumuzla ilgili bölümlerini alıyoruz:

"... Kulp bölgesinde ajan ve muhbir olarak nitelendirilmiş vatandaşlarımızı yönelik olarak giriştiği eylemler ile, YÜKSEKOVA'dan askeri bir aracın çıkışını haberi alınıp pusula kurulması, örgütün haber imkanları ve kullandığı haber kaynakları açısından dikkat çekicidir ve istihbarata karşı koyma, aldatma, faaliyetine yeterli kadar dikkat etmediğimiz bir işaretidir.

Örgütün haber alma kaynaklarını kısıtlamak açısından faaliyetlerimizin başında İKK ve aldatma faaliyetlerine ağırlık verilecek, kılla karakol çevresinde dolaşanlar, hatta bizlere yakınlık göstererek yaklaşanlar dahi çok iyi incelenecek, çevrede daima örgüte haber götürme birli olduğu muhtlak gözü ile bakılacak, özellikle bize yardımcı olan vatandaşlarımızla temaslar gizli olacak, deşifre olmalarına fırsat verilmeyecektir." (Aynı talimat, s. 4)

"İstihbarat kaynakları kısıtlı olduğundan, belli etmeksizin ve açığa çıkarmaksızın bölgedeki vatandaşlarımızdan azami istifade edilecek, onlarla diyalog devam ettirilecek, halkın kazanılması, devletin varlığının ispatı

ana amacımız olacaktır." (Aynı talimat, s. 5)

Bu, devrimcilerin halk desteğine sahip olmasının yanı sıra, ordunun muhbirler dışındaki halktan destek görmemesinin de itirafıdır. Devrimci eylemler karşısında yüzbinlerce kişilik birliklerin nasıl yeter-sizliği, acze düşükleri itiraf edilmektedir.

"Bugüne kadar rastlanmamakla beraber, bölücü çetenin bazı eylemler esnasında askerlere yönelik olarak uyguladığı propaganda tipi sözlerin (bizim sizlerle işimiz yok, sb. ve asb. lannızı istiyoruz vs. gibi) etki yaratmasına çalışılacak, bu konuda sıralı k.lara özel bir ilgi gösterilecektir." (Aynı talimat, s. 5)

"(2) Harekat güvenliği ve emniyet tedbirleri konusunda görülen noksanlıklar:

a) Karakol binaları ile diğer askeri tesislerde nöbet, devriye, gözleme ve dinleme postaları yerlerinin uygun şekilde hazırlanmadığı,

b) Tesis ve karakol çevresinde tehlikenin erkenden haber alınması hususunda zaafiyet olduğu,

c) Baskına karşı gerekli emniyet tertip ve tedbirlerinin tam olarak alınmadığı,

d) Karakol ve diğer birliklerde, tehlike anında kendini korumak ve bölücü çetelere karşı etkili olmak için plan ve hazırlık yapılmadığı,

e) Araçla intikallerde; araç tentelerinin açılmadığı, intikal esnasında gözletme yapılmadığı ve araç içinde bulunan personelin her an ateş etmeye hazır bir durumda bulunmadığı,

Araç ve karakollara karşı düzenlenen pusula ve baskın olaylarında, (1) personelin kısa bir sürede reaksiyon göstermediği, birçok olayda bölücü çetelere ateş açma imkanı dahi bulunmadığı,

"Bazı durumlarda 3-5 kişilik bir çeteyi takip ve yakalamak için lüzumundan fazla birlik kullanıldığı." (Aynı talimat, s. 7)

"5. PKK mensuplarının hakında planlı ve sürekli yapılacak menfi propagandalarla da örgüt mensuplarının dinsiz oldukları, komünist ideolojiyi benimsedikleri mizeme olarak kullanılacaktır."

"Harekat, 1. Tb. ve bl. merkezlerinden çıkarılacak pusula timleri gündüzleri 1 sb. ve asb. komutasında en az 10 erbaş ve er, geceleri ise yine 1 sb. veya asb. komutasında en az 20 erbaş ve erden müteşkil olacaktır...

2. Hiçbir göreve münferit araç çıkarmayacak, en az 3 araç konvoy halinde görevlendirilecektir. Göreve giden konvoyda bütün personel (araç komutanı, şoför ve diğer personel) tam teçhizatlı ve çelik başlıklı olacaktır...

3. Motorlu intikaller ve diğer görevlerde tüfekler dolu, şarjör tüfeğe takılı, mermi namluya sürülmüş ve emniyete alınmış, her an kullanılmaya hazır olacaktır...

7. Bölücü çetelerle çatışmaya girildiğinde hedef göstermeden açılacaktır..." (J. Gn. K.İğının 14 Haziran 1985 Gün ve İSTH. 3500-41-79/İSTH. ŞB. İSTH. KS. Sayılı İstihbarat faaliyetleri direktifi)

"c) Yaya hareketlerde mümkün ve başka geçiş yeri yoksa önden katır veya eşek geçirilmemesi,

d) Terkedilmiş ev yıkmaz, su kaynağı, münferit ağaç gölgelerine dikkatli yaklaşılması,

e) Arazide görülen terkedilmiş her türlü malzemeye el sürülmeden önce gerekli tedbirlerin alınması..." (Hakkari Bölge Tali Komutanlığının 24 Temmuz 1985 Gün ve İSTH: 7130-221-85/315 S.M.E)

9. Sınır J. Blk. K.İğından (24 Temmuz 1985 Gün İstih: 7130-273-85/345 Sayılıdır):

"Md. 1: Son günlerde bölge mizdeki çeşitli köy, mağara ve yaylalarda Hakkari dışından olup muhtelif bakkal eşyası satmak üzere gelen yabancı şahısların dolastığı,

Md. 4. Köy, mezra ve yaylalarda görülen seyyar satıcıların bölgede dolaşmalarına müsaade edilmemesine ve yakalanarak bölge dışına çıkarılması maksadıyla İl Jn. Alayı birliklerine teslim edilmesini..."

Kitlelere uygulanan erzak ambargosu ise şöyle belgelenmektedir:

118'nci J. Snr. A. K.İğının 03 Ağustos 1985 Gün ve İstih: 7130-509-85/1082 Sayılı Mesaj Emri:

"Son zamanlarda özellikle Şemdinli bölgesinde vatandaşların ihtiyaçlarının çok üzerinde yiyecek ve giyecek maddelerini köylerine taşıdıklarının öğrenildiğini,

Öncelikle huduta yakın köylerin kontrol altında tutularak söz konusu maddelerin hudut ötesine kaçırılarak veya kaçmadan bölücü çetelere aktarılmasını önleyici tedbirlerin alınması,

Bu meydana gerekirse ihtiyaç fazlası maddelerin kır şartları dikkate alınarak ikmaline tahditler konulmasını..."

9'ncu J. Snr. Bl. K.İğından (06 Eylül 1985 Gün ve HRK: 2051-5-85/87 Sayılıdır):

"... Bugün birliklerimiz için müteyakkız olmaları öncelikle ayrıldıkları unsurlardır..."

"Hizmete Özel" olarak hazırlanan bir yazıda ise devrimcilere yönelik halka uygulanacak yöntemler şöyle izah edilmektedir:

4. NASIL BİR YÖNTEM UYGULAMALIDIR?

a. Şer güçler amaçlarına ulaşma ilk hedef olarak halkı elde etmeye çalışır. Halkı yanlarına çekmeyen, onun desteğini alamayan bir faaliyetin başarısından söz edilemez. Bu destek sağlanmadığı takdirde mücadeleye girişmemesi ve mücadeleden vazgeçilmesi gerekliliği bütün uygulayıcı ve teorisyenler tarafından tavsiye edilen bir görüştür. Bu görüşün sahipleri; halkı su, şer güçlerini de balık kabul ettiklerini bunlarla mücadele edebilecekleri mücadele yöntemini tespitinde dikkatli olmaları gerekir. Tavsiye edilecek yöntem:

(1) Balığın olta veya ağla yakalanması,

(2) Yakalanmadığı takdirde suyun vashının değiştirilmesi,

(3) Veya balıkla suyun ayrılmasıdır.

b. Halkın güvenlik güçlerinin yanına çekilmesi diyebileceğimiz, suyun vashının değiştirilmesi, işi kalkınma faaliyetleriyle mümkündür ve bu faaliyetler devamlılık ister.

Balığın olta veya ağla yakalanması ise askeri usullerle yapılabilecek teknik bir meseledir. Öncelikle balığın bulunması gerektirir... İster yeraltı teşkilatı isterse gerilla olsun, bunların da insan olduğu ve güvenlik kuvvetlerine nazaran iskan, islah, teçhizat göçü ne olduğundan fazla, ne de olduğundan daha az değeriendirilmeli, kuvvetli ve zayıf tarafları tarafsızlıkla değerlendirilmelidir.

Bölücü çete mensuplarının varlıklarını sürdürmelerinin, halka bağlı olduğu bilirmeli ve bunların istihbarat, İKK, işe, ibate, silah ve mühimmat ikmal, destek için er-geç halkla temas etme, ilişki kurma mecburiyeti düşeceği akıldan çıkarılmamalıdır.

Şer güçlerin haberleşmek için kurmak zorunda oldukları işlem ise hem karışık hem de insandan yararlanmayı gerektirir. Bu sebeple haberleşme kanallarının aranıp bulunması öncelik kazanır. Bu açıklama ve bilgilerden çıkan sonuç, şer güçlerini halktan ayırıp tecrit etme işleminin mücadelede ilk adım olduğudur. Tecrit işlemi; silah ve cephane kontrolü, gıdaların vesikaya bağlanması, her türlü toplantı yasağı, kritik maddelerin kontrolü, arama ve yakalama, sansür, kimlik taşıma mükellefiyeti, yer değiştirmelerin göçe bağlanması ve gerektiğinde halkın başka yerlere nakli gibi idari tedbirlerle yürütülürken, pusula ihdası, keşif kolları çıkarılması, akımlar düzenlenmesi ve yasak bölgeler kurulması gibi taktik tedbirlerle pekiştirilir.

Tecrit uygulanırken elbette halk sıkıntısı düşecektir. Ancak halkın tepkisini şer güçlere çekilebilmek için bu rahatsızlık ve sıkıntılara şer güçlerin sebep olduğu hususu devamlı şekilde propaganda edilmelidir. ... İstihbaratın işlenmesi sonunda kendileriyle temas kurulacak şer güçlerin imhası askeri hareketla olacağından, bilinen diski parçalama, örs ve çekiç, tavşan ağı ve ateşle ürkütme teknikleri kullanılarak çevrilip imhası sağlanacaktır..."

İzaha gerek olmayacak şekilde, kitle baskısı, sürgün, yasak bölge, izinsiz köyden ayrılma vb. uygulamalar resmileştirilmiştir.

"7. Kolordu Komutanlığının 26 Haziran 1985 Gün ve HRK: 7130-356-85 Sayılı Emirlerine EK-A (Genelkurmay Başkanlığı emirleri)" talimatında, devrimcilerin halktan aldıkları destek karşısında ordunun içine düştüğü acizlik şöyle izah edilmektedir:

c. Diğer önemli bir husus da, örgüt mensupları kısıtlı imkanlarına rağmen nasıl bir haber alma ve istihbarat sisteminde sahiptirler ki, eylemler açısından istedikleri haberleri alıp insiyatifi elde bulundurabilmektedirler. Bu konu mutlaka araştırılacaktır..."

Hakkari Tali Bölge K.İğının 18 Haziran 1985 Gün ve İSTH: 7130-33-85/Sayılı Mesaj Emri:

"Md.1: Terörist saldırılarına hedef olabilecek karakol, mayın depoları ve benzeri yerlerde alınan emniyet tedbirlerinin artırılması ve bu gibi yerlerde çift nöbetçi görevlendirilmesi..."

Md. 2: Nöbetçi, devriye ve hazır kotaların müteyakkız bulundurulması..."

Bir avuç dedikleri, bitirdik dedikleri, halktan destek almıyorlar dedikleri ulusal kurtuluş güçleri karşısında onbinlerce kişilik faşist Türk ordusunun nasıl bir savunma ruhu, panik ve çıkmaz içinde olduğu açıkça görülmektedir. Kendi açıklamalarında bile bu dönemde asker ve subaylar arasında yoğun çatışmaların olduğu, onlarcasının öldüğü ve bir o kadarının da firar ettiği gizlenememektedir.

Faşist ordu, varolan güçlerine ilaveten, Kürdistan'a onbinlerce askeri daha yığdı. Siirt, Van, Hakkari, Bitlis, Kars, Ağrı, Mardin, Diyarbakır, Bingöl, Dersim, Urfa, Adıyaman ve Elazığ operasyonlarına alındı. Ancak operasyonlar Botan (Şırnak, Erzurum, Cizre, Silopi, Pervari, Uludere), Beytüşşebap, Çatak, Gürpınar, Başkale, Çukurca, Yüksekova, Şemdinli, Ağrı, Şırvan,

Mutki, Sason, Silvan, Kulp, İdil, Midyat, Ömerli, Derik, Kızıltepe, Viranşehir, Dicle, Lice, Ergani, Palu, Genç ve Dersim'de yoğunlaştı. Köylerdeki sabit ordu güçleri takviye edildi, yaygın pusula yöntemi geliştirildi. Birliklerin çoğu köylerin civarına yerleştirilerek, hareketli kıldılar. Yakın birliklerin ortak savunma ve operasyon koordinesi sağlandı. Yaygın kontr-gerilla birlikleri oluşturuldu. "... İç güvenlik timlerinden ihtiyat ayrılmayacaktır. Bu timler de belirtilen esaslara uygun kullanılacaktır." (10) "Tali Blg. K.İğın emrine verilmiş olan iç güvenlik özel timleri ihtiyat olarak tutulmayacaktır. Bu timler, (a) Askeri 20-25 günlük sürelerle arazide kalarak, aynen çeteler gibi hareket edecek, (b) Karşı-gerilla hareketi uygulayacak, (c) İstihbarat elde edecek, (d) Gece hareketi yapacak, (e) İz sürme ve takip ile bölücü çeteleri bulacak ve tesirsiz hale getireceklerdir..." (11) Kontr-gerilla birlikleri oldukça insiyatiftiydiler. 40-50 kişilik gruplar halinde geziyor, ulusal kurtuluş güçlerinin kıyafetlerini giyiyor ve çalışmalarını taklit ediyorlardı. Çoğu defa anında sorgulayıp uygun gördükleri cezayı infaz ediyor, ev yakıyor, insan sürüyorlardı. Sonbaharda bu gruplara aktif çeteler de katıldılar; daha doğrusu, aktif çeteler kontr-gerillaya dönüştürüldü. Kritik kazaraları etrafı kuşatmaya alındı. Üst düzeydeki ordu yetkilileri fiili olarak operasyonlara katıldılar.

Çukurca, Beytüşşebap, Erzurum, Siirt, Şırnak, Şemdinli vb. yerlerde açık çete büroları oluşturuldu. Çeteler aktifleştirildiler. Bizzat ağa ve aşiret reisleri operasyonlara koşuldular. Çeteler pasif konumdan çıkarıldılar. Artık alan koruyorlardı. Devriye çekiyor, pusula atıyorlardı. Fakat devlet bunlara güvenmediğinden, özel grupları pusulara çıkarıyordu. "... (2) İl. J. A. K.ları; Köy Korucularını onore edecek, onları bir manga gibi teşkilatlandırarak ve bir K. ve K. yardımcısı tespit edecektir. Koruculara verilmiş olan silah ve mermiler sıkı kontrol edilerek maksatları dışında kullanılması önlenmektedir." (11)-(12)

Kitle pasifikasyonu yoğunlaştırıldı. Bunun en bariz örneği, oğlu ve yakını yurtsever olanların teşhir ve taciz edilmesi maksadıyla çocuklarını bulmaları için dağlara salınmaları oldu. Bunlara zorla milislik dayatıldı. Bu yurtsever çevrelerin evlerinin yakılması, sürülmeleri, rüşvet alınması sıradan bir uygulama haline getirildi. Devrimci çalışmalarını yoğunlaştığı yerler abluka altına alındı. Köyler arası ilişki izne bağlanarak, bir yerde yasaklandı. Yasak alanlar çoğaltıldı. Gece tamamen çıkmaya yasağı, gündüz ise izinli tarlaya gitme vb. uygulamaya geçildi. Operasyonlarda kadın ve çocukların önden salınması uygulamaları yaygınlaştırıldı. Köy ve kaza toplantıları yaygınlaştırıldı. Bu toplantılara en üst ordu yetkilileri ile idari yetkililer ve ağalar katılıyor; ihanetçilere inanılmaz propagandalar yaptırılıyorlardı. (13) İhanetçilerin ağzından bildiriler hazırlanıyor, köy köy dağıtılıyordu. Faşist yüzbaşılar köylülere açıkça, "Orta yoldu yoktur, ya devleti ya da Apocuları destekleyeceklersiniz" diyorlardı. Muhbirlik ve devrimcilere uyuturucu verme teklifi ediliyor; köylüler o kadar sıkıştırılıyorlardı ki, pratikte yapmadıkları halde, söz veriyorlardı. Bazen köylülerle miting yapmak komedisini de sergiliyorlar, devrimcilerin çevrelerini radyo ve televizyona çıkarıyorlardı. Muhbirler ve ajanlara yoğun destek veriliyor, her yöntem denenerek muhbirlik teşvik ediliyordu: "... Devlet yanısı ve güvenlik kuvvetlerine yardımcı olan vatandaşların can

güvenliği sağlanacaktır. Gerekliğinde bu maksatla bir birlik görevlendirilecektir, gece-gündüz tesis edilecek nöbet, devriye vb. yollarla bu şahıslar korunacaktır. İhtiyaç duyulan durumlarda, Köy Korucu Kanununa göre, korucu olarak görevlendirmek suretiyle bu şahıslara silah verilebilecektir..."(13)

Temmuz başında yoğun bir taarruz başlatıldı; Şırnak-Silopi-Cudi, Şırnak-Piran (5 Temmuz), Çatak-Katoyé Xêrkal (10 Temmuz), Pervari-Körkandil (6 Temmuz), Erüh-Gavar ve Çıraw, Uludere-Kelêmamê ve Teninê vb. dağlar 3-4 bin askerin katlipli operasyonları taht tutuldu. Dağların tümü defalarca bombalandı. Köyler tutulduğuna göre, amaç devrimcileri dağdan indirmedi. Geçitlere yoğun pusular atıldı. Fiili bir savaş başlamıştı.

Modern KUKM tarihinde, en soylu bir dönem yaşandı. Yoğun çatışmalar arasında temmuz ayı içinde Pervari'de beş, Şıran'da bir, Çatak'ta bir, Şırnak'ta bir, Mutki'de beş, Hizan'da üç, Şemdinli'de dört devrimci şehit oldu. Ancak devrimci eylem ve örgütlenne insiyatifi kapatılmadı. Kitle pasifikasyonuna ve her köyde asker olmasına rağmen siyasal çalışmaları derinletti, yaygınlık kazandı. Kitleler, artık durumu tam kavrayarak, her şeyi göze alarak desteklerini artırdılar. 1 Temmuz'da Beytüşşebap'ta Jirki çetelerine saldırıldı, bir öldürüldü, ikisi yaralandı. 15 Temmuz'da Pervari'de ajan Mahmut Yılmaz cezalandırıldı. 14 Temmuz'da Van-Başkale'de siyasal gösteri yapıldı; aynı gün Çatak, Midyat ve Karakoçan basıldı. Midyat'ta iki asker, Karakoçan'da yedi polis vuruldu. 14 Temmuz'da Kozluk'ta Mobil tesisleri tahrip edildi, İsmailîk karakolu basıldı. 7 Temmuz'da Cudi'de Spindarok'ta konumlanan askeri birliğe saldırıldı. 16 Temmuz'da Silopi'de siyasal gösteri yapıldı. 18 Temmuz'da Şırnak'ta polis noktası tarandı, Cizre-Sağ köyünde dinamit deposu soyuldu. Çukurca'da iki muhbir cezalandırıldı. 13 Temmuz'da Gülpınar'ın Xirabêx köyünde üç çete cezalandırıldı. 29 Temmuz'da Erüh-Guyina köyü çevresinde kontr-gerilla timine kurulan pusuda en az 6 ölü verildi. Temmuz ayında idil ikinci defa basıldı. 8 Temmuz'da Mardin-Ömerli yolunda askeri araca kurulan pusuda iki asker öldürüldü. 23 Temmuz'da Bingöl-Genc'te Suveren karakoluna yapılan saldırıda düşmana 3 ölü verildi.

Agustos 1985'te atılım genişledi. 1 Ağustos'ta Sason'da bir askeri araç tahrip edildi. Biri subay, beş asker cezalandırıldı. Silahları alındı. 11-14-18-26-28 Ağustos tarihlerinde Dersim'de, çoğu muhtar olan beş muhbir cezalandırıldı. 18 Ağustos'ta Dicle'de meydana gelen çatışmada iki asker öldürüldü. 23 Ağustos'ta Midyat-Kerboran'da üç çete öldürüldü. 31 Ağustos'ta Derik-Xanika'da bir ajan muhtar cezalandırıldı. 29 Ağustos'ta Bitlis'te

Avacs tesislerinde siyasal gösteri yapıldı. 1 Ağustos'ta Baykan'da meydana gelen çatışmada birkaç asker öldürüldü. 15 Ağustos'ta Hakkari emniyet binasına saldırı yapıldı. 15 Ağustos'ta Silopi'de siyasal gösteri yapıldı. 20 Ağustos'ta Ağrı direnişi gerçekleştirildi. 23 Ağustos'ta Xirbikê Bestê köyünde iki dozer yakıldı, iki asker öldürüldü. 23 Ağustos'ta Cizre basıldı, üç polis vuruldu, iki askerin silahı alındı. 30 Ağustos'ta Erüh-Bukat'ta bir çete vuruldu. 31 Ağustos'ta Şırnak-Dara'da iki asker, bir çete vuruldu.

Eylül-Ekim-Kasım 1985 ayları ordunun bozgunu, devrimci atılımın ise zirvesi oldu. 16 Eylül'de Silvan basılarak iki asker öldürüldü. 3 Eylül'de Kozluk'un Çirde köyünde bir muhbir cezalandırıldı. 22 Eylül'de Bitlis'in Duxana karakolu basıldı. 27 Eylül'de Bitlis-Beycuma vadisinde bir komprasoî imha edildi. 3 Eylül'de Şırnak'ta Alihan Tatar'ın evi basıldı, 5 kişi cezalandırıldı, 3'ü de yaralandı. 8 Eylül'de Alihan'ın benzinliği tahrip edildi, 250.000 lira paraya el konuldu. 11-12 Eylül gecesi Şırnak kömür ocağı basıldı, bir dozer tahrip edildi. 21 Eylül'de Şırnak-Gilindor'da birçok çete öldürüldü, ya da yaralandı. 23 Eylül'de Şırnak-Spindarok'ta birkaç çete vuruldu. 8 Ekim'de Şırnak-Avka Masıya'da bir kontr-gerilla cezalandırıldı. 1 Ekim'de Şırnak'ın Avyan köyünde 1 muhbir cezalandırıldı. 19 Eylül'de Uludere basıldı, bir daktilo ve teksir alındı. 16 Eylül'de Hakkari'de 3 polis cezalandırıldı. 25 Eylül'de Çukurca'da 1 asker vuruldu. Ekim ortalarında Çukurca'da bir askeri birliğe saldırılarak büyük bir zayıt verildi. 25 Ekim'de Çukurca-Xabur'da basılan bir karakol tahrip edildi; 9 asker öldürüldü, 2'si yaralandı, silahları, malzemeleri ve dokümanları alındı. 15 Ekim'de Mutki-Geyikpınar'da 2 ajan cezalandırıldı, 4'ü yaralandı. Ekim 1985'te Erüh-Keşesha'da bir dozer tahrip edildi. 25 Eylül'de Lice'de bir askeri araç tahrip edilerek, 1 asteğmen, 5 asker öldürüldü, silahları alındı. 9 Eylül'de Çatak'ta 1 asker öldürüldü. Kasım'da Uludere-Mijın'de 2 asker öldürüldü, 2'si yaralandı. 3 Eylül'de Dersim-Harcık köyünde 1 ajan cezalandırıldı. 11 Eylül'de Kiğı-Yedisu nahiyesinde 1 ajan vuruldu. 11 Eylül'de Nusaybin-Atxe'de bir şantiye bombalanarak tahrip edildi. 2 Ekim'de Karlova-Riçik'te 1 ajan muhtarın evi bombalandı. 30 Ekim'de Dersim'de bir pusuda 2 polis aracından biri tahrip edildi, 9 polis vuruldu. 2 Kasım'da Şırnak-Cemê Mezin'de 2 muhbir vuruldu. 4 Kasım'da Bingöl-Kiğı basıldı, 2 asker vuruldu. 1 Kasım'da Şırnak-Dehrehan'da çetelerden 9 silah alındı. 19 Kasım'da Çukurca-Xabur'da 1 asker vuruldu. 4 Aralık'ta Hani-Feinter'de bir muhbir vuruldu. 14 Aralık'ta Erüh-Zêvê'de 2 çete

vuruldu, 3'ü yaralandı. 22 Kasım'da Uludere'de Sêgirka taburu roketlendi...

Yaz, sonbahar devrimci taarruzunda onlarca faşist ordu mensubu, onlarca ajan-muhbir ve çete vuruldu. Çok sayıda ekonomik tesis ve askeri araç tahrip edildi; silah, malzeme ve belge ele geçirildi. 1984'ün aksine, kaza baskınlarına ağırlık verilerek, şehir emekçi kitleleri ulusal kurtuluş eylemine çekildi. Ağustos 1985-Ocak 1986 döneminde düşmanın yüzlerce kişilik kaybına karşılık, ulusal kurtuluş saflarında kayıplar; Şırnak'ta üç, Cizre'de bir, Midyat'ta bir, Kızıltepe'de bir, Ağrı'da iki, Dersim'de dört partizan ya da savaşçı kadardı. Çatak, Çukurca ve Midyat'ta beş yurtsever öldürülmüştü. Sömürgeciler çıkmazda kalmışlardı. Onbinlerce kişilik ordu koşturup duruyordu.(14*) Genelkurmaylık, Ağustos brifingi ile çıkmazın belgeliyordu. Çetecilik tıkanmıştı. Muhartar istifa ediyor, köylüler silah almamak için şehirlere göçüyorlardı. Her muhbiri korumak için evinin etrafına bir karakol kuruluyordu. Van, Hakkari, Siirt, Pervari, Erüh, Şırnak vb. yerlerde yapılan toplantılar ve ağalara yapılan tehditler fayda etmiyordu. Beytüşşebap, Şırnak, Erüh, Uludere ve Çukurca'da stratejik köy denemelerine girildi. Ancak çeteler bile tepki gösterdiler. Çetelere ikramiye verildi, yine sonuç değişmedi. Halk direniyordu. Teşvik için burjuva partilerine silah verildi, dağlara salındılar. Sömürgeciler halka yönedildi. Cudi'de on civarında köyü boşalttılar. "Suyu kurutarak balığı yakalayacaklardı!" Cudi ve Pervari'de köy yakkaya başladılar. Halk direndi.

Sömürgeciler tek bir askeri bile geri çekemediler, sadece kıyın bastırmasıyla güçlerini birleştirdiler. Bu da devrimci insiyatifi artırdı. Sonbaharda çoğu köy tutuldu. Dağları tekrar bombalandılar.(15*) Bütün vadileri tarayıp bombaladılar. Güney Kürdistan'daki güçleri tekrar devreye soktular. Aşiretçi-feodal önderlik, Türk ordusu gibi, sınıra göz yığı, halkı tehdit etti, daha da ileri giderek mücadele aleyhine bildiri dağıttı. Ama doğrudan üstlenme cesaretini gösteremediklerinden, komitelerine bastın-yorlardı.(16*) Aşağıda aktaracağımız bir-iki belge, Türk faşist ordusunun durumunu yansıtmaktadır...

Emniyet Genel Müdürlüğünün 08 Ekim 1985 Gün ve İSTH. Bşk. b-1/2885 sayılı yazısı ve Hakkari Talî Bölge K.lığının 11 Ekim 1985 Gün ve İSTH: 7130-555-85/596 Sayılı Mesaj Emri:

"Md. 1: PKK örgütünün önümüzdeki dönemde tekrar büyük boyutlu eylem hazırlıkları içerisinde oldukları, bunun için yeni silahlı birlikler oluşturma çalışmalarının yürütüldüğü, yine önümüzdeki günlerde Doğu'ya muhtemelen çıkacak Cumhuriyetçilerimiz ve diğer üst düzey yönetici-

leri ve yetkililerine karşı suikast eylemlerine girişecekleri yolunda haberler almıştır.

Md. 2: İlgili ile alınan haberin birinci maddeye çıkarıldığını, bütün bölgelerde müteyakkız bulunulmasını ve konu ile ilgili haber temininin çalışılması,

Md. 3: Merkez Komutanlığı, Emniyet Müdürlüğü ve İl Jandarma Alay Komutanlığına ekim ayı içerisinde HAKKARI ve civarına gelecek üst düzey yöneticilerin ve yetkililerin korunması için gerekli tedbirlerin alınması...

Hakkari 118'nci J. Snr. K.lığı'nın 08 Ekim 1985 Gün ve İSTH: 7130-646-85/1423 Sayılı Mesaj Emri:

"Md. 1: Alınan bazı duyumlarda eşkiyanın kış mevsimi gelmeden önce bölgemizde büyük bir eylem yapmayı amaçladığı, eylemi takiben kıyın sınırlarımız ötesindeki kamplarda geçirebileceklerini,

Md. 2: Bu nedenle birliklerimizi istihbarat faaliyetlerine önem vererek emniyet tedbirlerini arttırmalarını, sürekli müteyakkız bulunulmasını, mevcut hazır kataların alarm tatbikatlarıyla her an zinde tutulmalarının sağlanmasını...

1985 faşist ordu taarruzlarındaki çıkmaz, onbinlerce kişilik ordunun durmadan takviye edilmesi ve maddi, manevi kayıpların sürekli artması, Türk sömürgeci devletini çıkmaza koymuş, artık Kürdistan'ı zaptedemeyeceğini, adım adım tükeneş gideceğini anlamıştı. Kürdistan'da gelişen ve süreklileşen devrimci savaş, sömürgeci devletin ana sorunu olmuştu. Türk sömürgeciliğinin 1940'lara kadar başarılı bir şekilde kullandığı millislik, PKK'nin kitlelerle kaynaşan mücadelesi karşısında tutmamıştır. Tıkanan millislik beraberinde sömürgeciliğin tükeneşini getirmektedir. Bir insanlık suçu ve çıkmazı itirafı olan "Pişmanlık Yasası", sömürgeciliğin teşhirine yolaçmıştır. Türk sömürgeciliğinin, KUKM'ne karşı, tehditçi ve tavizci siyasal girişimleri, sömürgeciliğin acz belgesi olmuştur. Türk burjuvazisinin, Kürt hakim sınıflarını milisleştirerek, Kürt aşiretçi-feodal güçleri, reformist küçük-burjuva güçleri ve Türk şoven reformist güçleri birleştiği PKK'ye saldırtması, halkımızın önündeki milliyetçi ve sol maskeli reformist-opörtünist, şoven engellerin aşılmasını kolaylaştırmıştır.

PKK, 1985'te Türk ordusunun ve işbirlikçi sol'unun imha ve tasfiye engeline aşarak, marksist-leninist bilime, Kürdistan mazlum halkının kurtuluş özlemine bağlılığını göstermiş, halkımızın askeri, siyasal, örgütsel olanaklarını artırmıştır. 1985 yılı savaşından daha da güçlenerek çıkan PKK, faşist ordunun her türlü saldırısına boşa çıkaracak deney, savaççılık ve örgütsel güce kavuşmuştur.

Faşist Türk Ordusunun 1986 Yılı Operasyonları, PKK'nin Siyasal, Örgütsel, Eylemsel Hazırlıklarını Önleyememiştir

PKK, 1986'yı, faşist ordunun boşa çıkarılan saldırılarından sonra, mücadeleyi daha da yoğunlaştırma, yöntem değişikliğine giderek gelecek yeni saldırılara da çıkmaza sokma ve ulusal kurtuluşçu direnişini boyutlandırma dönemi olarak ele almış; 1984-85'in aksine, ülkede tamamen işlenmiş; Dersim'den Siirt'e, Mardin'den Adıyaman'a, Kars-Ağrı'dan Diyarbakır'a, Hakkari'den Van'a kadar birçok alana yerleşmiş; ordu operasyonlarını ve çeteciliği boşa çıkaracak siyasal, örgütsel çalışmalara gömülmüştür. Faşist ordu ise operasyonlarından sonuç alınmamış, kendi açık itirafıyla, kıy boyunca ancak dört devrimciyi şehit edebilmiştir. Türk sömürgeciliği bu yılda hazırlıklarını daha da yoğunlaştırmıştır. Bir yandan da siyasal kuşatma çalışmalarına ağırlık vermiştir. Başbakan T. Özal, 1986 Ocak'ta Tahran'a gitmiş, İran yetkililerinden ortak tedbir almalarını istemiştir. İran yetkilileriyle aralarında belli bir uyum sağlanmıştır. 1986 Mart'ında aynı görüşmeler Suriye Başbakanı ile de yapılmış, ancak anlaşamamışlardır. Bundan dolayı, devlet adına şoven basım Suriye devletini tehdit edecek kadar saldırganlaşmıştı.(17*) Avrupa ülkeleri nezdinde büyük tavizlerle, PKK ve KUKM'ne karşı siyasal kuşatma faaliyetlerini yoğunlaştıran Türk devleti bundan sonuç alamamıştır. ABD Dışişleri Bakanı Shultz ile yapılan görüşmelerde, sorunun ağırlığını "terörizm"e karşı mücadele oluşturdu. Türk faşizmi bununla yetinmemiş; 900 km'lik Suriye ve 1000 km'lik İran, Irak sınırları elektrikleştirme, mayınlama, sınır köylerini boşaltma vb. önlemlerle, üstelik bu sınırların binlerce motorize birlikle tutmak gibi çılgın bir plana girişmiştir. Suriye sınırında kısmen yapılan ışıklandırma, iz tarlaları vb. uygulamalar, varolan engellerle (mayın) milyarlarca maluluyordu. Üstelik İran, Irak hudutunda da aynı şeyi yapmak, maddi külfetini bakiyalar, pratik olarak olanaksızdı. Ancak Türk devleti, 1986 baharıyla yer-yer bu çılgınlığa girişti.(14) Millisliği, muhbirligi, maşaf ve memur kadrosuyla teşvik ederek yaygınlaştırmaya çalıştı. Radyo, TV ve gazetelerden propagandayı yoğunlaştırdı. Posası çıkan birkaç iharetçiye olmadık maskaralıklar yaptırılarak, değişik adlar altında program ve yazılar hazırlatıldı. Resmi basın, sayfaalarının çoğunu bu yollarla ayırdı. Komplö vb. faaliyetler için öze timler oluşturuldu.(15) Durumun vehameti karşısında, Özel Harp Dairesi'nin üst sorumlularından Paul Henze, Kürdistan'da araştırma yaptı. Liberal burjuvazi vasıtasıyla "Sol Birlik" gibi reformist-tasfiyeci güçlerle, "Dev-İşçi

Devamı Sayf: 27'de

(12*) Çeteler arasında yoğun çatışmalar oldu. Bilhassa Cudi'de köy yakkaların esnasında vb. olaylarda çatışmalar çıktı. Çoğu olayda çeteler havaya mermi sıkarak devrimcileri uyardılar.

(13*) Toplumun lanetlediği ihanetçilerin nasil birer robot olduklarını görmek yararlı olacaktır. Devrimciler emek verdiğini için yakalanan, Pervari'nin Omyanus köyünden olan ve köyünden hiç çıkmamış bulunan, tek kelime Türkçe bilmeyen 15 yaşındaki çocuk demilecek çağdaki bir gence şunları söylediyordu: "PKK'de demokrasi yoktur, Apo demek her şey demektir." Neşet Çiçek ise şunları söylüyordu: "Türk ordusu işkence etmiyor, yalan söylüyorsa, namusuz olayım." Abdulkadir Aygan da şunları söylüyordu: "Türk ordusu ne kadar iyi ve misafirperver, bana çay bile içirdiler, karımla bile görüştürdüler." Hidayet Bozoygıt de, "Ailemden görmediğim huzuru Türk askerlerinin içinde gördüm." diyor ve üstelik polis düşmesi bir zaavıllıya evlendirilerek

üç saat gerdek izni veriliyor.

(14*) Eylül ayında devrimci eylemlerdeki atılım, Şırnak ve Uludere'yi ayaklanma durumuna getirdi. Şırnak'ta ağalar ve muhbirlir tümüyle kazaya sığındılar. Kazanın etrafı askeri kuşatmaya alındı. Bütün tehdit ve uygulamalara rağmen, ağalar dışında silah alan olmadı. Uludere'de kimse silah almadı. Aynı gelişme Pervari'de yerel olarak sağlandı. Radyo ve gazeteler tek bir eylemi bile vermediler. Gelişmeyi bastırma için yalan haberlere başvuruldular. Radyolar aniden, Şırnak'ta bir önderin, Çatak'ta iki, Çukurca'da iki, Midyat'ta iki devrimcinin öldürüldüğünü, teslimiyetlerin arttığını açıklıyor; ardından Hidayet Bozoygıt'ın Bingöl'deki 'vatanseverliği' övülüyordu. Çatak ve Çukurca'da öldürülenler köylülerdi. Şırnak'ta öldürülen, KUK-SE tarafından kafası kesilen bir yurtseverdi. Hidayet Bozoygıt, temmuzda kaçmış, ağustos teslim olmuştu. Yanındaki bayanın PKK ile hiçbir ilişkisi yoktu. Eskiden ÖY'n-

dan olan ve polislin elinde oyuncığa çevrilmis birisidir.

(15*) Patlamayan bombalar, sonradan güçleri tehlike oluşturdular, çoğu köylünün ölümüne neden oldular.

(16*) Aşiretçi-feodal önderlik (belgesel olarak) açık olarak şunları dayatıyordu: Van, Siirt (Şırnak), Hakkari, Mardin (Cizre), Silopi'de eylem yapmayı, ajan da olsalar feodalilere yönelmeyin, Güney Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu düşünceleri yaymayın. İKP'yı teşhir etmeyin vb. Bunlarla açıkça, Türk devletine ve reformculuğa karşı mücadele etmenin anlamına gelen istekleri dayatıyorlardı.

(10) 7130-356-85 / sayılı, 22 Haziran 1985 Genelkurmaylık talimatından.

(11) Aynı talimattan.

(12) Aynı talimattan.

(13) Aynı talimattan.

(14) "Doğu sınırındaki tel örgülerle kapanyor. Uygulamaya hassas bölgeler-

den başlanacak. Bu bölgelerde sınır taşları belirlenecek, tel örgü gerecek. Sınırdaki aydınlatma üniteleri TEK, yal çalışmaları Bayındırlık ve İskan Bakanlığının tarafından yürütülecek. Fiziki engel sisteminin uygulamaya konulacağı bölgelerde sınır çizgisinde bulunan evler geriye çekilecek. Sınırdaki kullanılacak tellerin spiral şeklinde, geniş, yayvan, yapılı ve 80-90 cm. çapında olduğu belirtildi..." (21 Şubat 1986, Cumhuriyet)

"Güneydoğu sınırında 180 km'lik engel-terörlere geçit yok. 877 km'lik Güneydoğu sınırının geçişi elverişli 180 km'lik kesiminde fiziki engel kuruldu. Nusaybin yöresindeki 30 km'lik kesim tamamlandı, 60 km'lik sınır çizgisi de ışıklarılandı, ışıklarılandırmanın tamamlanması için elektriksiz idli'le Keban'dan hat çekiliyor. Mayın sahası hariç 50 metre genişliğinde olan fiziki engel, dikenli üstüne tellerin yerinde olduğu tarlalar, aydınlatma sisteminin, kontrol araçlarının geçeceği yolları, nöbetçi pusu yerlerini ve nöbetçi kulelerini kapsıyor. Bu geridin arkasında da mayın tarlası bulunuyor..." (27 Şubat 1986, Milliyet)

(15) 18 Nisan 1986 tarihli Milliyet'te konuyla ilgili yazı şöyle: "Terörle mücadelede askeri birliklerin yerini olacak sivill güçlerin bir an önce kurulmasına hız verildi... Genel Müdür Bedük, tüm bu işlerin 'Terörle Mücadele ve Hareket Dairesi Başkanlığı'na yürütüleceğini belirtti... Daire başkanlığına bağlı şubelerin birinin de 'Bölücü faaliyetler'le meşgul olacakları belirtildi. Bölücü faaliyetler şube müdürlüğü, yurtiçi bölücü örgütler ve yurtdışı bölücü örgütler bürosu olarak iki bölüme ayrılıyor..."

Faşizmin saldırgan uşağı Kamran İnan, parlamentoda yaptığı konuşmada, "ABD, Mısır uçaklarını kaçırın, İsrail tankı yombalar, Ben ise Güneydoğu'daki olayların kaynağını bilirim ama oturmam." sözleriyle, dıştaki kontr-gerilla eylemlerini teşvik ediyordu.

PARTİZANIN MEKTUBU

Bahar Atılımı ile birlikte tüm Hakkari çapında yükselen devrimci direniş savaşımız, faşist Türk sömürgecilerini ve onlara ulaşlık eden vatan hainlerini korku ve telaşa boğarak gelişmesini sürdürüyor. Kahraman Kurtuluş Kuvvetlerimiz, şimdilik kaydıyla ana hedefini hain çete başlarına ölümcül darbe indirmenin teşkil ettiği devrimci operasyonlarına başarıyla devam ediyorlar. Kırsal yerleşim birimlerinde yaygın kitlesel toplanmalar düzenleniyor. Düşmanın "köy korucuları" adı altında biraraya toplayıp halka ve devrime karşı savaşmaya çalıştığı çeteler silahsızlandırılıyor. Devrime karşı suç işleyenler ve iflah olmazlıkları kanıtlananlar çeşitli cezalarla çarpıtılıyor. Faşist sömürgecilerin ve satılmış aşiret ve kabile reislerinin zorbalıkları sonucunda, ya da o yuna getirilip aldatılarak düşmanın silahını kuşanan unsurlar uyarılıyor: Silahlarını faşist sömürgecilerle ve uşaklarına doğrultmaları için çağrılar yapılıyor. Kurtuluş Kuvvetlerinin çağrıları halkın bütün kesimlerinde olumlu karşılık buluyor. Kısacası, Hakkari, ulusal kurtuluş mücadelemizde ısgal ettiği hayati önem taşıyan jeo-politik ve stratejik konuma ve tarihsel direniş geleneğine uygun düşen bir devrimci eylemlilik dönemine giriyor.

Faşist sömürgecilerin ve yerli uşaklarının ağızlaştıran baskı ve zulmüne uğrayan halkımız, devrimci operasyonlarımızın düşman cephesinde yol açtığı şaşkınlık ve panik ortamı karşısında adeta bayram havasını yaşıyor. Direniş savaşımız, başta yurtsever köylülük olmak üzere toplumun tüm kesimlerinde büyük bir ilgi ve aktif destekle karşılanıyor. Hakkari'nin coğrafyasının düzenli orduların askeri hareketlerine uygun olmaması nedeniyle, faşist sömürgecilerin cankurtaran simidi gibi sarıldıkları karşı-devrimci çeteleri can telaşına düşürmeleri görülmüyor. Gelişmelerin seyri karşısında faşist-sömürgeci ordunun fazla bir şey yapamaması ve önemli oranda atıl kalması çetelerin korkusunu daha da artırıyor. Deyim yerindeyse, "çifte tabiiyet" sahibi olan bu güçler, ilk efendileri olan faşist Türk sömürgecilerinden umutlarını kesmiş görünüyorlar. Devrim fırtınasının ilk esintileriyle birlikte, kendini savunmada bile güçlük çeken sömürgeci ordunun kendilerini kurtarmayaacağı bilinci, bu güçlerin yönünü başka tarafa çevirmelerine neden oluyor. Uşak ruhlu aşiret ve kabile başları, "ikinci tabiiyet" avantajından yararlanmaya çalışıyorlar. Yıllardan beridir Kürdistan Kurtuluş Hareketini kendi aşiretsel ve ailesel çıkarları için kullanan işbirlikçi "Kürt prensleri"nin kapılarını koşuyorlar. Güney Kürdistan'daki feodal-burjuva önderlikleri medet umuyorlar. Ortaya çıkan feodal kurnazlığı, düzenbazlığı, entrikacılığı, basit ayak oyunları ve komploculuğu yeniden hortluyor. Çağdışı olanın çağdaş olandan duyduğu derin korku kendisini dışa vuruyor. Ünlelerini, kirli geçmişleri ve dünyanın en gerici güçleriyle tehlikeli

HAKKARİ'DE YÜKSELEN DEVRİMCİ DİRENİŞ VE MASKESİ DÜŞEN GÜÇLER

bağlantılarından alan "prensler", Doğu ve Güney Kürdistan'da oynadıkları oyunları Hakkari'nin şahsında Kuzey-Batı Kürdistan'da da oynamak istiyorlar. Ama devrimci önderliğe yönelik oyunlarının fazla tutmayacağı ve ayakları altındaki toprağın hızla kayacağını bildikleri için, düşmanlıklarını açıkça ortaya koymaktan çekiniyorlar. Açık düşmanlık yerine, tam bir ikiyüzlü tavırla Kuzey-Batı Kürdistan'daki mücadeleye karşı olmadıklarını açıklıyor ve en iğrenç komplocu yöntemlere başvuruyorlar. Panik içinde bulunan çetelere yalnız olmadıklarını dair güvence vermeye ve yeniden toplanıp Türk sömürgecilerinin emrine sunmaya çalışıyorlar.

Bunun için Hakkari üzerindeki savaş, sadece Kürdistan halkı ve onun silahlı devrimci güçleriyle sömürgeci Türk ordusu arasındaki bir savaşla sınırlı kalmayacağı banyor! Aynı şekilde işbirlikçi Kürt gericiği ile halkımızın ulusal ve sınıfsal çıkarlarının somut ifadesi olan proletarya önderliği arasındaki sonucu tayin edici sınıf savaşımı da Hakkari üzerinde gerçekleşecek gibi görünüyor. Bu durum pratikte bir dizi önlem almayı gerektiriyor ve devrimci savaşı geliştirmekle yükümlü olan güçlerin önüne zorlu görevler koyuyor. Öngörülü olmak, önlemler almak, faşist sömürgecilerin ve işbirlikçi gericiğin bütün entrika ve kompolarını boşa çıkarmak, bunun için de devrimci saldırı ruhundan hareketle savaşı kızdırmak; görev budur.

Bu görevlerin yerine getirilmesi, Hakkari'yi ulusal kurtuluş mücadelemizin sürekli, yılmıyaz ve zaptedilmez bir üssü yapacaktır.

HAKKARİ'NİN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZDEKİ YERİ VE ÖNEMİ

Hakkari, Kürdistan'ın toprak bütünlüğü içerisinde son derece belirgin bir yere sahip olan bir alan niteliğini taşımaktadır. Ona böyle bir özgül nitelik kazandıran şey, ısgal ettiği hayati önem taşıyan jeo-politik ve stratejik konumudur. Bu ayrıcalıklı konum, bugün tartışma götürmez bir biçimde açığa çıkmıştır. Bunda rol oynayan başlıca etken ise, Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen ulusal direniş mücadelesidir. Geçmiş yıllarda gerektiği ölçüde dikkatleri çekmemiş olsa bile, Hakkari'nin bu konumu günümüzde çeşitli güçler tarafından da onay görmektedir. Alan üzerinde çıkarları çatışan güçler de içinde olmak üzere, birçok güç bugün gözlerini bu alana dikmiş bulunmaktadır. Doğal olarak, böyle bir durum, Hakkari bölgesini Kürdistan genelinde devrim ile karşı-devrim arasında süren şiddetli çatışmanın en çok kızdığı bir odak haline getirmektedir.

Hakkari alanının bu dikkate değer konumunu çeşitli yönleriyle ele alıp değerlendirmek mümkündür. Her şeyden önce, Hakkari, Kürdistan'ın parçalanmış statüsü içerisinde ülkemizi kendi aralarında paylaşan üç sömürgeci devletin sınırlarını kestiği alanda yer almaktadır. Güneydoğuda Türkiye'nin Irak ile olan devlet sınırlarının yarından fazlasını Hakkari toprakları teşkil etmektedir. Yine doğuda Türkiye ile İran arasındaki devlet sınırının önemli bir bölümü Hakkari topraklarına dahildir. Dolayısıyla adı geçen alan Kürdistan'

ın her üç parçası arasında bir tür doğal eşgüdüm sağlayan bir köprü başı niteliğini sunmaktadır. Bunun için Kürdistan'ın Güney ve Doğu parçalarında meydana gelen her gelişme bu bölgeyi doğrudan etkilemektedir. Bunun tersi de aynı ölçüde geçerlidir: Kuzey-Batı Kürdistan'da ortaya çıkan siyasal gelişmelerin etkilerinin öteki parçalara taşınmasında da, Hakkari bölgesi adeta bir köprü görevini yerine getirmektedir. Hatta son yıllarda gelişmenin esas olarak bu yönde ısgıldığı söylenebilir. Hemen her dönemde bu karşılıklı etkilenmenin somut örneklerini en canlı bir biçimde görebilmek mümkündür. Hakkari, geçmiş dönemlerde ülkemizin diğer iki parçasında görülen ve çoğunlukla feodal güçlerin önderlik ettiği başkaldırı ve direniş hareketlerinin içinde olmuştur. Bu alanda yaşayan halkımız, tarih boyunca sürdürüp getirdiği direnişçi özellikleri ve yurtsever geleneklerinin de bir sonucu olarak savaşı gücünü önemli bir bölümünü bu parçalara aktarmış, yabancı egemenliğe karşı gelişen savaşa fiilen katılmıştır. Feodal-burjuva önderliğin çözümsüzlüğü ve çıkmazına rağmen, hemen her zaman düşmana karşı gelişen mücadelelerin ortasında olması, yöre halkının yurtseverlik duygularını büyük oranda diri tutmuştur. Ama tutarlı bir devrimci önderlikten yoksun olması yüzünden, bu muazzam yurtsever potansiyel gerici önderliklerin elinde çoğunlukla çarçur edilmiştir.

Hakkari'nin coğrafyasının da kendine özgü ayırdedici özellikleri vardır. Kürdistan geneli açısından ele alındığında bile Hakkari'nin ülkemizin en sarp, dağlık ve engebeli bölgesi olduğu görülecektir. Kürdistan'da batıdan doğuya ve güneyden kuzuya doğru yükselerek uzanan sıradağlar burada birbirine girip kesişerek adeta bir düğüm oluşturmaktadır. Tepeleri buzullarla örtülü olan yalçın dağlar ve ormanlarla bezenmiş derin vadiler bu coğrafyanın karakteristiği özelliği durumundadır. Baharla birlikte eriyen kar sularıya taşan ve çok ender geçit veribilen ırmakların içinden geçtiği vadiler bölgeyi kendi içinde birkaç parçaya ayırmaktadır. Doğudan batıya doğru sırasıyla Avaşın (Küçük Zap), Büyük Zap ve Habur suları, aynı zamanda bu parçalanmışlığa yolaçan derin ve uzun vadileri meydana getirmektedir. Uzun kuş kuşları boyunca bu dağlar Hakkari'nin ırılı ufaklı yerleşim alanlarının dışarıyla olan bağlantıları koparmakta, yazın ise ancak belli noktalarda geçit vermektedir. Arazinin bu sert iklim yapısı düşmanın alan üzerinde istediği gibi denetim kurmasını engel olmaktadır. Çokça caba harcandığı halde, TC yönetimi, alanın mevcut özellikleri nedeniyle, Türkiye-Suriye sınırlarında olduğu gibi fiziki engel sistemi yaratarak, buradaki sınır hattı boyunca sıkı bir denetim gerçekleştirme çabalarında herhangi bir sonuç alamamıştır. Düşman yönünden, bölgenin coğrafi özellikleri askeri hareketler için de elverişli değildir. Sarp ve çoğu yerde geçit vermeyen coğrafi koşullar, düzenli orduların birliklerinin hareketlerini fazla olana kınamamakta; sömürgeci ordunun sahip olduğu yüksek askeri teknoloji ve üstün maddi donanımı önemi bir hayli azaltmaktadır. Böylece pek çok zayıf yanları bulunan sömürgeci si-

lahlı kuvvetler, Devrimci Kurtuluş Birlikleri karşısında taktik düzeyde sahip oldukları bir üstünlükten yararlanamamaktadır. Ama aynı yapı başlangıç için geçici sayılması gereken birtakım zaafırları içinde taşısa bile, gerilla birliklerinin hareketleri açısından muazzam bir uygunluk arz etmektedir. Bu yüzden, alanın elverişli coğrafyasından sonuna kadar yararlanarak ve yöre halkının engin bir güç kaynağı niteliğindeki köklü yurtsever geleneklerine dayanarak, kısa bir sürede düşmanın askeri güçlerini hareket-siz kılıp etkisizleştirmek olanakları dahilindedir. Sömürgeci-faşist ordunun bu ve öteki zayıflıkları iyi değerlendirilip ve gerilla savaşımız yerel ve bölgesel düzeydeki ayaklanmalarla desteklenebilirse, düşman kuvvetlerini bu bölgeden en erkenden kovmak ve böylelikle kurtarılmış bir Hakkari'ye ulaşmak mümkün olabilecektir. Halk savaşının uzun süreli karakteri gözönüne getirildiğinde, bütün ülke düzeyine yayılan mücadelemiz açısından da hayati bir önem ve dayatıcı hale gelen bir ihtiyaç niteliğini taşıyan böyle bir hedefe varmak fazlaca uzun bir zamanı almayaacaktır.

Hakkari'nin önemi, sadece onun Kürdistan'ın üç ayrı parçasının birleşme noktası olması ya da gerilla savaşının geliştirilmesi yönünden elverişli özellikleri sergilemesi ile bitmemektedir. Parçalar arasındaki coğrafi bütünlük burada başka türden bir bütünlüşmeyi daha beraberinde getirmektedir: Ülkemizin uzun yıllara dayanan parçalanmışlığına karşılık, Hakkari'nin şahsında Kuzey-Batı Kürdistan'da yaşayan halkımızın, ulusumuzun Güney ve Doğu Kürdistan'da yaşayan parçalarıyla pratik birliği her zaman devam etmiştir. Ülkemizin diğer iki parçasında yaşayan halkımızla ulusal bağların da ötesinde can bağlarıyla bağlı olan Hakkari halkı, Türk sömürgecilerinin tüm engellemelerine rağmen gerçekte sınırları tanımamıştır. Hemen belirtmek gerek ki, mevcut koşullarda giderek hızlanan bir çözülme ve dağılma sürecini yaşamakla birlikte, alanda egemen olan aşiretçi-feodal yapı olmuştur. Burada varlığını sürdüren aşiretlerden her biri önemli ölçüde sınırlar her iki yakasına birden dağılmış durumda yaşamışlardır. Aşiretlerin büyük bölümü bazı alanlarda sınırlı Kuzey-Batı Kürdistan kesiminde yoğunlaşırken, bazı yerlerde de bunun tersi bir durum söz konusudur. Bu dağılmışlık durumu Hakkari'nin özellikle Güney Kürdistan'a birleşik olan kesimlerinde daha fazla belirgindir. Geri, Herki, Dostki, Rêkani, Nerweyi, Guvî vb. gibi bazı aşiretlerin dağılımı buna örnek olarak gösterilebilir. Aşiretlerin belirtilen türden bir yerleşim ve dağılım biçimi, Hakkari'nin Doğu ve daha çok da Güney Kürdistan'a sürdürdüğü ilişkilere epeyce canlı bir nitelik vermektedir. Uzun sömürgeci egemenlik yılları boyunca, halkımızın düşmanları sınır aşiretlerinin birbirleriyle olan bağlantıları koparmada kesin bir başarı ulaşamamışlardır. Kuzey-Batı Kürdistan'da sömürgeci Türk burjuvazisinin askeri ve siyasal planda egemenliğini sağlamaya çalışırken, Güney Kürdistan üzerinde Irak-Arap sömürgecilerinin aynı şeyi gerçekleştirmede tam bir başarı sağlayamamaları ve bu alanda belli bir egemenlik boşluğunun varlığı da bunda önemli bir rol oynamıştır. Bu anlamda ülkemiz

topraklarının yabancı egemen güçler arasında parçalanmışlığının siyasal ve hukuki ifadesi olan devlet sınırları, pratikteki yapaylıklarını ve geçersizliklerini en çok Hakkari somutunda açığa vurmuşlardır.

İşçi sınıfının önderlik ettiği bir ulusal kurtuluş hareketinin başarısı için son derece olumlu bir zemin oluşturan bütün bu etkenler, TC'nin kuruluşundan beri, sömürgeci Türk burjuvazisinin bu bölgeye ilişkin olarak izlediği politika üzerinde de etkilerini açıkça ortaya koymaktadır. Bunu daha iyi görebilmek için Türk sömürgecilerinin Kuzey-Batı Kürdistan'ın Hakkari dışında kalan alanlarındaki uygulamalarına değinmek gerekir.

Türk burjuvazisi, ülkemizin egemenliği altında tuttuğu parçasını hemen her köşesinde, esas olarak başka alternatifli bulunmayan çıplak bir karşı-devrimci şiddet politikası uygulamıştır. "Cumhuriyet" dönemi boyunca ülkemizde gelişen her başkaldırı hareketini, sömürgeci egemenliğini yitene her karşı koyuşu acımasızca bastırmış; böyle bir direnmeye sahne olan her alanı bir can deryasına çevirmiştir. Bunu yaparken, diğerlerinin yanı sıra söz konusu direnişlerin en önemli zaafırlarından birisini, bu direnişlerin bir türlü ulusal bir kapsama ulaşamayıp yerel veya bölgesel düzeydeki hareketler olmakla sınırlı kalmaları olgusunu ustaca kullanmıştır. Her zaman için "tehlile" arzeden bölgeyi tam bir kuşatma ve abluka altına alarak Kürdistan'ın öteki bölgelerinden soyutlayıp tecrit etmiş; içte aşiret, kabile ve aile ilişkileriyle dinsel ve mezhepsel bölünmeleri iyice köklerleyle halkı birbirine düşürmüş; en sonu gücünü düşürmüş yapının üzerine yüryürek birinci darbeyi indirmiştir. Kuşatma ve ablukayı bazen tek bir aşiretin yaşadığı alanı içine alacak şekilde daraltmış, akıllara durgunluk verecek ölçüde korkunc katliamlara girişmiştir. İnsanlık tarihinin tanıdığı bu en barbar sınıf, her bastırma ve imha operasyonu sırasında son derece pervasızca davranmış, uyguladığı çingirca terörün dozunu biraz olsun sınırlamayı asla düşünmemiştir. Öz olarak ifade edilirse bu politika için her türlü ölçü geçersizdir, yasa yoktur, kendi değişilçisi "İhtilalin yasaası tüm yasaların üstündedir"; bu politika da kural aramak boşunadır, onun tanıdığı tek bir kural vardır: Ne olursa olsun boyun eğdirmek ve her yolla imha etmek! Zaten varlığını tümüyle bir ülkenin ve üzerinde yaşayan halkın inkarına dayandıran bir politika, uygulamanın böyle bir biçim almasında şaşılacak bir şey de olamaz. Tabii Türk burjuvazisi yalnızca bu tür bir uygulamayla da yetinmemiştir: Her soykırım ardından hızını alamayıp vahşi bir hisşimla silahsız ve savunmasız halk kitlelerinin üzerine yürümüştür. Kürtlüğün hala yaşadığını belirtisi saydığı her şeyi emzmiş ve gülmeye getirdiği yabancılaştırmacı ve kişisizleştirici politikalar temelinde, alabildiğine sindirdiği toplumu kendi ulusal kimliğinden uzaklaştırmaya çalışmıştır. Bu uygulamaya, amaçlanana önemli ölçüde ulaşma açısından en somut ifadesini Dersim'de bulmuştur. Ağrı isyanında, Palu-Genc-Hani isyanı sırasında ve öteki Kürt isyanlarında görülen durum da bundan pek farklı değildir.

Ancak, sömürgeci Türk burjuvazisinin Kuzey-Batı Kürdistan ge-

nelinde uyguladığı bu politikayı Hakkari somutunda da aynen uyguladığını söylemek yeterli olmayacaktır. Gerçeğe daha çok yaklaşması açısından, Türk burjuvazisinin Kürdistan'ın başka alanlarında sergilediği hiçbir sınır tanımını ve aşırı ölçüde pervasız tutumun, burada yerini biraz daha temkinli ve ölçülü bir yaklaşıma bıraktığını söylemek gerekecektir. Hiç kuşkusuz sömürgecilerin Hakkari özgünlüğünde de kendileri için seçtikleri temel yine azgın karşı-devrimci şiddet olmuştur. Değişen tek şey, hayatı önemde görülen kamçı politikasının (süngü politikası demek daha doğrudur) kendisine tali bir rol atfedilen şeker politikasıyla takviye edilmesidir. TC'nin kuruluşundan sonra Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı yeni baştan işgal ederek askeri, siyasal, ekonomik ve kültürel alanlarda mutlak egemenliği kurmak istemesi karşısında Hakkari halkı da sessiz kalmamış, direnme yolunu seçmiştir. Şemdinli'de, Oramar'da, Uludere'de halk sömürgeci işgale karşı kahramanca savaşmıştır. Direnişler yine bölük pörçüktür, bölgesel düzeyde ortak bir direnme bile ulaşılamamıştır, ama düşmanı kötü zorlamıştır. Öyle ki Şemdinli isyanı 1926'da o zamanki Fethi Okyar hükümetinin düşmesine ve yerine daha becerikli bir celtal olan İsmet İnönü başkanlığında yeni bir hükümetin kurulmasına neden olmuştur. Türk burjuvazisi, Abdülhamit döneminin Hamidiye Alaylarından miras kalan yerli hainlere dayanarak bu direnişleri de vahşice bastırmıştır.

Ama yukarıda da değindiğimiz aleyhteki bir takım etkenler yüzünden, burjuvazi direnişçi güçlerin tümünü etkisizleştirip imha etmeyi fazlaca başaramamıştır. Yarı-özerk konumlarını korumak için fazla umut kalmadığını ve direnişlerinin kırılmaya yüz tuttuğunu farkettileri anda, isyancı güçlerin bir bölümü ailelerini ve yakınlarını da yanlarına alarak sınıra karşı yavaş yavaş geçmişlerdir. Bu insanların atalarından kalma topraklara yeniden kavuşma özlemi içinde yaşadıklarını bildiği için, bu durum TC tarafından kendi egemenliğine yönelik ciddi bir tehdit unsuru olarak görülmüştür. Bunun için de bu durumda düşebilecek insanların sayısını en aza indirmek istemiştir. Bu noktada kendi yasalardan dışına çıkmış, köylerini terkeden insanların arkasından elçiler çıkarmış, tekrar eski yerlerine dönmeleri durumunda haklarından hiçbir işlem yapmayacağına vaat etmiştir. Türk burjuvazisinin genelde Kürdistan'a ve Kürt halkına ilişkin politikasında gördüğümüz bu sınırlı sapmanın nedeni, onun Hakkari'nin hiçbir zaman söndürülemez bir isyan ocağına dönüşmesinden korkmuş olmasıdır. Bu korkudan dolayı Derim'de yaptığı gibi bir defada "çıbanı kesip atma" türünden bir yonteme başvurmayla yanaşmamış, Hakkari'yi uzun vadede adım adım kendisine bağlama yolunu tercih etmiştir. Düşman için isabetli olan da bu olmuştur.

Tarimsal üretim yönünden bereketli topraklara sahip olan Yüksekova'nın büyük bir kesimi dışında tutulursa, 1970'lerin ortalarına gelinceye kadar, genelde Hakkari Kürdistan'ın diğer bölgelerinden tecrit edilmiş bir durumu yaşamıştır. Bu alan Türk sömürgecilerince esas olarak kapitalist üretim ilişkilerine kapalı tutulmuştur. Ortaçağdan kalma aşımış toplumsal ilişkiler biçimleri ve gerici değer yargıları tamamen bilinçli bir şekilde korunmaya çalışılmıştır. Sömürgeci idari kuruluşlara ait binaların ve askeri tesislerin dışında, bu alana hemen hemen hiçbir yatırım yapılmamıştır. 1970'lerde Hakkari'ye yapılan tek ve en büyük "yatırım" on milyonlarca lira har-

canarak inşa edilen "modern" bir cezaevidir. Bu bölgede uzun yıllar kendi kendine yeterli bir kapalı ekonomi sistemi egemen olmuştur. Tarıma elverişli arazinin alabildiğine sınırlı olduğu Hakkari'de, halkın temel geçim kaynağını meydana getiren şey hayvancılıktır. Yerleşik birimlerinin serpiştirildiği vadi içlerinde ve dağ eteklerinde tarıma aralardan çok küçük ölçekli topraklarda sınırlı bir üretim yapılmaktadır. Köylüler kendi bazı ihtiyaçlarını çoğunlukla Güney ve Doğu Kürdistan'dan karşılamaktadırlar. Türkiye pazarlarıyla ilişkileri ise epeyce zayıf kalmaktadır. Türk devletinin kaçakçılık adını verdiği sınır ticaretinin esasını, köylülerin satmak istedikleri hayvanları Güney Kürdistan'a geçirip pazarlamaları oluşturmaktadır. Bazı değişikliklerle birlikte, en azından son birkaç yıla kadar Hakkari'de yaşanan durum böyledir. Ancak PKK önderliğinde Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin geniş köylü kitleleri arasında yayılması üzerine, bu mücadelenin alevlenmesi Hakkari'ye de sıçramasından çekinen Türk sömürgecileri, bundan böyle bu alana daha büyük bir özenle eğilme gereğini duymuşlardır. 12 Eylül darbesi öncesinde devrimci direniş mücadelesinin bu alana yansımaları epeyce zayıf kalmıştı, 1979'dan itibaren sömürgecilerin dikkatlerini Hakkari üzerine yoğunlaştırdıkları iyi hatırlanacaktır. Özellikle Ecevit Hükümeti döneminde uygulamaya konulan "Köye Ulaşım Projesi" ile Hakkari'nin her tarafı bir karayolu ağıyla örülmek istenmiştir. Bu yıllarda Hakkari'nin en ücra köşesine bile yol götürülmeye çalışılması tümüyle askeri amaçlara yöneliktir.

Türk sömürgecileri, Hakkari mmtkasında gelişen direnmeleri bastırıp askeri ve siyasal alanlarda denetimlerini kurduktan sonra, egemenliklerini daha da pekiştirmek için, bölgenin farklılıklar arzeden özelliklerinden yola çıkarak kendilerine yeni işbirlikçiler edinmeye ve böylelikle sosyal dayanaklarının sayısını artırıp güçlendirmeye çalışmışlardır. Ancak bu bölgede büyük toprak mülkiyetine dayanan güçlü bir feodal yapının olmayışı ve feodalizme oranla daha özgür bir görünüm sunan aşiret yapısının egemen olması, bu konuda Türk sömürgecilerinin karşısına ciddi zorluklar çıkarmıştır. Yıllardan beri bu topraklarda özgür olarak yaşamaya alışmış olan aşiret ve kabile mensupları yabancılara köleliği öyle kolayca kabul etmek istememişlerdir. Denilebilir ki, sömürgeciler de karşılarında bu tür bir yapı bulundugunun bilinciyle hareket etmişlerdir. Bunun için, bölgenin çeşitli yerleşim alanlarında ilk karakollar kuruluğu zaman, sömürgeciler, aşiretler ve kabilelerin silahlı birleşim alanlarında bu tür yapı bulundugunun bilinciyle hareket etmişlerdir. Bunun için, bölgenin çeşitli yerleşim alanlarında bu tür yapı bulundugunun bilinciyle hareket etmişlerdir. Bunun için, bölgenin çeşitli yerleşim alanlarında bu tür yapı bulundugunun bilinciyle hareket etmişlerdir.

Kuzey-Batı Kürdistan'da yaratılan suskunluğa karşılık, Kürt egemen sınıflarının Güney Kürdistan'da öteden beri belli bir örgütlülük

çinde olmaları ve Arap sömürgecileriyle devamlı çelişkili ve çatışmalı bir durumu yaşamaları, Irak-Arap burjuvazisinin Güney Kürdistan'ın tümü üzerinde egemenliğini kuramaması ve Irak-Türkiye sınır şerhidi boyunca denetimini bazı dönemlerde I-KDP'nin eline geçmesi, yurtsever Hakkari insanının I-KDP ile ilişkisi geçmesine neden olmuştur. Parçalanmış aşiretler ve kabilelerin Güney Kürdistan kesiminde kalan bölümünün esas olarak I-KDP'nin içinde olması bunu daha da kolaylaştırmıştır. Barzani aşiretinin başını çektiği üst düzeyde bir aşiretler ittifakı görünümündeki KDP, aslına uygun olarak, Hakkari'deki çeşitli aşiret ve kabile reisleriyle sıkı ilişkiler geliştirmiş, bunlara dayanarak aşiret ve kabile tabanını üzerinde etkinlik kurmaya çalışmıştır. Ama KDP bu ilişkileri geliştirirken, Kuzey-Batı Kürdistan içinde bir silahlı direniş hareketinin gerekli olduğunu kabul etmemiş; buradaki yurtsever potansiyeli otonomi adını verdiği amaçlarına ulaşmada yedek bir kuvvet olarak değerlendirmiştir. Kuzey-Batı Kürdistan için bir ulusal kurtuluş mücadelesinin zorunlu olduğunu reddi, süreç içinde I-KDP'nin Hakkari başta olmak üzere Kuzey Kürdistan'daki hemen her ilişkisinin (özellikle sorumlu düzeydeki tüm ilişkilerinin), aynı zamanda ajan-muhbir ilişkileriyle TC'ye bağlanmalarına yolaçmıştır. Alandaki işbirlikçi gerici güçlerin "çifte tabiiyeti" de buradan ileri gelmektedir. Bu işbirlikçi kesim hem Türk sömürgecilerine ve hem de Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçi yapılara dayanarak varlığını korumak istemektedir. Türk sömürgecileri de bu ikili ilişki biçimini onaylamışlar, böylelikle ileride bölgede gelişmesi muhtemel bir ulusal kurtuluş hareketinin karşısına çıkarabilecekleri örgütlü bir işbirlikçi yapının oluşturmalarına ulaşmışlardır. Bu bir iddia değil, bir gerçektir ve bugün pratikte her zamankinden daha çok açığa çıkmış bulunmaktadır.

Bütün bu bağlantılarla Hakkari üzerinde küçümsenemeyecek bir etkinlik sahip olan I-KDP hareketi, sömürgeciğe karşı, bir "silahlı direniş hareketi" sıfatıyla bu alanda yaşayan yurtsever halk kitlelerini olumlu bir yönde etkilemiş olsa bile, süreç içinde yol açtığı tahribatlar olumlu yanlarını katbekat geride bırakmıştır. Tümüne temsil ettiği sınıfların gerici karakterini dışarıya yansıtan bu oluşumun, Kürdistan'ın kurtuluşu gibi bir sorunu olmaması, hatta program hedefleri olan otonom bir Kürdistan'a ulaşmayı bile gerçekte amaçlamamıştır. Denilebilir ki, bu yapı kendi gerçek çıkarlarını Kürdistan'da yıllardır sürüp giden kaos ve kargaşa ortamında bulmuş, bu ortamı kendisi için en ideal durum olarak benimsemiştir. Süreklilik arzeden bir istikrarsızlık ve kargaşa ortamı KDP'nin temsil ettiği sınıfların vurgunlara yaparak palazlanmalarına yarımış, bunun için de sınır ticareti ya da kaçakçılık denilen şey en temel araçlardan biri olmuştur. Bugün bile Kuzey-Batı Kürdistan'dan Güney'e mal akışının düzenlendiği her önemli geçiş noktasında KDP tarafından seyyah "gümrük büroları" kurulmuştur. Başta canlı hayvan olmak üzere Güney'e geçirilen her türlü maldan yüksek bir gümrük bedeli alınmakta ve bu seyyah "büro"ların her biri çoğunlukla KDP içinde yer alan bir aşiret reisinin denetiminde bulunmaktadır. Parçalar arasındaki çelişki mal akışı doğrudan TC yetkililerinin bilgileri dahilinde olmaktadır. Bazı yoksul köylüler de geçimlerini bu yolla temin etseler de, ticaret işleriyle uğraşan esas güçler kabile ve aşiret ileri gelenleridir ve bunlar her iki tarafta da

KDP'nin ilişkileri durumundadır. Kuşkusuz aynı güçler TC yetkilileri ve karakol komutanlarıyla da ilişkilerindedirler, onlara günlük olarak istihbaratık bilgi vermektedirler.

Bu son derece kirlili ticaret faaliyetinin içinde yer alanlar sadece bu yapının sorumluları ya da aşiret ve kabile ileri gelenleri değildir. Hemen hemen tabandaki bütün "pêşmerge" yapısı da aynı şeye bağlatılmış durumdadır. Zaten birim örgütlenmelerini kabile ve aşiret esasına göre düzenleyen KDP içinde sorumlu düzeyde yer alanların emrindeki unsurları böyle bir faaliyet için seferber etmeleri de fazla zor olmamıştır. Sonuçta bütün bu yapının kendisi küçük çaplı "ihracat-ithalat" işleriyle uğraşan bir tür "ticaret-şirket" görünümüne bürünmüştür. Öyle ki, Irak-Arap sömürgecilerine karşı savaş unutulmuş, otonomi davası bile bir kenara atılmıştır. Başlangıçta sade ve gayet soyul duygularla düşmana karşı savaşmak için bu yapının içinde yer alan insanlar ensonu tanınmaz hale getirilmiş, para için en değerli haklı dava adamlarını arkadan hançerleyecek kadar şekilsizleştirilmişlerdir. 1978'de I-KDP'nin direktifiyle KYB'ye mensup yüzlerce yurtsever savaşçıyı, sırf ellerindeki silahları zimmetine geçirmek için kurşunlayarak Hakkari üzerinde insanlık dışı bir katliama girişen yapı da budur. Gerçi bu yapı KDP adına hareket etmiş ve KYB'ye karşı savaşmıştır, ama KYB'nin Hakkari zeminindeki ilişkileri de bundan pek farklı değildir. Hakkari'ye bu denli önemli çıkar bağlarıyla bağlı olan bu güçlerin çıkarlarına darbe indiren bir gelişmeye asla razı olamayacakları ve karşılıklı yakın çıkar birliklerinden dolayı Türk sömürgecilerini alandan söküp çıkarmaya yönelik bir silahlı direniş hareketini hiç de dostça karşılamayacakları ortadadır. Başarısı için alandaki mücadelesinin bu özgü karakteri iyi bilinmek zorundadır.

Sömürgeci Türk burjuvazisinin kendi düşmanını tanımadığını ve koynunda yılan besleyecek kadar aptal bir güç olduğunu söylemek doğru olmayacaktır. Ama 1975'te uğradığı onur kırıcı yenilginin ardından, I-KDP'nin silahlı güçlerinin önemli bir bölümü Hakkari'ye geçmiş, Kürt adını duyduklarında bile cin çarpmışa dönen Türk sömürgecileri, bu "iltica" olayını onaylayıcı bir suskunlukla geçirtmişlerdir. Peki, bunu nasıl açıklamak gerekir? Bu gayri-resmi ilticanın karşındaki tutumu daha iyi kavrayabilmek için "bölücü teröristler" adını verdiği PKK militanlarını burada konumlanmalarını bahane eden Türk sömürgecilerinin, devletler hukukunun ilkelerini çiğneyerek ve uluslararası kamuoyunda doğması kaçınılmaz olan yoğun tepkiyi göze alarak, 1983 yılı Mayıs'ında Güney Kürdistan'a fiili askeri müdahalede bulunması hatırlanmalıdır. TC'nin gerçek yüzü budur ve onun düşmanlarına karşı tavrı da böyledir. Varlığını halkımızın ve ülkemizin inkarında gören bir gücün, Kürdistan'ın hangi parçasında olursa olsun, bu ülkenin kurtuluşu için savaşanları en büyük düşmanı olarak bileceğini söylemek bile gereksizdir. Bu bir gerçektir, ama böyle bir gayri-resmi mültetci akımın gerçekleştirmesinde Hakkari halkının yurtseverliğinin de tartışılmaz bir rolü vardır. Nitekim yıllardır Güney Kürdistan'daki hareketi sempatiyle izleyen ve oğullarını bu harekete katarak ona kan veren halkımız kendi soydaşlarına içtenlikle sahip çıkmış, onları en ufak bir karşılık beklemezsizin bağrıma basmıştır. Birçoğunun Türk sömürgecilerinden gizlemiş, barındırmış ve beslemiştir. Yine de bu gerçek ne yazık ki TC'nin bu insanlara ilişkin aşağılık amaçlarını giz-

lemek için yetmemektedir.

TC'nin I-KDP'ye mensup savaşçıların kendi egemenliği altındaki alanlara yerleşmelerine rıza göstermesinin çeşitli nedenleri vardır. Her şeyden önce, sömürgeciler, bu yapının Hakkari başta olmak üzere tüm Kuzey Kürdistan halkı üzerinde olumlu değil, tamamen olumsuz yönde bir etkiye bulunacağını çok iyi hesaplamıştır. Neden? Çünkü o dönemde ileri tümüyle CIA uşağı olan İran Şahının eline geçen I-KDP hareketi, yüzbinlere ulaşan silahlı güçlerinin varlığına rağmen, Şah Rıza Pehlevi ile Saddam Hüseyin arasında varılan Cezayir Antlaşması üzerine, tek bir kurşun bile atmadan yenilgiyi kabul etmiştir. I-KDP hareketinin kaderi savaş meydanında değil, "İraklıların Suriyelilerle hesaplaşabilmesi için Kürtlerden vazgeçecek" diyen Kissinger'in girişimleriyle sömürgeci devletler arasında yapılan anlaşmalarla çizilmiştir. Kürt hareketi için emperyalizm dayanmanın sonu çok yakın olmuş, "Kissinger başı" ile I-KDP hareketinin sonu getirilmiş, hareketin önderi durumundaki Molla Mustafa Barzani, "sömürgecilerle yavaş yavaş anlaşmadığı için İran Şahı tarafından kendisine Kerrec'te sadaka olarak verilen bir evde hakir bir şekilde yaşamaya razı edilmiştir. Savaş meydanında yüzbinler dururken Kürt hareketinin yenildiğini ilan etmenin ve savaşçıları silahlı saldırılarla İran'a göndermenin, mücadele içindeki insanlar üzerinde korkunç ölçüde yıkıcı etkiler yaptığı açıktır. Bütün bu olumsuz gelişmeler savaşçı güçlerin moralini tümüyle çökertmiş, ülkelerinin kurtuluşuna ilişkin inançlarının öldürücü bir darbe indirmiştir. Türk sömürgecileri, derin bir bunalımı ve korkunç bir düş kırıklığı yaşayan bu insanları teşhir ederek, halkımızı Kürdistan için savaşmamı "anlamsızlık"ın anadımına çalışmışlardır. Bu cabalarında bazı başarılar kazandıklarını söylemek bile mümkündür. Hakkari'de devrimci faaliyetler içinde bulunan arkadaşlarımız buna sık sık tanık olmuşlardır. I-KDP hareketinin niceliksel plandaki büyük gücüne rağmen sürekli başarısızlığa uğradığını yakından izleyen halk kitleleri, başlangıçta karşılarında beş-on kişilik bir militanlar topluluğunu gördüklerinde, çoğu zaman inançsızlıklarını açıkça ifade etmekten çekinmemişlerdir. Hakkari'de sürdürdükümüz devrimci çalışmalarımız şimdiki güçsüzlükte bile bu olumsuzluğun ağır etkilerini hissetmemek olanaksızdır.

Öte yandan Türk sömürgecileri aynı yapı üzerinde daha değişik biçimlerde de oynamışlar, bazı unsurları basit çıkarlar karşılığında ve bazılarını da ajanlık ilişkileriyle kendilerine bağlamışlar, bunları ileride kendi amaçları doğrultusunda kullanmayı düşünmüşlerdir. I-KDP hareketi içinde böyleleri unsurların sayısı hiç de az değildir. Bu örgütün sınır birimlerinden TC'nin sınır karakollarına, gelişmeler hakkında günlük ve hatta saatlik bilgi gittiği iyi bilinmektedir. Bunlar bugün fiilen bu örgütün içinde yer alanlardır, buna karşılık bir de Kuzey-Batı Kürdistan'da kalarak sömürgeci-faşist yönetime hizmet eden keskin "ateşli" milliyetçileri vardır. Bir örnek vermek gerekirse, bu tür tehlikeli unsurlardan biri olan Mecit Ağa (Mecit Pirzibeyoğlu), emperyalizmin has adamı Sami Abdurrahman'ın sağ kol sıfatıyla 1978'de oluşturulan KDP-Geçici Komite içinde yer alarak bu hareketin yeniden toparlanması faaliyetlerine katılmış; 12 Eylül askerî-faşist darbesi sonrasında "hizmetlerinin karşılığı" olarak Kükürca Belediye Başkanlığı ve müteahhitlik gibi arpağılarla taltif edilmiştir.

Devamı Sayf: 26'da

FAŞİST TÜRK CUNTASI NEFES ALMAYA ÇALIŞIYOR

Evren ve Özal'ın Gezileri

Haziran-Temmuz ayları Türk diplomasisi için hareketli günlere tanık oldu. Sömürgeci-faşist cunta temsilcilerinin dış gezilerinin yanı sıra, birçok yabancı devlet adamı ve politikacı da Türkiye'ye geldi. Tüm bu gezi ve ziyaretlerde sömürgeci-faşist cunta beklediklerini elde edememiş de olsa, yine de dikkate alınması gereken bazı gelişmelerden bahsedilebilir.

Evren Macaristan'a, Özal ise Romanya'ya gitti. Bu her iki geziden beklenen, ekonomik ilişkileri artırmak ve diplomatik alanda faşist rejime nefes aldırmaktır. Bulgaristan'da "Türk azınlığına uygulanan" sözde baskıların da gündeme getirildiği bu gezileri, her iki faşist temsilci de birer manevra olarak ele aldılar. Faşist cunta ABD'den SSCB'ye kadar her ülke ile diplomatik ilişkiler içerisine girerek, tecrit olmanın kurtulmak

istemektedir. Önümüzdeki günlerde, Özal'ın SSCB'ye de bir gezi yapacağı belirtilmektedir.

Gerek Evren'in ve gerekse Özal'ın gezileri, faşist Türk cuntasının M. Kemal döneminde yürütülen meşhur "tarafsızlık" politikasının günümüzde de sürdürülmesi amacıyla yöneliktir. Sosyalist ülkelere yönelik yeni manevralar içine girerek, bu politikayı sürdürmeye çalışmaktadırlar. Bir yandan anti-komünistliği alabildiğine körüklemekte, Bulgaristan'a karşı adeta bir haçlı seferi başlatmakta; diğer yandan ise, sosyalist ülkeler ile dostluk kısıvesi altında ilişkilerini ilerletmeye çalışarak Kürdistan sorununu örtbas etmek istemektedirler. Açık ki büyük bir çelişki anlamına gelen bu politika, neye dayanırsa dayansa fazla yaşama şansına sahip bulunmamaktadır.

Evren Kürdistan'a Gitti

Faşist Türk cuntasının başı Kenan Evren geçtiğimiz günler içinde Kürdistan'a uzun süreli kapsayan bir gezi düzenledi. Erzurum, Erzincan, Ağrı, Van vb. alanlarda incelemelerde bulunan Kenan Evren, büyük bir sahtekarlık örneği de sergiledi. Halka çektiği iğence ve katliamların acısı daha tazeyken ve her gün bunun örnekleri yaşanırken, halkın sorunları ile yakından ilgilenen bir cumhurbaşkanı pozlarına bürünerek incelemeler yaptı.

İncelemelerinin başından sonuna kadar askeri hareket alanlarını gezen Evren, normal bir gezi programı varmış gibi, gerçekleri ters-

yüz ederek kamuoyunu yanıltmaya çalıştı. Gittiği hemen her köyde ve kasabada, "Bölücülere kanmayın, milli birliği bozmak isteyenler var" diyerek, esas korkusunu da ortaya koydu. Açık ki, bu gezinin de gizlenmeye çalışılan amaçları var. Ama ne yapılsa yapılsın gerçeklerin gizlenmediği de bilinmektedir. Diğerleri gibi bu son geziler de ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirilmeye çalışılan yeni komploların bizzat yerinde incelenmesi anlamına taşımaktadır. Bu gezinin hemen ardından Türk ordusunda yeni hareket düzenlemesine geçildiğinin açıklanması bunun sadece bir örneğidir.

Ara Seçim ve Getirecekleri

TBMM'de boşalan 11 milletvekiliğini doldurmak amacıyla yeni parlamenterleri seçmek için 28 Eylül'de ara seçim yapılması kararı alındı. Tüm siyasi partilerin katılacağı ara seçime Özal Hükümeti'nin geleceği açısından bir dönüm noktası gözüyle bakılmaktadır.

SHP, Demirel ve Ecevitlerin yaptığı çıkışlar ve alternatif oluşturma çabaları bu seçimlerde daha belirgin olarak ortaya çıkmaktadır. Faşist rejim, şimdiden birçok konuda eski siyasilerle olduğu kadar, kurulu partilere de icazet vermektedir. Özal hükümetinin önemli oranda yıpranması, faşist rejimi böylesi bir gelişme içine sokmaktadır. 12 Eylül rejimi bu çabaları ile alternatif oluşturma girişimlerine zemin hazırlamaya çalışmaktadır. Demirel ve Ecevit'in yeniden radyo ve TV'ye çıkarması bu adımların ileriye götürülmesi anlamına taşımaktadır.

28 Eylül'de yapılacak ara seçimler, Özal hükümetinin kaderine iş-

tutarken, alternatif olarak hangi partiye ağırlık verileceğini de ortaya çıkaracaktır. Bu, İnönü'ş SHP mi, Demirelli DYP mi, Ecevitli DSP mi, yoksa Yazarlı HDP mi olacak? Bunu ara seçimler daha iyi ortaya koyacaktır. Ortaya çıkan açık bir gerçek, Özal hükümetinin giderek yıprandığı ve teşhir olduğudur.

Sonuç olarak: Dış ve iç temaslara, yeni geziler, ekonomik tedbirler, ara seçim, alternatif oluşturma çabaları faşist cuntanın nefes alma, yaşadığı derin çöküşten ve çürümeye sürecinden kurtulma çabasıdır. 12 Eylül rejimi, Kürdistan'da yediği ağır darbeler ve içine düştüğü çıkmazdan bu manevralarla çıkmak istemektedir. Bu nedenle, Bulgaristan "meselesi"ni ortaya atmakta, "KKTC'ye gezi düzenlemekte, ve benzeri girişimlerde bulunmaktadır. Tüm bu çabalara rağmen, ulusal kurtuluş mücadelemiz günden güne güçlenmekte ve faşist cuntayı derin çıkmazlara içine sokmaktadır.

Kıbrıs'ta Faşist Türk Cuntası Yeni Komplolar Peşinde

Temmuz ayı başında, cunta Başbakanı T. Özal, Kuzey Kıbrıs'a "KKTC"nin davetlisi olarak, bir gezi düzenledi. Faşist Türk cuntasının, tüm dünyaya rağmen ilan ettiği ve kendisi dışında hiçbir devlet tarafından resmen tanınmayan "KKTC"ye, T. Özal'ın bu gezisi, Türk devletinin yeni komplolar peşinde koştuğunu göstermektedir. Ada halkının çıkarlarını hiçe sayar bir şekilde ilan edilen "KKTC"ye faşist cunta zorla da olsa kan verip yaşatmaya çalışmaktadır.

Çin Başbakanı, Evren ve Özal ile görüşürken

Çin ve Pakistan Başbakanları Ne Getirdi?

Dışa yönelik olarak yoğunlaşan diplomasi trafiği Türkiye'ye konuk olarak gelen Çin ve Pakistan Başbakanlarının gezileri ile içte de sıklaştı.

Pakistan, gerek emperyalizmle içine girdiği ilişkiler ve gerekse faşist diktatörlüğü sivil kliklerle gizleme çabaları bakımından Türkiye ile yakın benzerlikler arzemektedir. Her ikisi de ABD emperyalizminin güvenilir mütefikleri ve saldırı üssü durumundadırlar. İşte, böylesine yakın benzerlikler içinde gerçekleşen bu ziyaret, birçok şey

getirmekle birlikte, faşist Pakistan ve TC yönetimlerinin jandarmalık rollerini en iyi bir biçimde gerçekleştirme konusunda diyalogu sıklaştırdıkları görülmektedir. Ziyaretin gündeminde ekonomik ilişkiler de olmakla birlikte, esas olarak, karşıdevrimci deneylerin birbirlerine aktarılması amacı taşınmaktadır.

Çin, son birkaç yıl içinde Türk faşist cuntası ile diplomatik ilişkilerin yanı sıra, ekonomik ilişkilerini de yoğunlaştırdı. Bu son ziyaret de bu çerçevede gerçekleştirilmiş bir gezidir.

adımlar ve en son olarak "KKTC"nin ilanı ile birlikte, Kuzey Kıbrıs'ı tamamiyle kendisine bağladı. Bugün Kıbrıs'ın Türk işgali altında bulunan bölümü üzerinde, tamamiyle faşist cuntadan direktif alan kukla bir yönetim var. Bu yönetimin ihtiyaçları ve idaresi faşist cunta tarafından karşılanmakta ve gerçekleştirilmektedir.

Nitekim, T. Özal'ın Kıbrıs'a gidişi, bu gerçekleri bir kez daha gözler önüne serme amacını taşımaktadır ve "KKTC"nin her şeyi rağmen yaşatılacağını ispata yöneliktir. Faşist Türk cuntası bu ziyareti ile, zoraki doğumunu gerçekleştirdiği "KKTC"ni yaşatmakta kararlı olduğunu göstermek istemekte ve ölü doğumu bir türlü kabule yanaşmamaktadır.

Bu gezinin diğer bir amacı ise, Yunanistan üzerinde yeni tehditlerde bulunup, Kıbrıs ve Ege meselelerinden dolayı zaten yoğun olan çelişkileri şiddetlendirerek, kamuoyunun dikkatlerini temel meselelerden çekmektir. Böylece, Kürdistan'da yürütülen sömürgeci savaş ve buna karşı gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi gizlenmeye ve kamuoyunun dikkati dışa yönlendirilmeye çalışılmaktadır. Bu gezi ile faşist cunta bir taşla iki kuş vurmak istemiştir.

Halk

Yoksulluktan Kırılıyor,

Hükümet

Her Şey yolunda Diyor

Türkiye ve Kürdistan'da yoksulluk öylesi boyutlara ulaşmıştır ki, artık dayanılması olanaksız hale gelmiştir. Başta halkın kendisi olmak üzere, dünya bile bu kadar yoksulluğa rağmen hala nasıl yaşanabildiğine şaşmaktadır. Basının sayfalarına yansıyan birkaç örnek bile, mevcut durumu kavramak açısından yeterlidir. Pahalılık, önüne geçilmez bir biçimde sürekli artarken, halkın alım gücü de günden güne düşmektedir. Ekonomik çöküşün belirtileri olan açlık, fuhuş, intihar, hırsızlık vb. olaylarda artış görülmektedir. Buna karşın birkaç tekelcinin sermayesinde ve gücünde büyüme ulaşmaz boyutlara varmıştır. Yaşanan bunca olaya karşın, Özal hükümeti hala "her şey yolunda" diyerek toz pembe bir ekonomi tablosu çizmektedir.

Ekonomik çöküşün örneklerine her gün her alanda rastlamak mümkün. Nereye bakılsa bunun sayısız örneği ile yüzyüze gelmektedir. Bu süreçte meşrulaşan bir diğer olay da var. Eskiden biraz da olsa gizlenen veya kılıfına uygun olarak alınan rüşvet artık gizleme gereği bile duyulmaksızın açığa alınmaktadır. Belediyelerden devlet bakanlıklarına ve Başbakanın çevresine kadar hepsini avucuna alan rüşvet, adeta "yağma Hasan"ın böreği" misali "kim ne kadar koparsa" yarışına döndü. Rüşvet yemeyen ve rüşvetle iş yapmayan hiçbir devlet yetkilisi kalmadı. Bunun rekoru da Turgut Özal'ın elinde; kızına 52 milyonluk bir araba hediye ettirerek, başarısını(!) bu alanda da gösterdi.

Türkiye'nin ekonomik tablosu böylesine derin bir çöküşü yaşayan bir tablodur. Halk açlıktan ölmek için çırpınırken, bir avuç ege-men çevre servetlerine yeni servet katmaktadır.

SAYFA 2'DEKİ HABERLERİN DEVAMI

ŞEMDİNLİ'DE MİLİS ÇETELERE YENİ DARBE

15 Ağustos 1984'de Eruh ilçesi-nin yanı sıra, Şemdinli'de direniş eylemlerinin geliştirilmesi, sömürgeci faşistlerle, devrimci birlikleri-miz arasında, bu alanda da yoğun çatışmaların yaşanmasını birlikte getirdi. Faşist sömürgeciler sarsılan prestijlerini yeniden tesis etmek için yoğun bir saldırı içine girdiler. Direkt askeri birliklerini devreye sokmanın yanı sıra, yaygın olarak milis çete örgütlemeye işine de giriştiler. Böylece direniş hareketimizi iki taraftan kuşatma altına alarak ez-meye çalışmaktadırlar.

Son dönemlerde faşist sömürgeciler Şemdinli alanında yeni tak-tiklere başvurmaya başladılar. Di-rekt ordu birliklerini harekete geçir-mekte; daha çok ajan-çete yapıyı harekete geçirerek sonuç almak istemektedirler. Karakolların bir-çoğunu kaldırmakta; seyyar birlik-leler aracılığı ile kurdukları pusulalarla sonuç almaya uğraşmaktadırlar. Belirli bir yerleşik alanları olmayan bu birliklerini sürekli hareket halin-de tutup, pusular kurdurarak sonu-ca gitmeye çabalamaktadırlar.

Bunun yanı sıra, köylere sürekli bir biçimde operasyonlar düzenlen-mekte, kitleler tehdit edilerek, ulu-sal kurtuluş mücadelesine destekle-ri kesilmeye çalışılmaktadır. Adam başına neredeyse 1-2 askerin düş-tüğü Şemdinli'de, sömürgeciler sık sık köylere boşaltacakları tehdi-rinde bulunarak, devrimci gelişme-lerin önünü tıkamak için yoğun bir çaba içerisinde girmektedirler.

Çeteciliği örgütlemeye faa-liyetinde ilkel milliyetçilikten de yararlanan TC, bunlara dayanarak çeteciliği yaygınlaştırmaya çalış-maktadır. Bu güçlerin çeteciliği örgütlemekteki rolleri bugün daha belirgin olarak ortaya çıkmaktadır. I-KDP'nin denetiminde geliştirilen bu çetecilik, bu güçlerin tüm inkar

ve yalanlarına karşı gizleneme-mektedir. Her ne kadar direnişin yanında oldukları söylentilerini yay-ıyorlarsa da, çetebaşları ile sürekli görüşme içinde bulunmaları ve kı-ırtmalar yapmaları gerçekleri or-taya koymaktadır.

Geçtiğimiz günlerde, sömürgecilerin örgütleyip geliştirmeye çalıştığı ajan-milis yapıya önemli darbeler vuruldu. Şemdinli ve çev-resinde tutunamayan çetecilik dağıl-mayla karşı karşıya geldi.

26 Mayıs 1986 günü, Nirkola'da sömürgecilere gönüllü çetecilik ya-pan Musa Şen silahsızlandırıldı. Sömürgecilere, silahlı olduğunu açık-layarak, çetecilik yapan Musa Şen'in siminof marka tüfeğine ve 43 mermisine el kondu. Ayrıca aynı köyden 1 adet dürbün de kamu-laştırıldı.

30 Mayıs 1986 günü, Nehri köyünde Reşit Çiftçi'ye ait bir adet kalaşnikof marka tüfeğe ve 29 adet mermisine, şarjörü ile birlikte el

kondu.

2 Haziran 1986 günü, Kolita köyünde çeteciliğe soyunan Sela-hattin adlı şahıs, "köy korucusu" adı altında nasıl bir rolü üstlenmek durumunda kaldığı ve ne tür bir suça itildiği konusunda uyarıldı ve daha sonra serbest bırakıldı.

17-18 Haziran 1986 günü, Herki köyü tümnden silahsızlandırıldı. HRK birliklerince bir baskınla ger-çekleştirilen ve 2 gün süren eylemde köyde bulunan ve çetelere ait olan 2 adet kalaşnikof tüfek, 4 adet şar-jörü ve bunlara ait 72 adet mermi ele geçirildi. Ayrıca çetelerin üze-rinde bulunan 12 adet bruno marka tüfeğe, 10 adet kütüklüğü ve 340 mermisi ile birlikte el konuldu.

Temmuz başlarında, Şemdinli'nin Derecik köyüne düzenlenen bir baskında 2 köy korucusu öldürüldü, 4'i ise ağır yaralandı. Gece gerçek-leştirilen eylemde, HRK birlikleri kayıp vermeden başarılı bir şekilde geri çekilmişlerdir.

TÜRK ORDUSU PANİK İÇİNDE

Gabar ve Çırav dağlarında mey-dana gelen çatışmalar, gündüz ger-çekleşmiştir. Bu nedenle her iki çatışmada da düşman birliğinin durumu tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır. "Yörenin dağılık olması ve gece karanlığından yararlanmaları" gibi açıklamalarda bulunarak, zayıf-lıklarını gizlemeye çalışan sömürgecilerin güçsüzlüğü ve Türk ordus-unun zayıflıkları en net biçimde ortaya çıkmıştır.

Gabar ve Çırav çatışmalarında da görüldüğü gibi, sömürgeciler HRK güçleri ile karşı karşıya gelip savaşacak durumda değildiler. Çatışmaların gündüz meydana gel-mesi sömürgecilerin dayandığı tüm iddialarına da yerle bir etmiştir. Sömürgecilerin HRK birlikleri ile çatışmaya cesaret edemediği ve subaylarının ise savaş sanatını uy-gulamaktan uzak oldukları çok açık olarak ortaya çıktı.

Bu çatışmalarda umdukları nu-nuca varamayan sömürgeciler, bir-liklerinin hareket tarzında değişik-liklere gittiler. Şimdiye kadar, birlik-lerini dağ dağ dolaştırarak dev-rimcileri arama biçiminde yürüttük-

leri operasyonların boşuna bir çaba olduğunu, Kürdistan dağ-larında büyük riskleri göze almadan dolaşılmayacağını kavradılar. Bun-nun üzerine savunma içerisine giren sömürgeci-faşist birlikler, daha çok pus ve ihbarlarla sonuca gitmeye çalışmaktadırlar. Devrim-cilerin geniş bir coğrafya üzerinde hareket etmesini sağlayan bu du-rum, direniş mücadelemizin daha da güçlenmesine yolaçmıştır. HRK birlikleri şimdi eskisinden daha geniş bir alana hakim olarak hare-ket etmektedirler.

Bu iki çatışma halk üzerinde de derin bir etki bırakmıştır. Düşmanın ısrarla gizlemeye çalıştığı bu çatış-malar her şeye rağmen, halk ara-sında yaygınlaşmıştır. Köylüler ta-rafindan, gelişmeler olduğundan da fazla gösterilerek çatışmalarda 200 düşman askerin öldürüldüğü söy-lentileri yayılmaktadır.

Bu durum, düşmanı şaşkına ve çılgına çeviriyor. Halkın devrime bağladığı umutlar ise, devrimci bir-liklerimizin coşkunluğunu artır-ıyor.

KENDİ BELGELERİNDEN TÜRK ORDUSUNUN ACİZLİĞİNİ...

Baştarı Syf: 9'da

duğu olaylarda yabancı komutanın görev belgesi verdiğine dair örnekler burada sayılamayacak kadar çoktur. Yalnız birini hatırlatırsak bütün hep-sine egemen düşüncüyü göstermiş olabilir. 5 Kasım 1959'da Amerikalı yarıbay Morrison, Ankara'da Çanka-ya'daki Amerikan Klübünden, akşam çalışma saatleri dışında çıktıkları sonra 80 kilometreye sürdüğü ara-basıyla toplu halde yürüyen onbir Türk erini çiğnediği halde görevli olduğu belgesi ve iddiasıyla Türk adli makamlarına verilmemiştir." (T. Ata-öv, age, syf: 216)

Bu örneği şunun için verdik: Türkiye'de ABD'nin çıkarları her şeyin üzerindedir; ve bu, bununla da sınırlı değildir; aynı zamanda ABD'nin basit bir subayının keyfi bile her şeyin üzerindedir.

Evet, Türk ordusu, dünyada eşi görülmemiş en aşağılık ilişkiiye en büyük erdem gibi sarılan, elendileri-nin çıkarı ve keyfi için insanların kanını hiçe sayan, başlı başına kendi ABD'nin robotu olan bir güçtür. Ve ABD, ondan Ortadoğu'daki çıkar-larını koruması, sosyalizmin hemen yanbaşında bir tehdit unsuru olması gibi türlüyle saldırı amaçlı bir rol dışında herhangi bir beklentiyi sa-hip değildir.

ABD-Türkiye ilişkisinin tümüyle bir temelde olduğu, 12 Eylül 1980 sonrasında da bütüyle açığa çıkmıştır.

12 Eylül askeri-faşist darbesinin CIA tarafından hazırlandığı, Burjuvazi Amerikan ajanlarının kendileri yazdılar.

ABD çıkarları adına savaşın ilk 'kahraman'larından olan Kenan Paşa', yine aynı çıkarları koruma

adına bu kez "devlet başkanı" olarak "şeref"lendirildi. ABD başta olmak üzere, tüm emperyalist devletlerde. Türk ordusunun savaş gücü ve generallerin cesaretine övgü diz-mek, 1980'li yıllarda neredeyse bir tiryakilik haline geldi. Ordunun namıslı ağzında uygulanan ekono-mik politika dünyaya örnek göster-ilirdi. Ama tek bir kusuru vardı, yine elbisesi beğenilmiyordu, yeni bir elbise giydirmeye gerekliyordu. İşte bu da 1986'da kalıbına oturtul-maya çalışılıyor.

Türk ordusunun içerde ve dışarda daima emperyalizmin çıkarlarına adına hareket etmiştir. 'Cumhuriyet' dö-ne-minin son üç darbesinde bu açıkça görülür. Son 12 Eylül hareketi ise bunun en belirgin örneğidir.

12 Eylül'de ordu iktidara getiril-irken, tehlikede olan sadece Türk burjuvazisinin varlığı değil, sistemin çıkarlarıydı. ABD, Ortadoğu'da ya-lınk bir uşaklıkla ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarını güvenceye ala-cak bir askeri kuvvete ihtiyaç duy-maktaydı. Çünkü, Şah'ın yıkılışı, Afganistan'da gerilimin aldığı dar-be ve Ortadoğu'daki diğer gelişme-le, ABD çıkarlarını ciddi biçimde tehdit eden gelişmelere yolaçmıştı. Türk devlet sınırları içinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücade-lesi ise bunu yaşamsal bir tehdit düzeyine yükselten en büyük et-kendi.

Ustelik Türk burjuvazisi de içerde oldukça kötü durumdaydı. Burjuvazi çıplak bir şiddet temelinde tüm emek gücü ve değerlerinin talanı dışında kendisini ayakta tutamaz durumdaydı. İşçi sınıfı hareketi ve

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücade-lesinin gelişimi karşısında bu çe-limsiz haliyle daha fazla tutunama-yacağını görüyordu.

Bu sömürgeci-faşist diktatörlü-ğün içteki uygulamaları biliniyor. Diğtiki uygulamaları da biliniyor. Ama burada konumuz itibarıyla dışı yönelik olanlar önem kazandı. Bu bazı örnekler vereceğiz.

Geçen yıllarda herkesin gördüğü gibi, Türk ordusu aşırı gövdesiyle para edeceğini sandı. Cussesini pazara sunup, elendilerinden böyle para koparmaya çalıştı. Ve bir kaba-dayı gibi herkese tehditler savurdu. İran'dan kaçan Şah'ın artıkları Türk ordusunun karargahlarında CIA uzmanlarına eğitildiler. Suriye, aynı "kuvvet"le tehdit edildi. Sosyalist ülkeler yine bu "kuvvet"le dayani-larak tehdit edilmek istendi. Türk ordusu bu gücü üzerinde Ortadoğu halklarına boyun eğdireceğini zan-nediyordu. Bu konuda emperyaliz-min tam vizesiyle hareket ettiği ise aşıkardı.

Ama bu sahte kabadayının forsu fazla uzun sürmedi. PKK önderli-ğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kur-tuluş Mücadelesi onun bütün ger-çeğini açığa serdi. Bu "güçlü" ve de "şanlı" ordunun 1980 sonrası ilk askeri fiyaskosu, 1983'te G. Kürdis-tan'a saldırısıyla birlikte ortaya çıktı. 800 binlik ordu, karşısında tek bir kurşun sıkılmadığı halde bir bozgun ordusuna dönüştü. "Kahraman mehmethçik"ler birbirlerini vurdu-lar. Burada gözler önündeki gerçek şu idi. Bu ordunun savaş ve hareket kabiliyeti yoktu.

İşler bununla da kalmadı. 15

DEVİRİMCİ ATILIMIMIZ SÜRÜYOR

Yaz dönemi eylemsel atılımımız sömürgeci faşistlere ağır darbeler indirerek devam etmektedir. Henüz ayrıntılarını ve kesinliğini bilemedi-ğimiz çok sayıda eylem haberi gelmektedir.

Pazarcık, Bingöl, Batman, Ciz-re, Dersim vb. alanlardan ulaşan haberlere göre, sömürgeci ordu birlik-leriyle meydana gelen çatışma, pus ve baskınlarda çok sayıda

asker öldürülmüş veya yaralanmış-tır.

Devrimci atılımımız tüm şid-deti ile devam etmektedir. Önümüz-deki günler, atılımımızın yükseliş ve güçlenişini birlikte getirecektir. Faşist ordu sürekli gerilenken, dev-rimci birliklerimiz mevzilerini ve hakimiyet alanlarını genişletmek-tedirler.

Ağustos 1984 Atılımıyla, Türk or-du-su tarihinin en büyük şamarını yedi; kendi deyimleriyle, ordu çok uğra-dı. Çünkü kendilerinden bile gizledik-leri gerçekleri artık tüm dünya görür hale gelmişti. "Kahraman mehmethçik" ve ordunun "yenilemez-liği" elsaneleri yerle bir oldu.

Halkımızın Silahlı Kurtuluş Ku-vvetleri (HRK), Türk ordusunun geli-şen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında nasıl bir hezimetle uğradı-ğını, bastığı düşman karakolunda ele geçirdiği belgelerden kamuoyu-nun gözleri önüne serdi. HRK birlik-leri birçok kez olduğu gibi, düş-manın inine kadar gittiler ve müda-hale fırsatı bile bulamayan "kahra-man mehmethçik" in "koruduğu" bel-geleri aldılar. Yayınlanan belgeler birçok açıdan önem taşımaktaydı. Ama hemen bir tanesini söyleysek, emperyalist güçlerin Ortadoğu'ya yönelik emellerinde, bu ordunun hiç de güvenilir olmadığını ortaya ko-yuyordu.

Elbetteki bu gerçek, emperyalist güçler tarafından da görülmektedir. Türk ordusunun, kendisine atfedilen

rolün sahibi olamayacağını bu güç-ler de artık açıktan söylemektedir-ler.

Türk burjuvazisi ve ordusu, hiçbir zaman olmadığı kadar şiddetli, elen-di-lerine karşı çok zor durumda. Ama bu nedenle de daha çok ayağa kapanmak, daha çok yalvarmak ve daha çok hizmet etmek zorunda. Nitekim, Bulgaristan'daki Türk azin-liği "meselesi"nde olduğu gibi em-peryalizmin basit ajanlığı ve prova-katörlüğünü, ABD'nin son Libya'ya saldırısında bombardıman uçakları-nın bizzat topraklarından kalkmasını sağladığı gibi bir paravan olmayı, ABD adına kapı kapı dolaşarak emperyalist saldırıların propagan-dacılığı yapmayı ve diğerlerini her zamankinden fazla görev bil-mekte; ajan-provokatör, basit bir hiz-metçi ve kiralık katil sıfatıyla, Türk egemen sınıflarının tarihine taş çı-kartan ve uşaklığı bile sınırlı aşan, bu nedenle de literatürde adı bulun-mayan(?) bir devlet olma örneği sunmaktadır.

DEVAM EDECEK

«BU BİR ÇAĞRIDIR....»

Baştarafı Syf: 4'te

Gerçekçi olmanın zamanı gelip dayamıştır. Yalan-dolanın kimseye yararı yoktur.

Evet, eğer Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlüğünü gerçekten istiyorsanız, onun uzağında kalıp devrimin aleyhinde çalışmamalısınız. Çünkü, bu devrim Kürdistan halkının devrimidir. Devrimler halkın sırtında gerçekleşmiştir. Ve öyle gerçekleşecektir. Mücadeleyi yürüten halkın kendisidir. Gözbebeği gibi sevdiği oğlunun omuzuna silahlı verip şeref çeperine gönderen de yine bu halktır. Devrimcilerin etrafında bir araya gelerek gecesini gündüzüne katıp çalışan da yine bu halktır. Şanlı 15 Ağustos Atılımının ateşi de yine bu halk tarafından yakılmıştır. O zaman, siz de, -eğer bu halkın kurtuluşunu istiyorsanız- gelin ateşinizi, bu ateşin üzerine katın ki devrim alevi daha da gürlesin.

Bugün Kürdistan'da iki yol vardır. Ya doğru-dürüst bir devrimcilik, ya da düşmana uşaklık ve boyun eğme. Bir üçüncü yol yoktur.

Benim bu çağrım, tüm Kürdistan örgütleri ve daha çok da DDDK ve PPKK etrafında bir araya gelmiş olanlardır. Bu hakkı kendimde görüyorum. Çünkü gençliği onlara çalışmakla feda ettim. Bu hakkı Kürdistan halkında da görüyorum.

Kardeşler, bugündür el kaldırma günü; bugündür Kürdistan halkına kendini kabul ettirme günü; bugündür şeref ve erkekliği günü; bugündür Kürdistan için fedakarlık günü. Kürdistan halkı, böyle bir günün gelmesini dört gözle bekliyordu. Kardeşler, gelin Kürdistan partizanlarıyla omuz omuza vererek düşmana karşı yürütülen savaş alevlendirin. Ancak böylelikle topraklarımızı Kürdistan halkının kan emicilerinden, faşistlerden daha çabuk kurtarabiliriz. Gelin, gün birini çekistirme günü değil. Zamanında hata yapmayan kimse yoktur. Birbirimizin hatasını düzeltmemiz gerekir ki, bir daha aynı hatalara düşülmesin.

KOMUTAN AGİT YOLDAŞ EMREDİYOR...

Baştarafı Syf: 4'te

durumla karşılaşmamış olsalardı bu saate kadar geç kalmaları mümkün değildi" diyorlardı. Saatler, dakikalar, çok ağır ilerliyordu; sanki saatın yelkovanına bir ton yük bağlanmıyorsa zaman çekmek bilmiyordu. Partizanlar kendi aralarında durumu değerlendirdiler ve şafak sökmeden köyü terkettirler. Benim de sabahleyin karakola uğramamı, bir nabız yoklamasında bulunmamı istediler. Arkadaşların gelecek grubun üzerinde bu kadar önemle durması beni de sabırsız kılmıştı; sabaha kadar hep geliyorlar umuduyla dört gözle yolu bekledim. Ama şafak attı, gün aydınladı, yine de gelen yoktu. Sabahın erken saatinde karakola uğramam şüpheleri üzerine çeker düşüncesiyle güneşin doğmasını sabırsızlıkla bekledim. Ama güneş GABAR dağının ucundan kalkması yeni uzatmış; GABAR dağıları sanki kendisini zapt etmiş ve kendisinin uzaklaşmasını istemiyormuşcasına, çok ağır yükseliyordu. Karakola yaklaşmışım ki aniden helikopter sesi aları doldurdu. Arkadaşların üze-

Sevgili arkadaşlar, sizler bilinciniz, Kürdistan'ın düşmanını tanıyan, Kürdistan'ın koşullarını bilen kişilersiniz. Düşmanın, Kürt milleti hakkında ne kadar merhametsiz olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Onun bize kolayca hakkımızı bağışlaması mümkün değildir. Hakkımızı zorla almak zorundayız. Kendimizi hayalperestlikten kurtaralım. Hayallerle hiçbir amaca ulaşamaz. "Böyle olmuştur... şöyle olacak..." diyerek, niyetlerle kendimizi avutmayalım. Yürütülen savaştan uzaklara kaçmayalım. Eğer, devrimciliği gün geçirme, rahat günün devrimciliği olarak değerlendirdiyseniz, ona bir diyeceğimiz yok. Ama, şunu da çok iyi bilmeniz gerekir ki, Kürtler, "Lawê derewîn yekcar dixwe firavîn..." derler.

Yurtsever ve emekçi Kürdistan halkı sizleri bizden soruyor: "Kürdistan'ın gerçek sahipleri ve bu yükü yerden kaldırayabilecek, omuzlayabilecek tek güç bizim diyen arkadaşlarımız neredeler?" diyor. Hele bir ortaya çıkın ki, yüzünüzü görelim, sizi tanıyalım. Ben şahsen sizler çok iyi tanıyorum. Çünkü, sizinle sakalım beyazlattım. Ama, sizin gerçek yüzünüzü bilmeyen birçok dürüst insan hala size kanıp kandırılıyor. Söyleyin, gösterin neler yaptığınızı da, halkın sorularına uygun cevaplar verelim.

Bizler birlikte çalışırken, siz değil miydiniz, "Kürdistan'ın kurtuluşu namulunun ağızındadır" diyen; siz değil miydiniz, "Silahlı mücadeleye inanıyoruz" diyen; siz değil miydiniz, "Savaş için hazırlık yapmalıyız" diyen; siz değil miydiniz, "Ölmeden, mal-mülk vuran olmadan Kürdistan kurtulmaz" diyen; siz değil miydiniz, "Parlamentonun hepsi Kürtlerden oluşsa bile, yine de Kürdistan kurtulmaz" diyen; siz değil miydiniz, "Kürt milletinin üçte ikisi imha olsa, üçte biri kalsa da bize yeterlidir" diyen; siz değil miydiniz, "Yolumuz işçilerin yoludur" diyen; siz değil miydiniz, "Kürdistan kurtulmalı ama ağa ve şeyh-

lerin eliyle değil" diyen? Siziniz, evet!.. Ama neden şimdi söylediklerinize sahip çıkmıyorsunuz? Yoksa söylemek kolayda, yapmak zor mu? Kürtlerin bir sözü var: "Dibêjê, lê napêjê."

"Biz, sizinle zamanımızı geçirip, sizi aldattık" diyorsanız, yanlıyorsunuz. Şunu iyi bilin ki, halk hiçbir zaman aldatılmaz ve herşeyin hesabını er veya geç sorar.

Kürdistan, ancak Kürdistan'da yürütülecek bir mücadeleyle mi kurtulur, yoksa Avrupa'daki çalışmayla mı? Silahlı Kürdistan'da mı, yoksa Avrupa'da mı patlatılmalı? Peşmergeler Kürdistan dağılarında mı, yoksa Avrupa'da mı kalsınlar? Kürt sorunu, Kürdistan'da mı, yoksa Avrupa'da mı çözülür? Kürtlerin meskeni Kürdistan mı, yoksa Avrupa mı olmalı? Avrupa'nın şarabı mı, yoksa Kürdistan yaylalarının bereketli suları mı güzel? Avrupa'nın domuz eti mi, yoksa Kürdistan kuzularının eti mi güzel? Bu soruların cevabını sizin ve tüm yurtseverlerin vicdanına bırakıyorum. Biraz gerçekçi olun; aklınızı başınıza toplayın artık! İşlediğiniz ve işlettığınız suçların Kürt halkı için bir faydası var mı, yok mu? Eğer dürrüseniz, devrimci ve yurtsever-seniz ve Kürdistan'ın kurtuluşu için çalışıyorsanız, o halde halka, nelerle uğraştığınızı, hangi yoldan gittiğinizi bildirmelisiniz. Yoksa, yaptıklarınızı gizliyorsunuz da, bir dahaki sefere mi umut bağlıyorsunuz? Ortalık sakinleşsin, size af kırsın ve siz de tekrar meydana çıkıp cirit atasınız diye mi bütün hesaplar? Bu hesapların gerçekleşince Ömer Çetin gibi satılık bir haini kendinize baş yapar; İsmet'in oğlu ve Ecevit'in hanımının size alkış çalmasını sağlarsınız. Bu halinizle mi Kürdistan'ın bağımsızlığını elde edeceksiniz?

Şunu herkesin çok iyi bilmesi ve kafasına yerleştirmesi gerekir ki, Kürdistan halkının can-fedayileri, böyle bir fırsatı hiç kimseye nasip etmeyecektir. Kürt halkının kadriyle oynamaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Herkesten tek hesap sorma hakkını hem kendimde hem de halkımda görüyorum. Elimiz daima yakanızda olacaktır. Kendim de gereken hesabı

vermeye hazırım.

Ben ve halkım savaşın içindeyiz. Düşmana karşı savaşarak direnmiyoruz ve günbegün şehit veriyoruz. Ya sizler nerelersiniz, neyle uğraşıyorsunuz? Aklınızı başınıza toplayın artık. "An Kürdistan An Neman" diyenler sizler değil miydiniz?

Belki, şimdilik Avrupa size hoş gelebilir. Ama bir gün gelecek ki, Avrupalılar size kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı soracaklar. O zaman, hangi yüzle, nasıl bir cevap vereceksiniz onlara? "Biz geliziz, ama şartlarımız var" mı diyorsunuz? Şartlarımız, kardeş düşmanlığı ve düşmana uşaklık olmasın da, ne olursa olsun kabul görür.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi kurulmuş bulunuyor. Siz de herkes gibi bu cepheyi, Kürdistan'ın kurtuluşu için girebilirsiniz. Kürdistan Kürt halkındır. Kardeşlerin hüküm süreceği bir Kürdistan'da herkese yer vardır. Kürdistan halkı, Kürdistan'ın özgürlüğü için mücadele edenler sadıktır. Ama, buna karşılık, Kürdistan'a ihanet edenler de düşmandır ve onun pençesinden hiç kimse kendini kurtaramaz.

Eğer siz, "Şartlar henüz olgunlaşmamış, silahlı mücadele dursun ve peşmergeler orayı terketsin,

- Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük!
- Yaşasın ERNK!
- Kahrolsun Askeri-Faşist Cunta!
- Kahrolsun Sömürgecilik ve Emperyalizm!

Heval Melle Xerîb
16. 5. 1986

HAKKARİ'DE YÜKSELEN DEVRİMCİ...

Baştarafı Syf: 23'te

Kısacası, 1975'teki bu "iltica" olayından Kürdistan halkı değil, Türk sömürgecileri yararlanmışlardır. I-KDP hareketinin yaptığı şey, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geleceğine ilişkin olarak Hakkari halkının arasında yalnızca umutsuzluk ve inançsızlık tohumları ekmek olmuştur. Ama sömürgecilerle işbirliği içerisindeki ilkel milliyetçiliğin bütün bu olumsuzluklarına ve ağır baskılara rağmen, PKK hareketi çok kısa bir sürede Hakkari halkının umutlarını ve inançlarını tazelemeyi başarmış, gelecek için umut ışığı haline gelmeyi bilmiştir. Yüzyıllarca özgür dağ havasını soluyarak yabancı egemenlere karşı boyun eğmeyi reddetmiş olan ve atalarımızın direnişçi geleneklerini hala temsil eden Hakkari halkı bugün de kendisine düşen rolü oynayacak; PKK'nin önderliğinde ve uzak olmayan bir gelecekte gerçek özgürlüğüne kavuşacaktır.

Besbelli ki, Hakkari'nin ulusal kurtuluş mücadelesinin zaferi için taşıdığı önem sadece bunlarla da sınırlı değildir. Emperyalizmin gerici Irak rejimini, ABD emperyalizmi aleyhtarı İran yönetiminin üzerine saldırmasıyla başlayan ve iki rejim arasında bugüne değin devam eden savaş Hakkari'yi daha da hassas bir alan haline getirmiş ve önemini giderek artırmıştır. Savaşta saldırıya taraf olmasın rağmen, kendisini toparlayarak karşı saldırıya geçen İran yönetiminin insiyatifi ele geçirmesi üzerine Irak rejimi zayıf düşmüş, bunun sonucunda Kürdistan'ın belli bir kesimi üzerindeki denetimi zayıflamış, özellikle Türkiye-Irak sınırı boyunca ciddi bir egemenlik boşluğu doğmuştur. Kürdistan üzerindeki egemenliklerinin devamı için geçmişte sömürgeci yönetimleri bir araya getiren sınırlar, savaşın tırmandırılması ile birlikte sömürgecilğin en zayıf noktalarına dönüşmüştür. Bu nedenle Irak-Iran savaşında bloklaşan Ortadoğu'nun devrimci-İlenci güçleriyle, gerici bölge yönetimleri arasında bu alan üzerinde bir karşılıklı

ondan sonra bir boyuta varmıştır ki artık kadimlarımızın elinde silah düşmana karşı savaşıyor. Pekki siz ne güne duruyorsunuz? İşte PKK'nin aslan kadimları elinde silah, gece-gündüz peşmergelerle omuz omuza savaşıyor. Artık bize, daha fazla söyleyecek bir şey kalmıyor. Siz de erkeğe silahınıza sarılın ve Kürdistan'a gelin, kardeşlerinle omuz omuza düşmana karşı savaşın ki, ülkemiz bir an önce kurtulsun.

Ancak sanmayın ki, siz olmadan Kürdistan kurtulmaz. Şunu iyi bilin ki, Kürdistan halkı, düşmanın kölelik zincirlerinden kurtulmak ve bağımsızlığına kavuşmak için yerli bilince ve güce ulaşmıştır.

egemenlik savaşının sürdüğünden bahsetmek gerekir. Çünkü savaşın düğümünün buradan çözüleceği belli olmuştur. İster Saddam rejimini yıkmak isteyen güçler olsun, ister rejimi ayakta tutmaya çalışan güçler olsun, her iki taraf da bölgedeki dengeyi kendi lehine değiştirmek için düğümün istedikleri biçimde çözülmesini amaçlamaktadırlar. Emperyalizmin işbirlikçisi gerici rejimler, ilkel milliyetçiliği temel alıp kazanmak ve ilerici güçlerin başına musallat etmek isterken, aynı şekilde bölge devrimci-İlenci güçleri de onun emperyalizmin ve bölge gericiğinin tehlikeli bir aleti durumuna düşmemesi için çaba harcamaktadırlar. Dolayısıyla ilkel milliyetçilik birbirine düşman iki gücün birden ilgi alanında bulunmaktadır. Böyle bir durumda o iki ayağı ile her iki zemine birden basmakta ve her iki kampa da kur yapmaktadır. Gerici karakterlerin tümüyle gözler önüne serilmesine rağmen, onun bölgenin devrimci-İlenci güçlerine göz kırpması, Ortadoğu çapındaki anti-emperyalist bloklaşmanın henüz sağlam temellerle oturmadığı bir ortamda kendisini yaşıtan başlıca etken olmaktadır.

Bütün bu gelişmeler, Ortadoğu halklarının emperyalizme ve her türlü gericiğe karşı mücadelelerinde Kürdistan devriminin rolünü artırmış, çözümleyici niteliğini öne çıkarmıştır. Bu nedenle deri ki, Kürdistan'da yükselen devrimci savaş sadece yüzyılların yabancı egemenliğine ağır darbeler indirerek ülkemizin kurtuluşunu yakınlaştırmakla kalmayacak, ortadaki kördüğümü çözerek bölge devrimlerinin gelişmesinin de yolunu açacaktır. Kısacası Ortadoğu halklarının kalbi Kürdistan'da atmaktadır ve Kürdistan halkının kalbi de Hakkari'dedir. Ve sonuçta belirleyici fonksiyon devrimci önderin rolünü taşıyıcı olmaları olacaktır. Bu yüklenmesinde yatmaktadır.

DEVAM EDECEK

- Ağıt Yoldaş Manevi Komutası Altında Savaşalım!

- Yaşasın Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!

- Biji Hêzên Rizgarîya Kurdistan!

Bir Yurtsever
21. 6. 1986

TÜRK ORDUŞUNDA DÜZENLEME...

Baştarafı Syf: 3'te

tehdit yönüne göre de farklılık göstereceğini belirtiyor. Bugün Türk ordusu için en ciddi ve tehlikeli tehdit, açık ki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden gelmektedir. O halde, bu askeri düzenleme yapılırken, gözönünde bulundurulmalı Kürdistan'daki gelişmelerdir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin kazandığı ivme, inkar edilemez boyutlardadır. TC'nin bizzat Kürdistan'da karargah merkezini kurarak savaşı yürütmekle karşı cevap geliştirebileceği bir düzeydedir. Kuvvet komutanlıklarının Kürdistan'dan uzak oluşları nedeniyle, ani gelişmelere cevap vermede gecikmeler ortaya çıkacağından, bunu önlemenin yolu olarak böyle bir düzenlemeye gidilmektedir.

Peki, Kürdistan'da ani karşılık verilmesini gerektirecek gelişmeler neler olabilir? HRK birlikleri, büyüyen savaş gücü ve eylemleriyle halkımızda daha fazla ulusal kurtuluş çağırmak, sömürgeci ordu birliklerine de ağır darbeler vurmaktadırlar. Bu durum, TC'yi hiç de beklediği birçok gelişmeye erkenden karşı karşıya getirebilir. İşte böylesi gelişmeler karşısında hazırlıksız

yakalanmak istemeyen faşist cunta, birliklerinin hareket kabiliyetini artıracak yeni bir düzenleme içine girmektedir. Savaşı bizzat Kürdistan'dan yürütmek istemektedir.

15 Ağustos Atılımının ardından hazırlıklı olarak yürüten faşist cunta; özellikle Siirt'te savaş karargahını kurma çalışmalarına hız verdi. Siirt'te birliklerini merkezileştirerek, Kürdistan'da geliştirdiği özel savaş uygulamalarını bizzat buradan planlayı yürütmek istemektedir. Son yapılan açıklama ve değerlendirmelerden de anlaşıldığı gibi, faşist cunta bu konudaki hazırlığını sonuçlandırmış bulunmaktadır.

Cephe komutanlıklarının kuruluşunun tamamlanması, aynı zamanda ismi verilmekten ısrarla kaçınılması da, Kürdistan'da yürütülen savaşın kabul edilmesidir. Türk ordu birliklerinin hareket kabuluğuna böylesine bir gereksinime duyması da bunun bir kanıtıdır. Türk ordusunda yeni düzenlemeyi gerekli kılan "kendine özgü nedenler"e baktığımızda, karşımıza çıkan gerçek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşıdır. Bunun başkasa nedeni olmadığı gibi, bu dönemde uygulanması da tesadüf değildir.

KÜRDİSTAN'DA SÜREKLİLİK VE İVME...

Baştarafı Syf: 21'de

dönüşümcü kligi", "Partizan, özümsemmiş yönetim kligi" milisleşme yolunda adım atarak, faşizmin paralelinde ideolojik, politik karalamalara, çarpıtmalara ve Fransa ile İsviçre'de olduğu gibi fiili saldırılara girişiler.(18) Faşizm, doğrudan ortak olduğu Olof Palme suikastından yararlanıp, PKK aleyhine yoğun bir propaganda girişti.(19) Türk burjuva klikleri, faşist ordunun Kürdistan'daki çıkması üzerine yoğun tartışmalara girdiler. Kürdistan tümden kayıyordu. Faşizmin "demokrasi oyunu" bozulmuştu. Bütün burjuva partileri Kürdistan'a abandılar. Çıkdıkları sonuçlar devlet açısından ürkütücüydü. Sistemleri çöküyordu. Hükümeti hedefleyip devleti kurtarmak gerekiyordu. Uğur Mumcu'nun "Sağ ve soluyla terörizme karşı birlik" çağırısı, "Saçak" ve "Yeni Gündem" de ifadesini buluyordu. Artık yürüyemeyen ANAP yerine hükümeti devralmaya hazırlanan SHP, bu nedenle Bingöl, Sason ve Erzurum'daki işkenceleri gündeme getirdi. Ulusal muhalefeti durdurmak istiyorlardı. Bu nedenle, zindan direnişleri çarpıtılmaya çalışıldı, milisliğin işlemeyen yanları eleştirildi... Ancak bütün muhalefetin örgütleyici gücü PKK geliyordu. Muhalefet, PKK etrafında kenetleniyordu. O halde PKK üzerinde bir kez daha şans denemek gerekirdi.

(17) SHP Genel Başkan Yardımcısı, "Suriye ile kesin bir anlaşmaya varılmadı. Suriye başkanı ile anlaşmaya varılmadı. Fesat uyuşmaları Suriye tarafından desteklenmektedir. Bu olayların önlenmesi mümkün değildir. Bu nedenle Suriye ile anlaşmaya varılmadı. Suriye bu konuda zorlanmalı" diyor. (Hürriyet, 28 Mart 1986)

Aynı tarihlerde Cumhuriyet gazetesinden faşizmin ulusal birleştirici elemanı Uğur Mumcu, şunları yazıyordu: "... Suriye, Türkiye için güvensiz, kuşkulu bir komşudur. Ayrıca teröristlere destek olan, bu

teröristleri barındıran bir ülke ile güven verici bir anlaşma yapmak ve bu anlaşmayı uygulamak olanaksızdır. Suriye öncelikle teröristlere sağladığı desteği çekmeli ve bu konuda Türkiye'ye güvence vermelidir... Suriye'nin teröristleri destekleyen tutumundan vazgeçmesi pek düşünülemez." "... Kuşkuyla komşu" ile güven verici ilişki kurulamaz, Suriye'nin teröristleri destekleyen bu tutumunu sürdürürse, Fırat suları üstünde güven köprüleri nasıl kurulabilir?... (Hürriyet, 10 Mart 1986)

29 Mart 1986'da Oktay Ekşi, "Ne var ki Türkiye, Fırat ve Dicle sularından belli bir miktar Suriye'ye salıvermesi için Suriye tarafından yapılan anlaşma önerisini kabul etmemiş, Suriye de Türkiye'nin kendisi için hayati saydığı su sorununu çözmemiş olmakta, üstelik Türkiye'ye karşı daha hiçbir taahhüt altına girmemektedir. Ve ardından PKK'nin bilinen son eylemleri ortaya çıkmaktadır. Şimdi siz olsanız acaba şöyle düşünmez misiniz? Suriye bu olaylarla Türkiye'yi rahatsız ettiği ölçüde Türk hükümetini su konusunda bir anlaşma yapmaya zorlayacaktır. Eğer, olaylar gelişir, örneğin yörede daha büyük çaplı bir ayaklanma hareketi haline dönüşürse bundan Suriye'nin göreceği zarar nedir? Hiç, Peki, daha da gelişir de faraza o yörede bir küçük devlet doğarsa, Suriye su meselesini onunla daha kolay çözebilir mi? Diyecesisiniz ki, bu kadar varsayım bir araya gelir mi? Olayları birlikte izleyelim. Bakalım gelir mi gelmez mi görürüz... Yalnız bir şartla: Oturduğumuz kalktıca uyumayalım..."

Kapıya dayanan Kürdistan ve UKM gerçekliğine rağmen, halen sorunu dış kaynaklı gösterme telaşında olan Türk burjuvazisinin nasıl sıkıştığını işaretidir bütün bunlar.

(18) TKP, Kürdistan'daki mücadeleden, faşizmin çıkmasından ve tarih yaratan yüzlerce şehidin hiçbirinden bahsetmezken, açık faşizmin adamı olan "Demokrat Türkiye'nin" örneklerine ve faşizmin bülbülleriine açıkça sahip çıktığı gibi, Türk faşizmine yarışır bir tarzda, "PKK'terörizmi" hakkında raporlar hazırlıyordu.

(19) "Son zamanlarda İsveç Başbakanı Olof Palme cinayeti verileriyle dünya çapında da güncel hale gelen PKK adlı Sovyet-Suriye destekli terör konusunda Türkiye, Suriye'den ısrarla bazı taleplerde bulunmuştur..." (Yeni Forum, 15 Mart 1986)

Olof Palme cinayetinin ardından ABD emperyalizminin Libya'ya saldırısı, yaratan saldırganlık histerisi, İran ve Suriye'ye tehditler, Türk devletinin açığı çıkan telaşı, belginin olarak sulakast CIA-MIT-SAPO'nun gerçekleştirdiğini göstermektedir.

ALMAN CUMHURBAŞKANI R. WEIZSÄCKER...

Baştarafı Syf: 12'de

nırlı olmadığını da hemen belirtelim. Birçok uygulamadan geliştirilen ilişkilere kadar, çok sayıda aynı benzerliği gördüğümüzü söyleyebiliriz. Weizsäcker'ın gezisinin hemen ardından birçok konuda Alman heyetleri Türkiye'ye akın etmeye başladı. II. Wilhelm, gezisi ile Deutsche Bank'a Bağdat demiryolunun yapımı imtiyazını elde etti. Weizsäcker ise, Almanya'nın askeri alandan ekonomiyeye kadar, birçok konuda 12 Eylül rejimiyle ilişki içerisine girmesini sağladı. Bu ilişki öyle boyutlara vardırdı ki, belediyeler düzeyinde bile karşılıklı ilişkiler kurulmaya başlandı. Geçtiğimiz günlerde Stuttgart Belediyesi'nden kalabalık bir heyet Belediye başkanlığına öncülüğünde incelemelerde bulunmak için İstanbul'a gitti. Yine, kalabalık bir Alman heyeti, Türkiye'de bir Alman günü düzenleyerek, kültürel sergiler açıp ve çeşitli sanayi mallarının tanıtımını yaptı. Alman askeri komutanları ile Türk askeri komutanları arasındaki ilişki trafiği hızlandı.

Bu ilişkilere daha birçok örnek gösterilebilir. Kanımızca örnek gösterilen bu bir-iki gelişme bile, 12 Eylül rejimine Almanya'dan sağlanan desteğin düzeyini göstermek açısından yeterlidir. Weizsäcker bu gezisi ile, Süddeutsche Zeitung'da da ifade edildiği gibi, "Bizzat kendi varlığı ile faşist cuntaya moral vermesi" hedefledi. Bu ise, uluslararası kamuoyundan tecrit olan bir rejime destek vererek, meşru göstermek çabasıdır.

Weizsäcker'ın gezisi gündemine başka konuları da almış olsa, esas olarak amacın bu olduğu açıktır. Şu bir gerçektir ki, Almanya ile faşist cuntanın ekonomik, askeri ilişkileri canlıdır. Bu gezi bunu daha da ileri götürecektir. Yine, Türk işçilerinin sorunları, serbest dolaşma hakkı vb. de gündeme gelmekle birlikte her iki güç arasında fazla ciddi bir sorunu oluşturmamaktadır. O halde, en önemli neden olarak geriye, rejimi faşist yüzüyle meşrulaştırma çabası kalmaktadır.

"Demokrasiye geri dönüş" manevraları adı altında, eski siyasilere konuşma hakkı, çeşitli davaların sonuçlandırılması, sosyalist parti kurma girişimleri vb. çabalar içinde bulunulsa da, faşist rejimin ordusunu 2/3'ünü Kürdistan'da tutması, sürekli operasyon hali, katliam ve işkencelerin devam etmesi neme-nem bir demokrasiinin yaşadığını da ortaya koymaktadır. Bu durum uluslararası kamuoyu tarafından yakından izlenmektedir. Kürdistan'da bugün bir savaşın var olduğunu kabul etmektedirler. İşte, Weizsäcker tüm bu gelişmelerin üzerine basarak ve bunları görmezlikten gelerek, faşist cuntaya el uzattı. Sadece kendisi el atmakla yetinmeyip tüm dünya halklarından da faşist bir rejimin, demokratik bir rejim olarak görülmesini ve kabul edilmesini istedi. Weizsäcker bir yemekte yaptığı konuşmada, ziyaretinin amaçlarını şöyle açıklıyordu: "Ziyaretim Türkiye'deki gelişmeleri takdir ettiğimizi ve desteklediğimizi belirtmek amacıyla dönüktür." Bu ziyareti F. Almanya'nın Türkiye'nin Avrupa ile olan bağlarını kuvvetlendirmesine verdiği destek olarak yorumlayan

Alman yetkilileri, ayrıca Türkiye ile bir eğitim anlaşması da imzalamışlardır.

Sonuç olarak; bu ziyaret Avrupa emperyalist devletlerinin 12 Eylül faşist rejimini yaşadığı çoküsten kurtarma girişimlerinin yoğunlaştığı ve rejime karşı yeni alternatiflerin SHP, Demireller, Ecevitler eliyle oluşturmaya çalışıldığı bir döneme denk gelmiştir. Almanya bu gelişmelerde tarihi rolünü yeniden oynayarak R. v. Weizsäcker öncülüğünde 12 Eylül rejimine ve Kürdistan'da yürüttüğü savaş uygulamalarına tam destek verdi. Böylece Alman tekelileri, II. Wilhelm döneminde gerçekleştiremedikleri "Doğu'ya itilim" sloganını bugün yine "Tam yol Fırat ve Dicle'ye" diyerek gerçekleştirmeye çalış-

İlerici-Demokratik Kamuoyu Bu Çabalara Karşı Durmalıdır

Bugün Avrupa emperyalist çevreleri, başta İngiltere, Almanya olmak üzere, tarihi suçlarını artırarak, faşist rejimin kabul edilmesini sağlamaya çalışmaktadırlar. Başta Türkiye ve Kürdistan halkları olmak üzere tüm dünya halklarına, faşist bir rejim altında yaşanabileceğini ve kalılabileceğini göstermeye uğraşmaktadırlar.

Daha dün Kürt halkının üzerinde uygulanan katliamları unutturmaya ve faşist rejimin ordusunu 2/3'ünü Kürdistan'da hareket ettirmesini normal olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Suçsuz yere salt Kürt oldukları için insanların katledilmesini ve işkencehanelere götürülmesini, birçok köyün sürgüne gönderilmesini, boşaltıl-

maktadırlar. Almanya'nın öteden beri Mezopotamya'da gözü vardır. Bugün hala bu hevesinden vazgeçmiş değildir. İşte bu hayalini hiç olmazsa bu dönemde gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bunun biricik yolu olarak da, faşist rejime sonuna kadar destek verip, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ezilmesini önüne hedef olarak koymaktadır.

Bunun için bir yandan SHP, Demirel ve Ecevitleri cuntaya karşı alternatif olarak hazırlama ile uğraşmakta; diğer yandan ise 12 Eylül rejimine her türlü desteği vererek, tarihsel suç ortaklığını artırmakta; ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bizzat şiddetle ezilmesine çalışmaktadır. Ama bugün görülmüşü gereken bir gerçek vardır: Kürt halkı ne 1880'leri yaşıyor, ne de 1925-38'leri. Halkımız çağdaş önderi PKK önderliğinde modern bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirmektedir.

masını; "Köy Korucuları Yasası", "Pismanlık ve İnfaz" kanunları ile insanlık onurunu ayaklar altına almak istenmesini, insan hakları ile bağdaşır gelişmeler olarak lanse etmek istemektedirler.

Bugün halkımız karşı büyük bir vahşet uygulayan faşist bir rejim, meşrulaştırılmaya ve demokrasiye geçmiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. İlerici demokratik kamuoyu böylesi bir rejimi tanınamaz ve onun güreç yüzünü tüm çıplaklığı ile sergilemelidir. 12 Eylül rejimini meşrulaştırma çabalarına karşı durmalıdır. Bu, bugün tarihin omuzlarına yüklediği bir görev durumundadır. Böylesi bir görevin gerçekleştirilmesi, Kürdistan ve Türkiye halklarına sunulabilecek en önemli bir destek niteliğindedir.

Alman Halkı, Alman Hükümetinin Cuntaya Desteğine Karşı Sesini Yükseltmelidir

Tarih, bugün Alman ilericilerini ve halkını yeni görevlerle karşı karşıya getirmiştir. Faşizmin acısını hala bugün bile en ağır biçimde yaşayan bu halk, faşist bir rejimin halkları katletmesine ortak edilmek istenmektedir. Alman devleti askeri, ekonomik ve siyasal desteği ile, 12 Eylül faşist rejiminin yaşamasına hizmet etmekle kalmamakta, bizzat bu çabaları ile Türk cuntasının Kürdistan ve Türkiye'de yürüttüğü katliamlara ortak olmaktadır. Cumhurbaşkanı Weizsäcker bizzat yaptığı açıklamayla, cuntanın yaşadığı "gelişmeleri takdir ettiğini" ortaya koymaktadır. Bu sözlerin anlamı sizler tarafından da çok iyi bilinmektedir. Bu demektir ki, Almanya bundan sonra da faşist cuntaya her türlü desteği sunmaktan geri kalmayacaktır.

Almanya geçmişte olduğu gibi bugün de yine Türk egemen sınıflarının en zor döneminde de çokluğu yaşadıkları bir ortamda imdatlarına yetişmektedir. Osmanlı İmparatorluğunun uzun yıllar yaşamasını sağladıkları gibi, bugün de yardımlarını artırarak, rejimi zorla yaşatmaya çalışmaktadırlar.

Alman halkı faşizmin acılarını çok iyi bilmektedir. Hitlerin nasıl bir

barbarlık yürüttüğünü bilmekten öte, yaşamıştır. Ama bugün Kürdistan'da faşist Türk ordusunun Kürdistan halkına karşı yürüttüğü barbarlık ve vahşetin yanında Hitlerin yaptıkları az kalır. İşte, Kürdistan halkı böylesine çağdaş ve barbar bir düşmanla karşı karşıya bulunmaktadır. Bu canavarın imha edilmesi için verilecek her destek halkımızın mücadelesini de ileri götürecektir.

Bugün Alman devleti bu canavara can ve kan vererek zorla yaşatmaya çalışmaktadır. Alman ilericilerine, demokratlarına ve halkına da bu noktada görev düşmektedir. Faşist canavarın tarihin derinliklerine gömülmesi için, kendi devletlerinin yaptığı yardımlara karşı durmalıdırlar. Alman devletinin faşist cuntaya sunduğu her türlü desteğin karşısına seslerini yükseltmelidirler. Bu görev herkesten önce Alman halkına, ilericilerine ve demokratlarına düşmektedir. Kürdistan halkı desteklerinin de bir ifadesi olan böylesi bir görevi ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmelidirler. Bu görev, tarihin yüklediği ve kaçınılmaz olarak yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

Impressum

V.i.S.d.P
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka

Avusturya
İngiltere
Hollanda
Belçika

6.50 dkr.

15.00 s.
0.50 £.
2.50 fl.
50.00 bfr.

Norveç

Fransa
İsviçre
İsviç

5.00 nkr.

5.00 ff.
2.00 sfr.
5.00 skr.

14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişçilerini Anarken

Ulusların tarihine bakıldığı zaman; belirli anlar ve belirli olayların birer dönüm noktası, birer başlangıç, birer var olma veya yok olma neden olduğu görülür. İçinde yaşadıkları tarihi dönemin önemini kavrayan, onu iyi tahlil eden ve ona yön verenler, o dönemde damgalarını vuranlardır. Tarihe malolan insanları vareden, onların mücadeleleridir. Aynı zamanda bu belirli anlar ve belirli olaylar gerçek liderlerini de ortaya çıkarmışlardır. Yüzlerce ulusal kurtuluş mücadelesinin liderlerinin yanı sıra, varoşlardan zulmün kalesine yürüyen Spartaküs, balyozuna sarılarak zalim Dehak'ı yerle bir eden Demirci Kawa bunun en bariz örnekleridir.

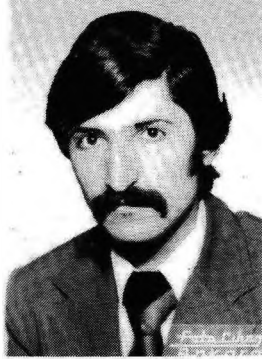
Diyarbakır Direnişini ve bu direnişin önemini kavrayabilmek, Mazlum DOĞAN'ı, Kemal PİR'i, Hayri DURMUŞ'u ve daha niceileri şehit olmuş isimsiz kahramanları tanımak için; o dönemin ortamını ve o ortama özgü şartları iyi değerlendirmek gerekir. O dönemde zindanlarda girişilen zulüm, vahşet ve katliamlarla Türk devletinin ne yapması istediğini öğrenmeden, Hayri, Kemal ve onlarca PKK'nin almış oldukları tarihi 14 Temmuz Ölüm Orucu kararını anlamak güç olur.

Diyarbakır zindanında yaşanan zulüm, işkence ve vahşetin her bir günü bir kitaba sığmayacak kadar uzun ve çeşitlidir. Diyarbakır zindanlarında yaşamış; kendisine yurtsever, aydın, ilerici ve demokrat diyen herkesin olayları objektif olarak ve olduğu gibi aktarması bir insanlık görevidir. Ard niyetli düşünceleri için bunu sapıranların yüzüne tarih tükürecektir. 14 Temmuz direnişçilerini andığımız şu anda, koğuşlarda, hücrelerde ve mahkemelerde onlarla beraber kalmış; onlarla yaşamış; kahramanlıklarına-direnişlerine şahit olmuş; acı ve sevinçlerini paylaşmış biri olarak, 14 Temmuz öncesi döneme, 14 Temmuz ortamına ve 14 Temmuz eyleminin sonuçlarına değinerek, bu direnişin daha iyi ve daha berrak bir şekilde anlaşılması için çalışacağım.

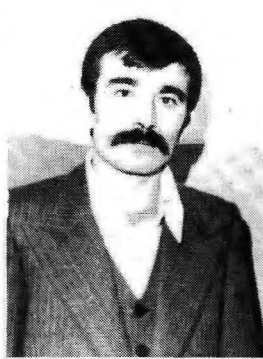
Sömürgeci Türk devleti tarihi boyunca Kürt isyanlarını kanla-barutla boğarak bastırmıştır. Bunu yaparken de tüm barbarlığını sergilemekten geri kalmamıştır. Sömürgeci Türk devleti, Kürt isyanlarına karşı yaptıklarını bir benzerini de PKK için düşünüyordu. PKK, çok kısa bir sürede yığınları etrafına toplayan ve ona önderlik eden bir güç; Kürt halkını gören gözü, düşünen beyni, tutan eli olmuştu. Sömürgeci TC, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezmek ve Kürt halkını sindirmek için sıkıyönetim ilan etti. Ordusunun hemen hemen tümünü Kürdistan'a kaydardı. PKK'nin etkinlik kazandığı ve halkla bütünleştiği alanlarda terör estirdi. Şehir, köy ve kasabalar tank ve helikopterlerle çevrilerek operasyonlar düzenlendi. 7'den 70'e herkes meydanlara toplanarak işkenceden geçirildi. Faşist devlet, aydın, demokrat, ilerici kim varsa hepsini askeri garnizonlara doldurdu. Yakaladığı PKK taraftar, sempatizan ve kadrolarını en ağır işkencelerle sorgulamadan geçirerek zindanlara tıktı. Yüzlerce kişi işkencehanelerde şehit edildi.

Cuntanın gelişile birlikte, halka dayanmayan, ayakları havada küçük-burjuva milliyetçileri ve sosyal-şoven grup ve grupçuklar çil yavrusu gibi dağıldılar. PKK'nin de dışardaki kadrolarını geri çekmesiyle, faşist yönetim hapishane-

“ÖLÜM ARAYIP DA BULMADI BİZİ; YAŞAMAK İÇİN ÖLÜMÜ KENDİMİZ SEÇTİK”

Hayri DURMUŞ

Kemal PİR

Akif YILMAZ

lere yöneldi. PKK'lilerin çoğunlukta olduğu Diyarbakır hapishanesi CIA ve MIT elemanlarından oluşan uzman bir heyetin yönetimine bırakıldı. Hiç bir direniş göstermeyen diğer grupçuklar teslimiyeti seçerek kurallara uydular. İdare, PKK'ye yönelik yoğun bir saldırıya geçti. PKK'yi bitirmek, PKK'lileri soysuzlaştırmak, ihanet ettirmek için işkencelere başladı. Diyarbakır hapishanesi bir savaş meydanına döndü. Yüzlerce PKK'li direniyordu. Faşist yönetim de var gücüyle saldırıyordu. Aylarca süren açlık, susuzluk ve uykusuzluğun yanı sıra, küfür, tükürme, lağım suyuna batırma, kol, bacak, kafa ve parmak kırma, su dökmek, çıplak soyup binme, asma, vücutta sigara söndürme, cop sokma ve tecavüz etme gibi alçakça yöntemlerin hepsini kullanıyorlardı. Teslimiyeti ihanete varılan Şahin Dönmez, Ali Gündüz, Yıldırım Meriktilerin yanı sıra, direnmeyi zaferle tağlandırarak şehit olan, Ali EREKLER, Cemal KILIÇLAR da vardı.

Şahin Dönmez ve şürekası kendi ihanetlerini yeterli görmeyerek, herkesin kendileri gibi ihanet etmesi için çalışan gönüllü nefeler oldular. Bu yeni yetme kemalistler faşist Türk subaylarından hiç de geri kalmayarak ve hapishanede kurulan işkence timlerinin başına geçerek sorgulama yapmaya başladılar. Faşist Türk devletinden daha sabırsızca ve daha alçakça, salıyalarını akıta akıta PKK'ye saldırırdılar. Hapishane kan gölüne dönmüştü. İhanetle direniş yan yana yürüyordu.

Bu vahşet ve işkence ortamında onurun, yurtseverliğin, halka ve Partiyeye bağlılığın kavgası verilirken mahkemeler başladı. Mahkemelerin açılmasıyla, bu vahşet korkunç boyutlara ulaştı. Gidiş-gelişlerdeki ve mahkeme salonlarındaki uygulamalar hücrede yapılan uygulamalara hiç farklı değildi. Gece baskınları, toplu dayaklar, kelepçe-zincir işkencelerinin yanı sıra, onar kişi halinde doldurulduğumuz panzerlerin içinde de işkenceden geçiriliyorduk. Panzerlerin içinde tekmele, yumruklar ve coplarla tüm tutukluların her tarafı kan, yara ve bere içinde bırakılarak, öylece mahkeme huzuruna çıkarılıyorlardı. Mahkeme heyetleri Roma kralları gibi tahtlarına kurularak, aslanlarına yem olarak atıkları glad-yatörler misali PKK'li tutukluların askerlerce kafalarından coplanmasına bakarak göğüslerini kabartıyorlardı. Kendilerinden aman dileyen, pişmanlık duyan bir kitle bekleyen mahkeme heyetinin bu kabarması tutukluların kürsüye gelmelerine dek sürdü. Her tutuklu, ha-

pishanedeki faşist uygulamaları yüzlerine haykurdıkça renkten renge giriyorlardı. Her soruda, Kürt ve Kürdistan gerçeği, PKK'nin haklı bağımsızlık mücadelesi dile gelirdi. Cın çıpmışa dönüyor; mahkemeden kaçacak delik arıyorlardı. Mahkeme salonları onlara dar gelmeye başlamıştı. PKK'nin savunulmasına tahammül edemiyorlardı. Bu acizliklerini baskıları artırarak yenmeye çalışıyorlardı.

Faşist Türk devleti, mahkemede istediğini elde edemeyince daha da hırçınlaştı. İşte bu zulüm, işkence ve katliamlarla 14 Temmuz'a gelindi. Aylarca devam eden bu uygulamalar sonucu hapishane yaşanmaz bir hale gelmişti. 21 Mart 1982'de şehit düşerek, kararın hapishane ufku bir güneş gibi doğan Mazlum DOĞAN yoldaşın, "YERİNDE VE ZAMANINDA ÖLMESİNİ BİLMEK GEREKİR" şiarı doğrultusunda, 14 Temmuz 1982 tarihinde mahkemeye getirilen Hayri DURMUŞ, o dönemin kısa bir özeti olan tarihi kararını şöyle açıklıyordu: "Zindandaki uygulamalar siyasi savunma hakkımızı ortadan kaldırmıştır. Zindan için güvenlik amiri zulüm yapmaktadır. Zindanda mevcut uygulamalar, emirlerle yönetilmektedir. Zindandan dava dosyasına gönderilen yazılı açıklamalar işkence mahsulüdür, iftiradır. Beni, açıklamaya yapıyor diye bir odaya kapattılar. Kapı gözetleme mazgalından beni araklaştırmaya göstererek bakın, Mehmet Hayri açıklama yapıyor diyerek arkadaşlarımızı açıklamaya yapmaya zorladılar. Bu amaçla yapılan zulüm sonucu bazı arkadaşlarımız boğduruldu, yakıldı. Burada siyasi bir dava görülmektedir. Biz ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik. Bunun savunmasını yapmak da yasal hakkımızdır. Mevcut şartlar altında mahkemeye gelmemizin gereksizliğine inanıyorum. Bundan böyle direnişimi ölüm orucuna başlamak suretiyle sürdüreceğim. Bu kararımı burada açıklamak istiyorum." Kemal PİR de, "Hayri arkadaşımın almış olduğu karara aynen katılıyorum" dedi. Bunlara, aynı davada sanık olan bir çok arkadaş da katıldı. Böylece 14 Temmuz direnişi başladı.

Ölüm Orucu direnme cephesini güçlendirirken, faşist yönetimi de şaşkına çevirmişti. Ölüm Orucundaki yoldaşlar şehit oldukları güne dek, her gün periyodik olarak işkence alıp dayaktan geçirilirdi. Hiçbir güç ölüm oruçlarını kırmaya yetmedi. PKK'nin yiğit önderleri M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR, kendilerine uygun düşen militanca dav-

ranışlarıyla PKK kitlelerine her alanda önderlik ediyorlardı. Ortadoğu'nun Che Guevara'sı Kemal PİR, militan önderliğin en görkemli örneğini sergiliyordu. Sorgulamadaki direnişi, hapishanedeki tavrı ve mahkemelerdeki kararlılığıyla faşist yüzbaşısı, "BİZİ ÖLDÜREBİLİRSİNİZ, AMA KAFAMIZIN İÇİNDEKİ DÜŞÜNCELERİ ÖLDÜRMEYE GÜCÜNÜZ YETMEZ" diyordu. Arkadaşlara sürekli güven vererek, "BİZİM TEK BİR SİLAHIMIZ VARDIR, O DA DİRENMEKTİR" diyor ve direnmenin mutlaka zaferle sonuçlanacağını sürekli vurguluyordu. M. Hayri DURMUŞ ise, devrimciliğini Kürtlerin yiğitlik karakteriyle bütünleştiren ender önderlerdendir. Sömürgeci faşist Türk devletinin ve teslimiyetçi hain uşakların PKK'ye yönelik oyunlarını boşa çıkaran bir ustadır. İşkencenin her türüsünü üzerinde uygulayan sömürgeci faşistler karşısında asla boyun eğmeden dikilen canlı bir abidedir. Mahkemelerdeki sakin, kararlı duruşuyla, O, bir kartlandırdıyordu. Ve gerçekten de bir kartaldı. Mahkeme heyetlerini yerlerinde bir oturtup bir kaldırıyordu sözleriyle. Her sözü bir kurşun oluyor, faşist mahkeme heyetlerinin göğsünde bomba gibi patlıyordu. O, mahkeme kürsülerinde büyüdükçe büyüyor, faşist mahkeme heyetleri ise küçülükçe küçülüyorlardı.

Ölüm Orucunun ilerlemesi üzerine şaşırarak faşist hapishane yönetimi ve dışardan yoğun baskılara maruz kalan sömürgeci faşist Türk devleti, yoldaşlarımızı fiziki olarak yaşatma çabasına girdi. Ancak Ölüm Orucunu kırmak için gösterdikleri çabalar boşa gitti. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncü gücü PKK'yi savunmasız bırakmaya güçleri yetmedi. Mazlum DOĞAN yoldaşın; yerinde ve zamanında ölmesini bilmek gerekir; şiarı doğrultusunda ve O'nun açtığı yolda yoldaşlarımız, yerinde ve zamanında giriştikleri mücadelelerini ve direnişlerini zaferle tağlandırdılar. Zor koşullarda inandırıp olanı başararak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine, PKK'ye ve hapishane kitlelerine yönelik saldırılara canlarını siper ederek şehit düştüler. M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşlar, zulme, işkenceye ve haksızlığa karşı nasıl savaşmak ve nasıl ölmek gerektiğini gösterdiler. Mazlumların ve Ferhatların aldıkları mirası, şehit düşerek, kalan yoldaşlarına emanet ettiler. Hapishanede bu

onurlu gelenek yaşatıldı. Şu an bile bu miras hapishanede emin ellerdedir.

14 Temmuz Direnişinin kahraman şehitleri hapishane kitlelerine kan vererek onu yeniden canlandırdılar. Direniş ruhunu canlı tuttular. Fedakarlığın en kutsalını ve en yücesini kitleye gösterdiler. Hiç sönmek üzere, Diyarbakır zindanlarının direniş meşalesi oldular. Sömürgeci-faşist Türk devletine büyük bir ders vererek, baskı, zulüm ve katliamların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini engellemeyeceğini kanıtladılar.

Onlar, canlarından çok sevdikleri ve uğruna şehit düştükleri Kürdistan için yapabilecekleri en büyük katkıyı yaptılar. Kürdistan halkına, Kürdistan'ı sevmenin en usta örneğini gösterdiler. Kürdistan halkının bağımsızlığı için, dünyada benzeri az görülen bir anında ve düşünce gider gibi seve seve ölüme gittiler. Bu soylu davranışlarıyla Kürt halkının kalbine gömüldüler. Yüzyılların birikimi olarak doğup gelişen PKK'ye darbe indirmek isteyenlerin çabalarını boşa çıkararak, tüm insanlığın gözleri önüne serdiler. Ayrıca, 14 Temmuz Direnişiyle, beyinlerini vücutlarının her zeresine hükmettirerek, insan iradesinin güçlülüğünü kanıtladılar ve insanlık onurunun korunmasının gerekliliği konusunda tüm insanlığa birer mesaj oldular.

Kararlılığın, fedakarlığın ve kahramanlığın yanı sıra, Partiyeye bağlılığın da en iyi örneklerini sunan Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, ve Kemal PİR yoldaşlar militan önderliğin de ender örnekleridir. Gerek toplantılarda ve gerekse sohbetlerinde, Parti önderliğinin iyi korunmasının gereklerini açıklayarak kitleyi bu hususta duyarlı kılıyorlardı. "Parti önderliği korundu mu diğer alanlarda alınan geçici yenilgiler pek bir şey ifade etmez" diyorlardı. Parti taraftarları, sempatanları ve kadrolarına bir mesaj niteliği taşıyan bu husustaki sözlerini şöyle somutlaştırıyorlardı: Mazlum DOĞAN: "Parti önderliğini korumak için, etten-kemikten duvarlar oluşturmaliyiz" diyordu. M. Hayri DURMUŞ da, "Abdullah arkadaşım varlığı Partiyi ayakta tutmaya yeter. Birkaç yıl daha PKK'nin başında yaşarsa, ne Türk sömürgecileri ve ne de ABD emperyalizmi, kimse bizi yıkamaz" diyor-du.

Ey halkının kader çizgisinin belirlenmesi ve geleceğinin hazırlanması yolunda can veren şehitler,

Ey canları kadar sevdikleri Kürdistan için şehit düşenler,

Ey dalga dalga düşman akınları canlarını siper edenler,

Ey önderliği militanlıkla pekiştirenler,

Ey direniş destanının kahramanları,

Ey mücadele bayrağını burçlara diken 14 Temmuz kahramanları; Hayriler, Kemaller, Akifler, Aliler,

Sizi andığımız bu günde isimleriniz Kürt gencinin dudaklarında özlem, genç kızların dudaklarında ağıt, annelerin dilinde nihnir, partizanların dilinde savaş narasıdır. Bugün dağlarda, barikatlarda mücadelelenizin şavkı var.

Taşdığınız bayrak bugün Botan'da, Ağrı'da, Dersim'de ve Sason'dadır. Taşdığınız bayrak emin ellerde, tüm Kürdistan dağlarındadır.